

אדוניסטים
שומרי שבת

י'נואר, פברואר, מארס

תלמידות

מדריך לכתבי הקודש ליום שבת

רבעון א'

ינואר, פברואר, מארס 2014

אנ'קוּת

מאת: דן סוליס

הוצאת "חיים ושלום"

מאנגלית: שולמית גלאור

עורך: שלום דוד

עיצוב ואיורים: ודים ברגין

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

תוכן העניינים:

1	תלמידות וכתבי הקודש •.....	8
2	לעשות תלמידים בעזרת משלים ומטפורות •.....	15
3	תלמידות ותפילה •.....	22
4	לעשות את הילדים לתלמידי המשיח •.....	29
5	לעשות תלמידים בקרב החולים •.....	36
6	לעשות תלמידים מ"אנשים מן השורה" •.....	43
7	יחסו של ישוע למנודים •.....	50
8	ישוע בחברת העשירים והמפורסמים •.....	57
9	לעשות תלמידים בקרב בעלי השררה •.....	64
10	לעשות את העמים לתלמידים •.....	71
11	לעשות תלמידים בקרב מנהיגים רוחניים •.....	78
12	הקציר והקוצרים •.....	85
13	מחיר התלמידות •.....	92

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשת תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גירסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך: הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1; הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

מבוא

דוגמה מופתית של עשיית תלמידים

אנו הופכים לתלמידי המשיח, ובעקבות כך, למבשרים טובים יותר העושים נפשות לאמונה.

אחרי הכול, ישוע הוא המופת של כל משיחי באשר הוא, במיוחד בהקשר של קירוב לבבות ועשיית תלמידים. לא נכון להניח שהמפתח לבישור יעיל טמון בשיטות הפסיכולוגיה הפופולרית, בשיטות השיווק להמונים או בתוכניות להעצמה ולהצלחה, בשעה שיש לנו את המופת של ישוע - הדוגמה המופתית הפשוטה לעשיית תלמידים שהמשיח הנחיל לנו כדי שנצמד בעקבותיה.

כיצד משך אליו ישוע את תלמידיו? מה נוכל ללמוד מן המופת שלו, שיאפשר לנו לקרב לבבות לאמונה ולהוביל אנשים ביעילות רבה יותר אל המשיח? כיצד נצליח למלא את המשימה הגדולה שהוטלה עלינו? כיצד קסם ישוע לקבוצות שונות כל כך: עשירים ועניים, דתיים וחילוניים, אנשי שררה ואנשים נטולי כוח ומעמד? כיצד פיצח ישוע לבבות קשים? כיצד הפיח תקווה בלבם של המנוזים? כיצד נגע בעדינות בלבם הרך של ילד? כיצד פרץ מחסומים אתניים וחברתיים כדי לעשות תלמידים? כיצד חדר דרך מעוזי העושר והשררה? כיצד פיצח את "קליפתם" של מנהיגי דת בעלי גאווה רוחנית? כיצד הפיח תקווה בלבם של החולים האנושים?

בראשית ברא אלוהים עולם מושלם ונטול חטא. בני האדם נהנו מן הזכות היתרה של התחברות עם בוראם. הם זכו להעניק כבוד לה', לסגוד לו וללכת בעקבותיו. החיים במחיצתו יכלו להימשך כך לנצח נצחים. ואולם, השטן הדיח את אבות האנושות לחטא, ובכך גזל מבני האדם את המשמעות, החשיבות והמכלית האולטימטיביות שלנו. מרי נגד אלוהים פשה בעולם כולו.

קורבן התמורה של המשיח סיפק לנו את תקוותנו היחידה. הגאולה שנרכשה בעבורנו בצלב בגולגולתא מציעה לנו חירות, וכן את המוצא היחיד לחוסר המשמעות וחוסר החשיבות שלנו. דרך המשיח יכולים בני האדם השרויים בחטא להשיג חירות, מחילה, והזדמנות להשיב את המעמד שזכו לו מראשית הבריאה.

אלוהים מבקש מכל המאמינים באשר הם להיות מבשרי החדש המופלא הזה, שאין שני לו; להיות שגרירים שיבשרו את גאולת ה' לאנושות המשועבדת לשטן; לקרוא לבני האדם ללכת בעקבות בוראם, לסגוד לו ולהללו. המופת של המשיח לעשיית תלמידים הוא המופת שהמאמינים הולכים בעקבותיו כדי למלא את השליחות הגדולה שהוטלה עליהם (מתי כ"ח 19, 20).

לפיכך, נושא הרבעון שלפנינו הוא תלמידות. על אף שמונח זה הוא רב פנים, בלימודנו נבחן אותו כהליך שבאמצעותו

אלה אינן אך ורק שאלות וסוגיות שנועדו למטרת דיון והגברת השיח האינטלקטואלי; להיפך, הן מהוות נושא חיוני ללימוד בעבור משיחיים שתשוקת לבם היא ללכת בעקבות המופת של ישוע להנחיית הצאן האובד אל הרועה האוהב.

גם שאל השליח מאתגר את המאמינים ללכת בעקבותיו כשם שהוא הלך בעקבות המשיח. לא יעלה על הדעת שמשיחיים במאה העשרים ואחת יאמצו קנה מידה נמוך יותר מזה שכוון שאל במאה הראשונה.

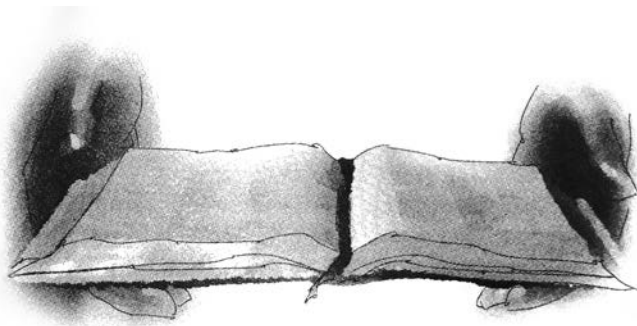
בסופו של דבר, להליכה בעקבות ישוע אין דבר וחצי דבר עם ההשקפה הצרה, שעל פיה תלמידות זהה לשיטות חינוך למשמעת ולתיקון מידות רעות והרגלים רעים, יהיו אשר יהיו חשיבותם של שינויים כאלה. לא נוכל לרכוש הבנה רחבה של מושג התלמידות, ללא תשוקה עזה ללכת בעקבות ישוע ועקב כך, בחסד ה', אף להוביל אנשים אחרים אל המשיח. כולנו שמענו את המילים המרשימות:

"כשאדם מקבל את המשיח באמונה, במהרה תתעורר בלבו התשוקה להכיר לזולת את הידיד היקר שהוא מצא בישוע; הוא אינו מסוגל לשמור בלבו את האמת המושיעה והמקדשת שנחל. כשאנו עטויים בצדקת המשיח ומלאים בשמחת רוח קודש, איננו מסוגלים להחריש ולשקוט על שמרינו. אם חזינו באדון, טעמנו מטעמו ונוכחנו כי טוב הוא, יהיה לנו מה לבשר לזולת... תבער בנו התשוקה ללכת בעקבות הנתיב שישוע צעד בו." (אלן ג'י. וייט, Steps to Christ, עמ' 78, 79).

זהו נושא הרבעון שלנו.

דן סוליס נולד בטקסס למשפחת חוואים. הוא בוגר אוניברסיטת אנדרו-וה-Reformed Theological Seminary. הוא משרת כרועה קהילה, כמנהל מחלקת הוועדה וכפרופסור במכללה. לו ולאשתו סינדי, מורה בבית הספר היסודי, יש שלושה ילדים בוגרים המשרתים את האדון בווינגטון, קליפורניה וטנסי.

תלמידות וכתבי הקודש

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס ד' 12-1, מתי י"ב 3-8, מתי ה' 17-39, לוקס כ"ד 13-32, מה"ש א' 20-16.

פסוק לשינון: "אַתֶּם הוֹקְרִים אֶת הַכְּתוּבִים, כִּי הוֹשִׁיבִים אֹתָם שֵׁשֶׁשׁ לָכֶם חַיֵּי עוֹלָם בָּהֶם; וְהֵם הַמְּעִידִים עָלַי." (יוחנן ה' 39).

טרי הרברט הבריטי מצא בעזרת גלאי מתכת שקנה במכירת חפצים משומשים, אוצר שנטמן בשדה חקלאי וכלל כלי נשק אנגלו-סקסיים מצופים זהב וחפצי אמנות העשויים כסף, ששווים מוערך ביותר מחמישה מיליון דולרים.

כמו אדם זה שחיפש אוצר בשדה מלא עפר, סלעים ואשפה, עלינו להקפיד לא להניח לשום דבר להסיח את דעתנו או לעמוד בדרכנו, פן נחמיץ את האוצר האמיתי שלנו בשמיים: ישוע המשיח. בחיפושם אחר אוצרות נצחיים, הפרושים והצדוקים כאחד "גילו וחשפו" את הכתובים העתיקים. למרבה האירוניה, הם שגו בקריאת מפת האוצר שלהם, דהיינו הכתובים, עד שהחמיצו לגמרי את המטרה: ישוע המשיח.

ישוע הכליל מפורשות ובמרומז פסוקים מן הכתובים בתורת עשיית התלמידים שלימד. החיפוש האולטימטיבי אחר "האוצר" האולטימטיבי היה טמון בכתבי הנביאים, אשר הצביעו על ישוע. לפיכך, להחמיץ את ישוע פירושו להחטיא את המטרה. מכאן עולה שעלינו למקד את כל מאמצינו בעשיית תלמידים למשיח, תוך התמקדות בישוע המשיח ובפועלו בעבורנו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-4 בינואר.

ישוע והכתובים

משום שישוע הוא המופת של כל המאמינים, רמת המחויבות שלו לכתובים חשובה מאוד, ואין להקל בחשיבותה.

קיראו את לוקס ד' 1-12, 16-21. מה עולה מפסוקים אלה על יחסו של ישוע לתנ"ך?

מסיפור עמידתו בניסיון במדבר, עולה שישוע הצליח להפריך את כל טיעוניו, פיתוייו והצעותיו של השטן. הכתובים לא היו בידי ישוע במסעו במדבר שארך ארבעים יום. הדבר מעיד בבירור על כך שהוא שינן וידע בעל פה קטעים רבים מן הכתובים. אומנם הפסוקים שציטט בשעת הפיתוי במדבר נלקחו מתורת משה, אך בהזדמנויות אחרות הוא ציטט ממקומות אחרים בכתובים (מתי כ"א 42, כ"ב 44). אין ספק שישוע היה בקי בכתובים.

ואולם, שימו לב לכך שישוע לא רק ראה בכתובים כלי עזר המסייע למאמין לעמוד בניסיון ולהגיע לקדושה, אלא שאף זיהה בהם נבואות על אודותיו והתייחסויות אליו. בביקורו בבית הכנסת בנצרת שתועד בלוקס ד' 30-16, ישוע מצטט מישעיהו, ומכריז כי הפסוק מעיד עליו והתגשם בו בתור המשיח שנמשח כדי לשחרר את השבויים ולבשר חירות וגאולה. ישוע הבין שהוא הגשים את נבואות התנ"ך שבישרו על המשיח. הוא לא רק הבין שהתנ"ך מעיד עליו, אלא אף השתמש בו במהלך שירותו עלי אדמות כדי להצביע על עצמו לפני בני האדם.

על אף שחשוב להיות בקיאים בכתבי הקודש, אין די בכך. חלק ממלומדי התנ"ך הדגולים ביותר לא היו אפילו משיחיים. לכן, עלינו לשאול את עצמנו, כיצד נוודא שלימודנו את כתבי הקודש יסייע לנו לדעת טוב יותר את ישוע ואת פועלו עבורנו? כלומר, כיצד נהפוך את לימוד כתבי הקודש לכלי שיחולל שינוי בחיינו?

סמכות הכתובים

קיראו את הפסוקים הבאים. מה נאמר בהם על האופן שבו ישוע ראה את כתבי הקודש? (מתי ה' 17-20, י"ב 3-8, ט"ו 3-11, יוחנן י' 34-37, י"ז 14-19, לוקס כ"ד 44).

כשישוע התווכח עם מנהיגי הדת, הוא לא הסתמך על פילוסופיה מופשטת או אפילו על סמכותו שלו, אלא על תורת הכתובים. כאשר קבע מה טוב ומה רע, הוא ביסס את טיעונו על הכתובים. כשיריבי ישוע קראו תגר על טוהר תורתו, ישוע כיוון אותם אל פסוקים מסוימים בכתובים. כשישוע התבקש לשקול עניינים מעשיים, הוא ביקש ממאזיניו להקשיב להתגלות האלוהית. המשיח הבין שמשימתו האלוהית היתה למלא ולהגשים את נבואותיהם של נביאי התנ"ך.

השוו בין הבנתו המוחלטת והמושלמת של ישוע את הכתובים לבין הגישה הרווחת בקרב המשיחיים בימינו. תנועות וזרמים שונים במשיחיות רואים בכתבי הקודש כתבים מעניינים, אך נטולי מהימנות היסטורית. הם מפקפקים בכל מה שתועד בכתובים – בריאת העולם בשישה ימים, יציאת מצרים, ואפילו תקומת ישוע מן המתים (ודאי וודאי ביאתו השנייה הלכה למעשה) – ואפילו רואים בהם מיתוסים.

ההשלכות הנובעות מהליכה בעקבות המשיח ברורות לחלוטין. מדוע ירצה מישהו למסור את חייו למטרה שאינה אלא מיתוס? אדרבה, העולם זקוק למושיע; בני האדם הכורעים תחת עול קשייהם וצרותיהם זקוקים למשיח אמיתי. אחרת הבשורה תהיה אוצר חסר ערך, ובהשאלה, מטבע פלסטיק מצופה זהב מזויף. ממרחק, אדם עלול ללכת שולל ולהאמין שמצא מטבע מזהב טהור, אך בחינה מקרוב תגלה לו שהיא עשויה פלסטיק. הדרך הבטוחה היחידה היא ללכת בעקבות המופת של ישוע, אשר רומם וכיבד את הכתובים וציתת להם.

מוות אינו מיתוס, נכון? הוא גם לא סמל. הוא אחד הדברים הקשים ביותר שכולנו מתמודדים איתו. הגו בהשלכותיו של המוות, ואז, חישבו על השקפות לגבי כתבי הקודש, שעל פיהן תורות הכתובים כגון תחיית ישוע או ביאתו השנייה, הן אך ורק סמלים או מיתוסים. מדוע מוטל עלינו, כפרטים וכקהילה, למנוע מעצמנו ליפול למלכודת שטנית זו?

הכרזה קבל עם ועדה

ישוע משך אליו אנשים במקומות שונים, כולל מקומות ציבוריים. לכתובים היה תפקיד חשוב בהכרזותיו הפומביות של המשיח. ציטוטים ישירים ורמיזות לכתבי הקודש גדשו את דרשותיו והטפותיו.

קיראו את מתי ה' 39-17. כיצד מציגים פסוקים אלה את האופן שבו ישוע השתמש בכתובים בשירותו הציבורי?

בימיו של ישוע עלי אדמות, יחסם של בני ישראל לכתבי הקודש היה בעיקר לגליסטי. הם נטלו מן הכתובים כללי מוסר והנחיות לחיי צדיקות. הם האמינו שחיי צדיקות יתוגמלו בחיי נצח ובאשר נצחי. אבל ישוע הפריך את רעיונותיהם הלגליסטיים, והחליף את שיטת השליטה העצמית שדגלו בה, באמונה אמיתית הנובעת מקרב לב.

אמונה הממוקדת במשיח מעוגנת בשינוי הלב, אשר מוביל להתנהגות מוסרית. למרבה האירוניה, חלק מן הפרושים פסחו על יצירת קשר אישי עם ה' בזמן שהתאמצו להגיע לשלמות מוסרית. ישוע הבחין במגרעות הללו, וכתרופה הציע למאזיניו לקבל אותו כמושיע ואדון. כאשר ישוע שימש ככוח מרסן בקרבם, קני המידה של התנהגותם המוסרית לא פחתו, אלא הפכו גבוהים ונעלים יותר. די בקריאת הדרשה על ההר כדי להיווכח עד כמה נשגבים הם קני המידה המוסריים של ישוע.

"כדבר מה שונה וחדש נפלו מילים אלה על אוזני ההמונים המשתאים. תורה כזו היתה מנוגדת לכל מה שהם שמעו מעודם מהכהנים או הרבנים. בתורה זו לא היה דבר שהחניף לגאווה או הזין את תקוותיהם השאפתניות. אך ברב חדש זה היתה טמונה עוצמה שריתקה אותם. מתיקות האהבה האלוהית זרמה ממנו כבושם הנודף מפרח... הכול חשו שיש ביניהם אדם הקורא את צפונות לבם, אך נוהג בהם בחמלה וברוך." (אלן ג'י. ווייט, Thoughts From the Mount of Blessing, עמ' 6).

לא קשה להיות לגליסטי, ביקורתי ושיפוטי, נכון? כיצד נגן על עצמנו פן ניפול למנהגים קלוקלים נפוצים אלה?

שירות אישי

בידינו שפע של דוגמאות לשירותו הציבורי של המשיח. מפגשיו האישיים, הן עם אנשים מן השורה והן עם אנשי העלית בחברה בימיו, מרתקים ומעניינים. סיפורים אלה מעניקים לנו תובנות ייחודיות לגבי חשיבות הכתובים בשירותו הציבורי של המשיח.

קראו את יוחנן י"ג 20-18 ואת לוקס י' 28-25, כ"ד 32-13. איזה תפקיד יש לכתובים בפסוקים אלה? מה היתה מטרתו של ישוע בציטוט פסוקים מסוימים אלה? מה היתה התוצאה של שמיעת הכתובים בקרב חוגים מצומצמים אלה?

ישוע שב וציטט את הכתובים בהקשר לקריאתו לעשות תלמידים. מכאן עולה בבירור שמטרתו ואמינותו של ישוע הסתמכו על הכתובים, לא רק על כריזמה אישית. ניתן לראות זאת במיוחד באופן שבו ישוע השתמש בכתובים כששוחח עם שניים מתלמידיו בדרך לעמאוס.

"המשיח פירש את כל הכתובים בהקשר אליו, החל מתורת משה (משה היה הראשון שתיעד את ההיסטוריה המקראית). אילו התוודע אליהם [אל שני התלמידים הללו] בתחילת המפגש עימם, לבם היה גדוש אושר וסיפוק. ברוב שמחתם הם לא היו רעבים וצמאים עוד לדבר. אך היה עליהם להבין תחילה את העדות שהתנ"ך נשא על המשיח בנבואות ובסמלים. אמונתם היתה חייבת להתבסס על נבואות וסמלי התנ"ך. המשיח לא חולל נס כדי לשכנע אותם; בראש וראשונה הוא ראה לנכון לבאר להם את הכתובים. כשישוע מת, הם ראו במותו את אובדן תקוותיהם. עתה הראה להם המשיח מן הכתובים ומדברי הנביאים, שזו היתה ההוכחה הניצחת ביותר לאמונתם. בלמדו את התלמידים הללו, ישוע הראה את חשיבותו של התנ"ך כעד הראשי של שליחותו." (אלן ג'. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 799-796).

הגו בכתוב בלוקס כ"ד 32, במיוחד במשפט: "הָיָה לָבֵנוּ הָיָה בּוֹעֵר בְּקִרְבָּנוּ כְּשֶׁדָּבָר אֵלֵינוּ..." מה משמעות הדבר? מתי לאחרונה בער לבבכם בקרבכם כששמעתם את האמיתות שנמסרו לכם? אם לא חוויתם חוויה כזו מזמן, האם ייתכן שלבבכם הפך קר ואדיש? אם זהו מצב לבכם, כיצד תוכלו להשתנות?

הדור הבא

כאמור, אין ספק בדבר שישוע שם דגש רב על התנ"ך. הוא מעולם לא פקפק בסמכות, באמינות ובאותנטיות של התנ"ך, ולו של פסוק אחד בכתובים. ואולם, במשך הדורות ואפילו כיום, אנשים רבים מפקפקים בכך.

קיראו את מתי י"ב 15-21; מרקוס א' 3-1; מה"ש א' 20-16; ג' 24-22; רומ' י' 10. מה נלמד מפסוקים אלה על האופן שבו משיחיים ראשונים אלה התייחסו לתנ"ך? אילו לקחים נלמד מהם לגבי עצמנו, ולגבי יחסנו לכתבי הקודש?

הכתובים המשיחיים הראשונים ציטטו מן הכתובים כדי לאמת את משיחותו של ישוע. למעשה, הם טענו כי האמונה המשיחית קשורה קשר הדוק להתגלות ה' בכתבי הקודש העבריים.

ישוע בכבודו ובעצמו שב וציטט מן התנ"ך. עתה, תלמידי המשיח נהגו כמוהו. מתן עדות אישית, עשיית נסים ומתן עדויות אחרות על המשיח היו חשובים וחיוניים; אך ברור שדבר לא תפס את מקומו של התנ"ך כעד הראשי של ישוע.

תלמידי המשיח הראשונים חיפשו אישור מן הכתובים לשליחות הקהילה, למנהגיה היומיומיים ולמשמעת הרוחנית שלה. להעלאת השערות וניחושים לא היה שום מקום; הכתובים קיבלו חשיבות עליונה וניתנה להם עדיפות. בחינת ההתגלות האלוהית דרך תפילה רווחה במועצות הקהילה (ראו מה"ש ט"ו). הכתובים נגעו בכל היבט בחיי הקהילה הקדומה. לכן, האם לא יהיה טיפשי מצדנו, במיוחד באחרית הימים, להתייחס אחרת לכתבי הקודש?

כיצד נלמד לקבל את כתבי הקודש כנדבך מרכזי באמונתנו, ולהשתמש בהם כדי לכוון את לבנו אל ישוע? באילו דרכים מעשיות יוכלו כתבי הקודש לגעת בנו ולהשפיע על חיינו ויחסנו לזולת?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'. ווייט, Education, את הפרק "Bible Teaching and Study", עמ' 190-192; קיראו בספרה, The Desire of Ages, את הפרק "The Walk to Emmaus", עמ' 795-801; ובספרה The Acts of the Apostles, את הפרק "Thessalonica", עמ' 221-230.

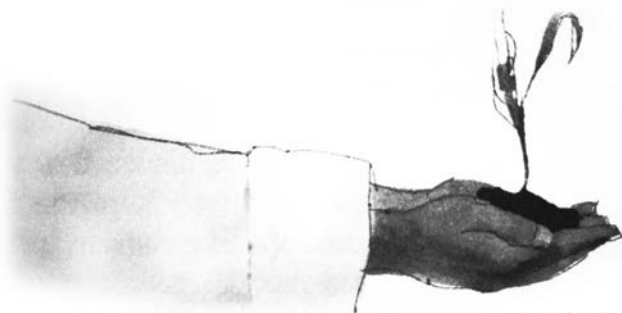
"בשירותו עלי אדמות, המשיח פתח את לבם והבנתם של תלמידיו לנבואות אלו... כשכיפא בישר על המשיח, הוא הציג את ראיותיו מן הכתובים. סטפנוס הלך בדרכו. גם שאול השליח בשירותו הציבורי ציטט מן הכתובים, אשר ניבאו את לידתו, סבלותיו, מותו, תחייתו ועלייתו השמיממה של המשיח. דרך עדות משה והנביאים שנכתבו בהשראה אלוהית, שאול הוכיח בבירור את זהותו של ישוע מנצרת בתור משיח ישראל, והראה כי מימי אדם הראשון ואילך היה זה קולו של המשיח שדיבר דרך אבות האומה ונביאיה." (אלן ג'. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 221-222).

שאלות לדיון:

- 1 כיצד אתם משלבים את כתבי הקודש בשגרת יומכם? כיצד תשתמשו בכתבי הקודש בעזרתכם האישית?
- 2 מדוע ישוע שמ דגש על הבנת הכתובים ולא על עשיית נסים וכריזמה אישית? מה יקרה אם נניח למוזיקה, לפעילויות חברתיות או לכל דבר אחר לתפוס את מקומם של כתבי הקודש בתור לב לבה של אמונתנו?
- 3 באיזו מידה חייבים המשיחיים בימינו להסתמך על כתבי הקודש? בחנו את מידת חשיבותם של כתבי הקודש בחיי קהילתכם בהקשר של קביעת סדרי עדיפויות, תיעול משאבים ומסירות בביצוע שליחות הבישור.
- 4 הגו בעובדה שבכתבי הקודש אין שום רמז לכך שמי ממחבריהם פקפק אי פעם באמינות ובאונטיות של כתבים אחרים בכתבי הקודש. מדוע אמור הדבר להיות חשוב לנו כל כך בימינו, בזמן שאנשים רבים כל כך, כולל מלומדי תנ"ך רבים, מעדיפים לקרוא תגר על האמת מקראית?

לעשות תלמידים בעזרת משלים ומטפורות

2

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: שמ"ב י"ב-7, ישעיה כ"ח 24-28, מתי ז' 24-27, י"ג 30-1, לוקס כ' 19-9.

פסוק לשינון: "את כל אלה דבר ישוע להמון העם במשלים, ובלי משל לא דבר אליהם; למען יתקיים מה שצאמר בפי הנביא: 'אפתחה במשל פי, אביעה הידות מני קדם.' (מתי י"ג 34, 35).

האמונה המשיחית היא אמונה הגיונית. אומנם מן הראוי לטפח את האינטלקט, אך אין די באינטלקט כדי להביע את האישיות האנושית על כל היבטיה. בניגוד לרובוטים שתוכננו לעבד היגיון ובינה, בני האדם מסוגלים לאהוב, להרגיש, לסבול, לבכות, לדאוג, לצחוק ולדמיון. ישוע הציג את האמיתות הנצחיות בדרכים שהן מעבר לאינטלקט. כדי להגיע לכל בני האדם באשר הם, הוא לימד באמצעות תמונות הלקוחות מחיי היומיום. ילדים ומבוגרים כאחד יכלו להבין אמיתות רוחניות עמוקות שהוצגו לפנייהם בעזרת משלים שכללו דימויים ומטפורות. בעת ובעונה אחת, מושגים מורכבים כגון צדק, הצדקה, צדיקות, כפרה והתקדשות הובנו ביתר קלות בעזרת אומנות הסיפור של האדון. במילים אחרות: ניתן ללמד ולהבהיר מושגים קשים להבנה דרך סמלים ומטפורות.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-11 בינואר.

דוגמאות מן התנ"ך

2

קיראו את שמואל ב י"ב 7-1, ישעיהו כ"ח 24-28, ירמיהו י"ג 14-12 ויחזקאל ט"ז 7-1. כיצד משלים ואלגוריות אלה תורמים להבנתנו את הקשר של ה' עם האנושות? אילו פריטים או מצבים שנביאים אלה השתמשו בהם בלקחייהם, שבו והופיעו במשלי ישוע?

כפי שניתן לראות, נתן הנביא מדבר אל דוד המלך במשל כדי להסוות את מטרת ביקורו. דוד כועס על האשם (במשל כבשת הרש) וגוזר את דינו, ובכך חורץ למעשה את דינו שלו. תוך שימוש באמצעי ספרותי (משל), נתן הנביא משיג את מטרתו. אלמלא השתמש במשל, תוכחתו היתה עלולה ליצור עימות בינו לבין המלך, שהיה עלול אפילו להוביל להוצאתו להורג. דבריו הפיוטיים של הנביא ישעיהו לקוחים מתחום החקלאות, שמאזיניו הכירו היטב. מאות שנים לאחר מכן השתמש ישוע במצבים ותיאורים דומים ושילב אותם בתורתו. המשל של ישעיהו מלמד על רחמיו האינוסופיים של אלוהים בעיתות צרה ועונש. על פי פרק י"ב באיגרת אל העברים, ייסורים, סבל ועונש הם כלי לתוכחה ולתיקון, ולא כלי נשק להשגת נקמה. עונשים מיד ה' שיקפו את תכליתם האלוהית. הם נועדו לעורר חרטה, תחייה ותיקון. ואף על פי כן, עונשים כבדים יותר באו בעקבות עברות חמורות יותר של מרי ועיקשות שבוצעו בשלב מאוחר יותר. המשל של ירמיהו מהווה המחשה מחרידה של משפט ה'. כשבני האדם מסכלים את תוכנית הגאולה של ה', לבסוף ה' מניח להם לשאת בתוצאות מעשיהם הרעים. בדומה, ישוע דיבר על משפט ה' במשלים. הנביא יחזקאל משתמש בסמל שונה כדי להעביר מסר דומה.

מה יש בסיפורים ובמשלים שהופך אותם כלי עוצמתי כל כך להבעת האמת? מה הם אחדים מן הסיפורים האהובים עליכם במיוחד? מדוע אתם אוהבים אותם? הביאו את תשובותיכם לשיעור בשבת.

חוכמה אדריכלית

2

קיראו את מתי ז' 24-27. כיצד תורמים פסוקים אלה להבנתנו את התלמידות? מדוע לדעתכם השתמש ישוע בדוגמה זו מן הטבע כדי ללמד אמיתה חשובה כל כך?

חברות משכילות רואות בידיעת קרוא וכתוב דבר מובן מאליו. אך אפילו בימינו קיימים עמים ושבטים שמרבית אזרחיהם אנאלפביתים. במרוצת ההיסטוריה של העת העתיקה ידיעת קרוא וכתוב היתה יוצאת דופן. המעמדות השליטים, במיוחד אנשי ספר (הסופרים) הגיעו לעמדות כוח בזכות מיומנויות הקריאה והכתיבה. לפיכך, ישוע העביר את מסריו כך שכל בני האדם מן השורה, גם כאלה שאינם משכילים, יוכלו להבין אותם.

לפני המצאת הדפוס של גוטנברג, כתבי היד ברחבי העולם נכתבו ביד – תהליך ממושך שגזל זמן רב. רק מתי מעט יכלו להרשות לעצמם לרכוש ספרים יקרי ערך כל כך. לפיכך, מסירת תורות בעל פה באמצעות אגדות, משלים ואמצעים ספרותיים דומים היתה מתכונת מקובלת להעברת מידע.

אלוהים מציע גאולה לאנושות כולה. לכן, אין להתפלא על כך שהמשיח השתמש בדרכי התקשורת הללו כדי להגיע לאנשים רבים ככל האפשר. בהעברת מסר הגאולה השתמשו במסורת המועברת בעל פה מדור לדור, דרך סיפורים ומשלים פשוטים.

קיראו את לוקס י"ד 27-33. אילו לקחים נוכל להפיק מסיפורים אלה? כיצד המספורות שהובעו כאן שופכות אור על הבנתנו את התלמידות?

בנייה כרוכה בהכנה. חישוב עלויות הבנייה נערך הרבה לפני תחילת הבנייה. גם תלמידות כרוכה בהכנה. כשאנשים חזו בנסים שישוע חולל, כגון האכלת המוני העם או נסי ריפוי כבירים, הם היו עלולים לחשוב שהליכה בעקבות המשיח אינה קשה. אך ישוע עודד את מאזיניו לבחון את התמונה כולה. הקרבה עצמית, סבל, השפלה ודחייה הם חלק מן המחיר הכבד שנדרש מכל מי שחפץ להיות תלמיד המשיח. שימו לב שגם כאן ישוע בחר להעביר את המסר שלו דרך דימויים, במקום לתת רשימת קשיים שתלמידיו ייאלצו לעבור.

הקבלות מתחום החקלאות

2

קיראו את מתי י"ג 30-1. מה לימד ישוע את מאזיניו בנוגע לתלמידות? איזה לקח תוכל המשיחיות בת זמננו להפיק ממספורות אלה?

משל הזורע של המשיח מוכר לקוראים רבים. המסגרת הסיפורית היתה מוכרת בחברה החקלאית, ולכן מאזיני ישוע יכלו בקלות לקשר את דבריו לחייהם. הקשר בין המשל לתלמידות הוא ברור. בעיקרון, ישוע מאתגר את מאזיניו לבחון את נכונותם ומוכנותם להיות תלמידיו. במקום להתעמת עם כל אחד ואחד מהם באופן אישי, הוא מדבר אל כולם במשלים, ומזמין את חסידיו לערוך חשבון נפש נוקב. בהביטם לתוך מראת נשמתם יעלה בידם להעריך את מידת נטייתם החומרית, לבחון את יכולת ההתמדה שלהם, לנתח את רמת הנהגות שלהם, ולבחור באורח חיים של תלמידות מסורה ונטולת פשרות.

בעת ובעונה אחת, תלמיד אמיתי של המשיח מפקיד את המשפט (הרשעה) בידי האדון, ולא שופט בעצמו. כושר ההבחנה האנושי לוקה בחסר, והידע האנושי הוא חלקי ומוגבל. רק לאלוהים יש הבנה מושלמת. ישוע אף מזהיר את חסידיו מפני חדירת השפעות שטניות. תלמידיו אינם יכולים להסתמך על שיפוט (הבחנה) של מאמינים אחרים, שכן מאמינים אלה עלולים להיות עשבים שוטים ולא דגן. הן קוצים ועשבים שוטים והן שיבולי החיטה, גדלים יחדיו עד בוא הקציר. "בלקח של משל המשיח נגלה עיקרון הזהה לזה שבשליחותו לעולם. כדו שנתוודע לאופיו ולחיי האלוהיים, המשיח לבש בשר ודם ושכן בקרבנו. האלוהות התגלתה בדמות אדם; ההוד וההדר הסמויים מן העין נחשפו בדמותו של בן אנוש. בני האדם יכולים עתה ללמוד על הנסתר מן הגלוי; מעשי השמיים נחשפו דרך מעשים ארציים." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 17).

במשל הזורע, ישוע דיבר על "מַדְאָחִי הָעֵשֶׂר" (מכשולי או תעמועי העושר). למה הוא התכוון? כיצד עלול "העושר" להוליך שולל אפילו אנשים שאינם עשירים?

מלחמה מהפכנית

2

שירות המשיח היה מהפכני, אך הוא בוצע ללא כלי נשק רגילים. כלי הנשק של ישוע היו עוצמתיים בהרבה מחרבות או סכינים. מילים משנות חיים, שהובעו מפיו לעיתים קרובות דרך משלים ודימויים, הפכו לכלי הנשק (הלא כל כך סודיים שלו) במלחמתו נגד הרע. הטקטיקה והאסטרטגיות שהמשיח נקט בהן הפתיעו רבים ממנהיגי הדת בימיו ותפסו אותם לא מוכנים; הם לא היו מצוידים כהלכה ולא ידעו כיצד להתמודד עם ההצלחה הרבה שנחל בקרב המוני העם. מנהיגי הדת הבינו, ובצדק, ששכוח השפעתם יפחת בכל מקום שבו מסר המשיח יגיע בלב העם.

קיראו את מתי כ"א 28-32 ואת לוקס י"ד 16-24, כ' 19-9. אילו מסרים עוצמתיים הועברו דרך משלים אלה? על אף שהמשלים כוונו לעיתים קרובות לאנשים מסוימים, אילו עקרונות טמונים בהם החלים גם עלינו, יהיו אשר יהיו זהותנו, תפקידנו או מעמדנו?

"משל הגפן לא חל אך ורק על עם ישראל. טמון בו לקח בעבורנו. הקהילה בדורנו חוננה בברכות ובזכויות יתר כבירות מאת ה', וה' מצפה מאיתנו בתמורה לתשואה רבה [כלומר, שנישא פרי רב]". (אלן גי'. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 296).

אין ספק שבורכנו רבות בידי ה': נושענו בדם המשיח, נחלנו הבטחה לגאולה על בסיס צדקתו (לא צדקתנו), קיבלנו ודאות על חיי הנצח שלנו, וקיבלנו במתנה את רוח הקודש – ברכות רבות כל כך הוענקו לנו! ואולם, קל לשכוח את הברכות והמתנות שזכינו לקבל; קל לקחת אותן כדבר מובן מאליה או אפילו לזלזל בהן. בדומה לכורמים במשל הגפן, ייתכן שאנחנו אפילו לא מבינים את השלכות מעשינו. בסופו של דבר, בורותם של הכורמים לא פטרה אותם מעונש ביום הדין. בורות אף לא תפטור אותנו מעונש.

באיזו תכיפות הלכתם שולל בעבר בנוגע למצבכם הרוחני? איזה לקח הפכתם מחוויות אלה, שסייע לכם להימנע מלחזור על אותן טעויות?

מורשת היצירה של המשיח

2

בתום תיעוד שירותו של המשיח בארבע הבשורות, דומה שלא השתמשו עוד במשלים ביתר הכתבים והאיגרות בברית החדשה. מה פשר הדבר? ברור שרוב כתבי הברית החדשה (חוץ מן הבשורות), קושרו לשאלה השליח. ארבע עשר איגרות מיוחדות לשאול. בנוסף, כמעט חצי מן הרשומות ההיסטוריות שתועדו בידי לוקס בספר מעשי השליחים, קשורות כמעט בלעדית לסיפור חייו של שאול השליח. בניגוד לישוע, שאול השליח לא השתמש בסיפורים ובמשלים, ותחת זאת השתמש רבות בדימויים, היקשים ואמצעים ספרותיים יצירתיים אחרים (ראו רומ' ז' 6-1, קור' א' ג' 10-15, קור' ב' ה' 10-1). למרות ששאול לא היה מספר סיפורים מטבעו, הדרך שבה הציג והאיר את טיעונו לא היתה יבשה, משעממת או נטולת עניין. אומנם, ניכרים הבדלים בדרך שבה ישוע דרש בפומבי לבין דרכו של שאול, אך שניהם הפגינו יצירתיות רבה.

בדומה לישוע, יתר מחברי הברית החדשה השתמשו במשלים. יעקב, אחי ישוע, כתב בתחילת הלקח שביקש ללמד: "אם יבוא איש לבית הפנקס שְׁלֹכֶם וְטִבַּעַת זָהָב עַל יָדוֹ..." (יעקב ב' 2). ואולם, אפילו אחיו של ישוע או יתר תלמידי המשיח, לא עשו שימוש כה נרחב בסיפורים ובמשלים כפי שעשה ישוע. ועם זאת, הקבלות וסמלים רווחים מאוד ביתר כתבי הברית החדשה. לדוגמה: "כְּצִיץ חֲצִיר הוּא יִחְלֹף." (יעקב א' 10). "וְהִנֵּה גַם הָאֲנִיּוֹת..." (יעקב ג' 4). חזונו של כיפא מתואר דרך סמלים (מה"ש י'). תיאורים גדושי סמליות מאפיינים חלקים ניכרים מספר ההתגלות. לדוגמה: "כְּאֲשֶׁר רָאָה הַתַּנִּין כִּי הִשְׁלַף אֶרְצָה, נָדַף אֶת הָאֲשָׁה..." (התג' י"ב 13).

בחרו שניים מן הקטעים להלן, וזהו את המטפורות הטמונות בהם. מה הם המסרים השונים הטמונים בפסוקים אלה? באיזה דימוי השתמש המחבר כדי להעביר את המסר? (מה"ש י' 9-16, יעקב ג' 3-12, התג' י"ב 7-17, י"ח 9-20, י"ט 11-16).

יהיו אשר יהיו דרכי ההבעה שלנו, העיקרון נותר זהה: מטפורות, הקבלות, משלים, אלגוריות ודוגמאות אחרות של שפה יצירתית, מאפשרים לנו להעביר את המסר שלנו בדרך נהירה וקלה להבנה. המשיח ותלמידיו הסתמכו על חוויותיהם של מאזיניהם, ולפיכך השתמשו בהשוואות והמחשבות שסייעו להם להבין את האמת האלוהית. לכן, אל לנו לחשוש לנהוג בעת הצורך לפי המופת שלהם.

2

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, את הפרק "Teaching in Parables", עמ' 17-27.

"ישוע רצה לעורר עניין ולגרום לבני האדם לחקור ולבדוק. הוא ביקש לעורר את האנשים האדישים, ולהטביע את האמת על לוח לבם. לימוד באמצעות משלים היה נפוץ והשיג את תשומת לבם, לא רק של בני ישראל, אלא של בני העמים האחרים...
 "למשיח היו אמיתות שביקש ללמד, שבני האדם לא היו מוכנים לקבלן או שנבצרו מהבנתם. מסיבה זו, הוא לימד אותם בעזרת משלים. באמצעות קישור תורתו לתמונות מן החיים או מעולם הטבע, הוא השיג את תשומת לבם, וכך הטביע את רושם של הדברים בלבם. לאחר מכן, כאשר הביטו בחפצים שהמחישו את לקחיו, הם נזכרו בדבריו של הרב האלוהי...
 "ישוע חיפש את הנתיה לכל לב ולב. באמצעות שימוש במגוון תמונות, המחשות ודוגמאות, הוא לא רק הציג את האמת על שלל היבטיה, אלא אף נגע בלבבות רבים." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 20, 21).

שאלות לדיון:

- ❶ חלקו עם הכיתה את תשובותיכם לשאלה שניתנה בשיעור ביום א'. מה תוכלו ללמוד איש מסיפורו של רעהו?
- ❷ ישוע השתמש בדימויים ומטפורות הלקוחים מעולמם ומחיי היומיום של מאזיניו. מה תוכלו לקחת מן התרבות בארץ, שסייע לכם להעביר אמיתות רוחניות?
- ❸ על אף שישוע השתמש במטפורות הלקוחות בעיקר מתחום החקלאות, רבים מן המשיחיים הראשונים היו עירוניים. אילו דימויים "עירוניים" טמונים באיגרות שאלו וביתר כתבי מחברי הכנסייה החדשה?
- ❹ חישבו על יסודותיו של סיפור טוב. מהם? כיצד הם "עובדים"? כיצד נלמד להשתמש בהם בעדותנו המשיחית?
- ❺ קיראו את לוקס ט"ז 19-31. באיזה סוג של סיפור משתמש כאן ישוע? אילו לקחים נפיק מכך לגבי השימוש בסיפורת בהעברת מסרים רוחניים?

תלמידות ותפילה

3

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: דניאל ט' 19-2; מתי י"ד 22, 23; כ"ו 36; יוחנן י"ז 26-6; אל העברים ב' 17; פטר"א ד' 7.

פסוק לשינון: "לא רק בעדם אני מבקש, אלא גם בעד המאמינים בי על יסוד דברם. יהיו נא כלם אחד; כמו שאתה, אבי, בי ואני ברך, שיהיו גם הם בנו, כדי שיאמינו העולם כי אתה שלחתני." (יוחנן י"ז 20, 21).

היה אשר היה פועלנו בעשיית נפשות לאמונה, יהיו אשר יהיו התוכניות שתכננו, שומה עלינו להתפלל ברצינות בעבור האנשים שאנו מבקשים להגיע ללבם. דבר זה עומד בלב לבם של משמעות היותנו תלמידי המשיח, על אחת כמה וכמה כשאנו עוסקים בעשיית תלמידים למשיח. שינויים כבירים היו מתחוללים, אם תפילה מתמדת וחדורת להט היתה לב לבם של שיטתנו בעשיית תלמידים ושל הדרך לשמר אותם!

"עזרו לעושים במלאכה להבין את הבטחות ה'. אימרו: ה', הרי אתה הבטחת בקשו וינתן לכם. אנא, ה', אנחנו חייבים לרכוש את הנשמה הזו למשיח. התפללו והפצירו בעבור הנשמות שאתם מתאמצים להשיג; הציגו אותן לפני הקהילה בתור מושא תחינותיה... בחרו נשמה אחת, ועוד אחת, בקשו מדי יום את הדרכת ה', הניחו הכול לפניו בתפילה כנה ופעלו בחוכמה אלוהית." (אלן ג'י. ווייט, Medical Ministry, עמ' 244, 245).

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-18 בינואר.

רחמים העומדים במבחן הזמן

לעיתים קרובות מקבלת התפילה נופך אנוכי. המאמינים מעלים לפני ה' רשימות הגדושות במשאלות לבם, בתקווה לקבל מענה לבקשותיהם. מובן שנאמר לנו לשטוח את תחינותינו לפני ה', אך לפעמים מניעינו אינם טהורים. אחרי הכול, האם לבנו אינו רע, מושחת ועקוב? האם לעיתים תפילותינו אינן משקפות פשוט את החטא הטמון בלבנו?

אך תפילת הפגעה מתמקדת בצרכי הזולת, וכך מסלקת כל סבירות למניע אנוכי. לאורך ההיסטוריה, תפילות הפגעה הפגינו את דרכי ההבעה הנשגבות ביותר של השיח הרוחני. שיחות כאלה עם ה', שאינן מוכתמות בתשוקה להשגת סיפוק ורווח אישי, מפגינות חוסר אנוכיות, רחמים, וכמיהה אמיתית לגאולת הזולת.

קיראו את דניאל ט' 29-2. אילו דברים העיקו על לבו של דניאל כשנשא את התפילה הזו? איזה תפקיד יש לווידי בשעת התפילה? מפאת גילו המתקדם, קרוב לוודאי שדניאל ידע שלא יזכה ליהנות באופן אישי משיקומה של ירושלים. לפיכך, מה היה המניע לתפילתו?

שבעים שנים חלפו מאז שירמיהו ניבא את הנבואה שדניאל דן בה כעת. מקץ שנים רבות כלכך, סביר להניח שרבים מחבריו של דניאל מירושלים כבר לא היו בין החיים. שיקום ירושלים אף לא ישיב לדניאל את רכושו ועושרו. דבר בתפילתו אינו מעיד על דאגה אישית או תשוקות אנוכיות. הנביא מתחנן לה' על עתיד האומה הגולה, ואף מפציר בו להתחשב במוניטין שלו (של ה' בכבודו ובעצמו). אך וידוי ארוך קודם לבקשות התפילה של דניאל. בווידי הוא מכליל את עצמו עם בני עמו שחטאו לה' והמרו את פיו. הוא אינו מוכן לטעון לחפותו שלו. הוא נוטל את האחריות על עצמו בזמן שהוא מתחנן על שיקום ירושלים ובית המקדש, לא לתועלתו שלו, אלא לתועלת עמו.

הגו בחיי התפילה שלכם: מה אתם מבקשים בתפילותיכם? מדוע? בעבור מי? איזו מידה של התכחשות עצמית מעורבת בכך? כיצד תלמדו להתמקד פחות בעצמכם בשעת תפילה? כלומר, כיצד תפילותיכם, אפילו בעבור עצמכם, יהיו פחות אנוכיות?

להקדיש זמן לתפילה

הגו במשמעות האמיתית של התפילה: אנו, בני אנוש חוטאים הראויים למוות, יכולים בן רגע לתקשר עם בורא היקום, אלוהינו הקדוש.

בנוסף, כשאלוהים לבש בשר ודם בדמות המשיח וקיבל על עצמו את כל מגבלות האנושות, אף הוא חש בצורך בתפילה. על אף שלא עמד לפני אבינו שבשמיים כחוטא, כשם שאנו, חוטאים שכמותנו, עומדים לפני ה', ישוע האדם חש בצורך להתפלל.

3

קיראו את מתי י"ד 22, 23; כ"ו 36; מרקוס א' 35-37; לוקס ה' 15, 16; ו' 12, 13. מה אפיין את חיי התפילה של ישוע? תארו את הנסיבות שבהן התפלל. אילו לקחים נפיק מחיי התפילה של ישוע בהקשר לתכיפות, למיקום ולמועדי התפילה שלו?

המשיח שימש לתלמידיו מופת לחיי התפילה שדרש מהם לקיים. הוא התפלל שחרית וערבית, לפני ואחרי דרשותיו, ובכל עת, ככל שעלה בידו. גנים, הרים, מקומות מבודדים, וכל מקום שבו לא נמצאו הסחות דעת, שם ישוע התפלל. על אף שישוע נותק מנוכחות האב, הוא התאחד עמו רוחנית דרך תפילה. דם החיים הרוחניים של המשיח זרם בעורק הרוחני של תפילתו. האם תלמידי המשיח בני זמננו, המותשים ממלחמתם ביצר הרע, החנוקים מדאגות החיים והמאוכזבים מכישלונותיהם – אמורים להסתפק בדבר מה שהוא פחות מחיי התפילה של ישוע בעצמו ובכבודו?

"כשאנו מתפללים, אנו פותחים את לבנו לאלוהים; אנו שופכים את לבנו בפניו כשם שאנו נוהגים עם חבר. לא שהדבר נחוץ כדי ליידע את אלוהים על מצבנו, אלא כדי לאפשר לנו לקבלו. תפילה אינה מורידה את אלוהים אלינו, אלא מרוממת אותנו אליו." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 93).

קיראו את מרקוס י"א 22-26, לוקס י"א 13, יוחנן י"ד 12-14. כיצד עלינו להבין את ההבטחות שניתנו כאן בנוגע לתפילה? כיצד חוויתם את מה שישוע דיבר עליו כאן? בעת ובעונה אחת, כיצד התמודדתם כשבקשתי התפילות שלכם לא התמלאו כפי שייחלתם?

תורה נצחית

תפילה מקשרת בדרך נס בין נפשות בני התמותה לבין בוראם הנצחי. תפילה היא מעין דבק רוחני. מאמינים השוטחים את תחינותיהם בפני ה', מחוברים לאבינו שבשמיים בקשר בל יינתק ומתעלים מעל לטבעם הגשמי וליצר הרע שלהם. שינוי זה מפריד בינם לבין יתר העולם. אם השטן יצליח להפוך את תפילתנו לאנוכית, ובכך לגזול מאיתנו את פוטנציאל השינוי שהיא עשויה לחולל בנו, אנחנו עלולים להתפשר על אמונתנו, ועדותנו לא תישא פרי.

קיראו את מתי' ו' 7, 8; ז' 11-7; י"ח 19, 20. מה אנו למדים מפסוקים אלה על תפילה?

מאמין אמיתי שם את מבטחו בה' ובוטח ביכולתו של ה' לכבד ולמלא את הבטחותיו. איש לא הציג מעולם לפני ה' בקשה שמפחידה אותו. אלוהים הוא בעל כוח אדיר שאין שני לו, ואין גבול לסמכותו ולריבונותו. חסידי ה' באים לפני שערי השמיים כשהם בוטחים בה' שיעשה את הטוב ביותר בעבורם, גם אם הם אינם מסוגלים לראות זאת באותו רגע. אמונה אין פירושה לבטוח במה שאנו רואים במו עינינו; אמונה אמיתית מתבטאת בשימת מבטחנו וביטחוננו בה' כשנבצר מאיתנו לראות את התוצאה שאנו מייחלים ומצפים לה (ראו אל העברים י"א 7-1). אין ספק בדבר: כל עוד תשרתו את ה' ותדבקו באמונה, יהיה עליכם לבטוח בה' גם כשלא תראו שהדברים מתרחשים בדיוק כפי שייחלתם או אפילו התפללתם להם. אם תעיפו ולו מבט קצר בכתבי הקודש, תיווכחו שאתם לא לבד.

קיראו את מתי' ו' 15-9, כ"ו 39. מה נלמד מפסוקים אלה?

אין לבלבל בין אמונה לבין עצות מצח או חוצפה. לבוא בעוז ובאומץ רוח לפני כס מלכותו של ה', אין פירושו לפנות אל אלוהים מתוך תחושת זכאות. התנהגות המאמין מאופיינת באומץ, העזה וענווה. בגת שמנים, המשיח הכריז מפורשות את רצונו, אך חתם את תפילתו במילים: "אָךְ לֹא כְּצוֹנִי אֲנִי כִּי אֶם כְּצוֹנֶךָ אֶתָּה." בנוסף לכניעה מוחלטת, רוח של סליחה מהווה סימן נוסף של ענווה. אנו, שנמחל לנו על חטאים רבים כל כך, חייבים למחול לזולת על חטאיהם כלפינו.

האם אתם כועסים על אדם מסוים ומתקשים לסלוח לו? הביאו זאת בתפילה לפני ה'. בקשו מה' שילמד אתכם לסלוח. התפללו בעבור האדם שעשה לכם עוול. מה לדעתכם יקרה במשך הזמן?

רחמים אינסופיים

3

המשיח היה התגלמות השלמות; כלומר, כל התכונות והמעלות כלילות השלמות המאפיינות את אלוהים נגלו בו. לכן, האם אי פעם היה אדם רחמן יותר מהמשיח? למי היתה תשוקה עזה יותר להקל על סבלות האנושות מאשר לישוע?
לפיכן, עלינו לשאול: מה הקשר בין רחמיו ותפילות ההפגעה של ישוע, לבין תלמידות?

קיראו את לוקס כ"ב 31, 32 ויוחנן י"ז 26-6 (ראו גם אל העברים ב' 17). כיצד השפיעה הזדהותו של ישוע עם האנושות על תפילות ההפגעה שלו? מה היו המטרות האולטימטיביות של תפילות ההפגעה שלו?

ישוע היה יכול להיטיב להפגיע בעבור תלמידיו, שכן היה מעורב מאוד בחייהם, הבין אותם ורצה בכל לבו ומאודו בטובתם. בימינו, תפילת הפגעה יעילה דורשת לא פחות מכך. עשיית תלמידים למשיח במאה העשרים ואחת, אמורה לגרום לנו לזנוח כל מיזם או פעילות הגוזלים את זמננו ומקשים עלינו לעשות נפשות לאמונה. הרצון להרוויח כסף, לזכות בפרסום או אפילו להשיג מצוינות בתחום האקדמי, חייב להיות משני בסדר העדיפויות שלנו, כשהמטרה הגדולה היא גאולת האובדים.

זוהי אמיתה חשובה שקל לשכוח אותה, שכן לעיתים קרובות אנחנו שקועים בטרדות החיים ובעבודה קשה.

ישוע הקדיש לתלמידיו מזמנו וממרצו והיה מעורב מאוד בחייהם. הוא ביקר בבתייהם, התוודע לבני משפחותיהם, בילה בחברתם בשעות הפנאי ועבד לצדם. אף אירוע או פרט משמעותי בחייהם, לא חמק מתשומת לבו. עשיית תלמידים בימינו דורשת הרבה יותר מחלוקת עלונים או התנצחות עם אנשים בנושאים הקשורים לתנ"ך ולברית החדשה. תפילה מתוך אהדה למצוקת הזולת, המלווה בתשוקה עזה להקל על סבלותיו, היא עדיין המתכונת המנצחת לתפילה הפגעה שתביא לעשיית תלמידים.

על אף שזה נשמע אולי מיושן, יש הרבה אמת באמרה: "לאנשים לא אכפת מה אתה יודע, עד שנודע להם עד כמה אכפת לך".

רחמים וצחיים שבים ומורעפים

תלמידי ישוע הראשונים חיקו את חיי התפילה של אדונם. באופן טבעי, הם התפללו על ביטחונם האיש, על צורכי היומיום שלהם ועל קבלת הנחייה רוחנית אישית. ואף על פי כן, תפילה הפגעה הפכה למרכיב החשוב ביותר בתהליך התלמידות שלהם.

3

קיראו את מעשי השליחים א' 13, 14; טימ"א ב' 1-4; יעקב ה' 13-16; יוח"א ה' 16; איגרת יהודה פס' 22-20; פטר"א ד' 7. איזה תפקיד היה לתפילה בקרב הקהילה הקדומה? מה היו חלק מן המצבים המסוימים שהקהילה התפללה עליהם? מה נלמד מדוגמאות אלה?

תפילה מתמדת היתה העוגן של הקהילה הקדומה. בכל פעם ששאל השליח יצא למסע בישור, הוא נשלח בתפילה (מה"ש י"ג 3, י"ד 23). גם פרידות לוו תמיד בתפילות (מה"ש כ' 36, כ"א 5). לעיתים קרובות לבשו תפילותיהם של תלמידי המשיח הראשונים צורה של תפילת הפגעה. הם התפללו בעבור מנהיגי האומה, בעבור אחים ואחיות באמונה, ובאופן כללי בעבור כולם! שאל הפגיע בעבור אביו של שר בכיר שסבל מדיוזנטריה. סטפנוס, אפילו בזמן שגסס, הפגיע בעבור מרצחיו. חשיבות התפילה בקרב המאמינים הקדומים היתה רבה. על פי כתבי הקודש, תפילה מסבה לה' קורת רוח, שכן הוא חפץ בגאולתם של כל בני האדם ומבקש להפיץ את האמת. באמצעות תפילה, המשולבת בהוראת תורת השליחים, תפילה יוקדת, עשיית נסים והתחברות מלאת אהבה – הקהילה הקדומה גדלה במספרה במהירות. חרף רדיפות קשות, האמונה המשיחית פשטה באימפריה כולה.

רבבות בני אדם קיבלו את הבשורה והאמינו במשיח. חיים שעברו מהפך בערו כמשואות אור בארמונו של הקיסר והאירו את קצוות הארץ.

כמה זמן אתם מקדישים לתפילת הפגעה? חישבו לעומק על תשובתכם. או שמא מוטב לשאול: כמה זמן עלינו להקדיש לתפילת הפגעה?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, את הפרק "A Reformatory Movement", כרך 9, עמ' 126; ובספרה Medical Ministry, את הפרק "By Personal Efforts and Living Faith", עמ' 244, 245.

"מי שאינו עושה דבר זולת תפילה, יחדל במהרה להתפלל, או שתפילותיו יהפכו לשגרה טקסית יבשה. כשבני האדם מוציאים את עצמם מן החברה, מתרחקים מאווירת העזרה ההדדית המשיחית ומתחמקים מנשיאת משאות הזולת, כשהם חדלים לעמול בחריצות והתלהבות למען האדון ישוע, שעמל בחריצות והתלהבות למענם, הם מאבדים את תוכן התפילה, ואז לא נשאר להם דבר שמעודד אותם להתמסר לה'. תפילותיהם הופכות להיות אישיות ואנוכיות. הם אינם מסוגלים להתפלל על צורכי האנושות או למען חיזוק מלכות המשיח, או להפציר בה' כדי לקבל כוח שבאמצעותו יוכלו לפעול." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 101).

שאלות לדין:

- 1 מדוע היעדרה של תפילת הפגעה עוצרת את צמיחתה של הקהילה? ולהיפך, כיצד חיי תפילה פעילים ממריצים ומעוררים אותנו לפעול לשם עשיית תלמידים למשיח? מהם המפתחות לתפילת הפגעה יעילה? כיצד יודע המתפלל בשביל מה או בשביל מי להפגיע?
- 2 מה אמורים חברי הקהילה לעשות למען אלה שהם מתפללים בעבורם, מעבר לתפילה בעבורם בתפילותיהם האישיות? כיצד ייצרו חברי הקהילה קשרים עם שכנים, קרובי משפחה או עמיתים לעבודה שבעבורם הם מתפללים? מדוע תפילות אישיות בעבור אנשים אחרים חייבות להיות מלוות במאמץ להתייחד עמם?
- 3 אילו צעדים אמורים משיחיים בני המאה העשרים ואחת לנקוט כדי לחוות חיי תפילה פעילים ומלאי עוצמה? מה הקשר בין הצלחה בעשיית תלמידים, לבין מפגש עם שכינת ה' באמצעות תפילה? האם תפילה יכולה לשנות את מושא תפילותיו של המתפלל, מבלי לשנות תחילה את המתפלל עצמו? כיצד יוכל מושא תפילתנו להשתנות דרך תשוקתנו להושיע נשמות אבודות? איזו השפעה יש לקדושה אישית ולתפילה אישית על יכולתו של אדם המבקש לעשות נפשות לאמונה, לחלוק את האמת?
- 4 מה יוכלו המשיחיים לעשות כדי להרחיב את קשריהם עם אנשים שלא קיבלו את המשיח? מה נוכל לעשות כדי להעמיק את הקשר עם מכרינו, מעבר להיכרות שטחית איתם, כדי לדעת על צרכים מסוימים שנוכל להתפלל עליהם?

לעשות את הילדים לתלמידי המשיח

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: תהל' קכ"ז 5-3; דברים ו' 6, 7; לוקס ב' 40-52; מתי י"ח 6-1, 10-14; מרקוס י' 13-16.

פסוק לשינון: "אָמרו לו': 'אַתָּה שׁוֹמֵעַ מַה שֶּׁאֵלֶּה אֹמְרִים?' הַשִּׁיב לָהֶם יֵשׁוּעַ: 'כֵּן, הָאֵם מַעֲוֹדְכֶם לֹא קָרָאתֶם, 'מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים יִסְדֹּת עִזִּי'?" (מתי כ"א 16).

בתשוקתנו לבשר לעולם ולעשות תלמידים למשיח מכל אומה, אל לנו לשכוח קבוצה שלמה של בני אדם – הילדים. תורות ומחקרים משיחיים על ילדים חלוקים בהשגותיהם לגבי נושאים רבים. ועם זאת, בכל הזרמים במשיחיות ניכרת תופעה זוהה אחת: מרבית המשיחיים מוסרים את חייהם למשיח בגיל צעיר יחסית. רק מעטים מגיעים לאמונה בגילאים מבוגרים יותר. דומה שרוב הקהילות מחמיצות את העובדה החשובה הזו בתכנון מבצעי הבישור שלהן, ומכוונות את מרבית מאמצייהן ומשאביהן לקהל בוגר. דומה שגם תלמידי המשיח הראשונים המעיטו מחשיבות השירות לילדים. ישוע התנגד לגישה כזו; הוא עצמו אימץ בחום את הילדים ונתן להם עדיפות עליונה. עלינו ללכת בעקבותיו גם בתחום זה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-25 בינואר.

יתרונו של הילד העברי

ילדי בני ישראל נהנו מיחס מיוחד בהשוואה לילדי העמים האחרים בעולם העתיק. מנהג הקרבת הילדים שנועד לפייס את האלים, רווח בתרבויות עתיקות רבות. זאת ועוד, בדרך כלל ערכם של הילדים נאמד על פי תרומתם הכלכלית לחברה. עבודה ויצרנות, ולא ערכם של הילדים בזכות עצמם, הגדירו את הקשר שלהם עם עולם המבוגרים. צר לי לומר זאת, אך חלק מן הגישות הללו, במיוחד אלו הנוגעות לערכם הכלכלי של הילדים, רווחות גם בימינו. אכן, אין ספק שיום חרוץ ה' בוא יבוא.

כפירת ישראל השפיעה בעליל על תפיסת העם לגבי ערכם של ילדים. לדוגמה, מעורבותו של המלך מנשה בכישוף, עבודת אלילים ודתות זרות גרמה לו להקריב את בניו (דברי הימים ב ל"ג 6). ואולם, מלכות מנשה היתה יוצאת דופן; בדרך כלל, תחת מנהיגות רוחנית, בני ישראל הוקירו מאוד את צאצאיהם ויחסו להם ערך רב.

קיראו את תהילים קכ"ז 5-3, קכ"ח 3-6, ירמיה ז' 31, דברים ו' 6, 7. מה עולה מפסוקים אלה על ערכם של הילדים בעיני ה'? כיצד הבנה נאותה של הכתובים משפיעה על קשרינו עם ילדים?

מנהגים תרבותיים רבים, החינוך שניתן לילדים וזכויותיהם מלידה, מעידים בבירור על ערכם הרב של הילדים בישראל הקדומה. לכן, אין זה מפתיע שישוע רומם את מעמדם הגבוה של הילדים בארץ ישראל, בהשוואה לתרבויות שרווחו סביב ישראל הקדומה, והעלה אותנו לרמות חדשות. אחרי הכול, ילדים הם בני אנוש, ומות המשיח נועד לכל אדם באשר הוא, יהיה גילו אשר יהיה – עובדה חשובה שאל לנו לשכוח לעולם!

קשה להאמין שישנם אנשים מבוגרים מושחתים כל כך, מרושעים כל כך ושפלים כל כך, המסוגלים לפגוע בילדים, לפעמים אפילו בילדיהם שלהם. כיצד נעשה כמיטב יכולתנו, יהיה המצב שנקלע אליו אשר יהיה, כדי לאהוב ולטפח את הילדים הנתונים תחת השפעתנו, ואף לגונן עליהם?

ילדותו של ישוע

אם ישוע היה פוסח על ילדותו ומגיע לעולם כאדם בוגר ומנוסה, היו מתעוררות תהיות וסוגיות קשות באשר ליכולת ההזדהות שלו עם ילדים. ואולם, המשיח גדל כמו כל ילד אחר, ולא פסח על שום שלב התפתחותי הקשור לצמיחה ולהתבגרות. הוא חווה על בשרו את הקשיים, החולשות וחוסר הביטחון, המאפיינים את הילדות. הוא התמודד עם אתגרים שכל הילדים מתמודדים איתם. הוא הבין היטב את פיתוייהם של בני הנעורים. חווית הילדות של המשיח היתה דרך חיונית נוספת שבאמצעותה הפגין את היותו אדם בשר ודם.

4

קראו את לוקס ב' 40-52. מה אנו למדים מן הקטע על ילדותו של ישוע?

"השנה השתיים עשרה נחשבה בעיני עם ישראל הקדום לקו שחצה בין הילדות לנערוּת. בתום שנה זו, הנער כונה "בר מצווה" ובן אלוהים. הוא קיבל הנחיות רוחניות מיוחדות, וציפו ממנו להשתתף בחגים ובמועדים ולשמור את המצוות. בהתאם למנהג זה, עלה ישוע לרגל לירושלים בחג הפסח וביקר בבית המקדש." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 75). על פי הפסוקים שצינו לעיל, ישוע ניחן בחוכמה רבה. ה' הרעיף עליו את חסדו. מן המפגש של ישוע בנערוּתו עם מורי הדת בבית המקדש, עולה שישוע היה בקי בכתובים ובעל חוכמה עמוקה בקשר אליהם. הרבנים והמלמדים השתאו משכלו ומחוכמתו, והתפלאו על השאלות שהציג לפניהם ועל התשובות שנתן להם.

אין ספק שאלוהים השתמש בחוויות ילדות רבות שישוע חווה כדי לעצב את אופיו כליל השלמות ואת חינו הקוסם. ייתכן שהחינוך למשמעת שזכה לו בזמן שרכש את מיומנותו כנגר, תשומת הלב שקיבל מהוריו המסורים, חשיפתו המתמדת לכתובים ומעורבותו עם תושבי נצרת עירו, יצרו את התשתית לחינוכו בראשית דרכו. למרות שישוע היה ילד נפלא ומצוין, בסופו של דבר הוא היה כמו שהיינו כולנו: ילד.

"ישוע הילד לא למד בחדר או בבית הכנסת. אמו היתה מורתו הראשונה. משפטיה ומכתבי הנביאים למד על תורת ה' ומלכות השמיים. עתה למד על ברכי אמו את המילים שהוא, בכבודו ובעצמו, דיבר אל משה בעבור עם ישראל." (אלן ג'י. ווייט, *The Desire of Ages*, עמ' 70). הגו במשמעויות המדהימות של מילים אלה. מה אנו למדים מהן על אנושיותו של המשיח?

ריפוי הילדים

קיראו את הקטעים הבאים: מתי ט' 18-26, מרקוס ד' 24-30, לוקס ט' 37-43, יוחנן ד' 46-54. מי היו הילדים שנרפאו בסיפורים אלה? אילו קווי דמיון נמצא ברקע של כל הילדים הללו? אילו הבדלים תוכלו למצוא ביניהם? אילו לקחים נפיק מפסוקים אלה, שיוכלו לסייע לנו היום?

4

בכל הסיפורים הללו קיים דמיון מדהים: בכל אחד ואחד מהם, הורה נואש בא אל ישוע וביקש ממנו מזור או עזרה לילדו. מי מאיתנו ההורים אינו יכול להזדהות איתם? איזה הורה לא חש את הכאב, הצער, הפחד ותחושת האימה הנוראה לנוכח ילדו החולה במחלה קשה או אנושה? בעיני ההורים שחוו זאת, אין דבר גרוע מזה.

על אף שישוע לא היה הורה בעצמו, כבן אנוש הוא הזדהה עם ההורים במידה מספקת כדי לרפא את ילדיהם. בכל אחד מן המקרים הללו התחולל נס של ריפוי. ישוע לא סירב לאיש מהם. וכך, אהבתו הרבה, לא רק אל ההורים, אלא גם לילדים, הופגנה דרך נסי הריפוי שחולל. מובן שהדבר מעורר שלל תהיות ושאלות בנוגע להורים המתפללים ומתחננים לישוע, אך ילדיהם אינם נרפאים. קרוב לוודאי שאין חוויה מצערת יותר מלקבור ילד. המוות נועד לדור הקשיש, לא לדור הצעיר. הלב מתקומם לנוכח הורים המתאבלים על מות ילדיהם. בהלוויות כאלה, כמעט כל הורה שכול שואל את עצמו: "האם לא אני הייתי אמור למות?"

אבל הכאב על הידרדרות רוחנית עלול להיות כואב באותה המידה. הורים רבים מתייסרים בשל העובדה שילדיהם מכורים לסמים, לפורנוגרפיה או פשוט הפכו אדישים לחייהם. תהיה אשר תהיה מצוקתנו, עלינו ללמוד לבטוח בה', בטובו, בחסדו ובאהבתו, גם כשאין לסיפורנו סוף טוב כפי שהסתיימו הסיפורים מכתבי הקודש. אלן ג'י. ווייט שהיתה נביאה, קברה שניים מילדיה. עולמנו הוא עולם קשה; אך אלוהינו הוא אל אוהב, חנון ורחום, ועלינו לדבוק בביטחוננו בו, יהיה אשר יהיה.

קיראו את אל הרומים ג' 25-28. איזו תקווה כבירה נשאב מן הבטחה בדבר השגת גאולה "על ידי אמונה ללא תלואת במעשי התורה?"

אזהרה מפחידה

בחנו את הקטעים הבאים: מתי י"א 24-26, י"ח 1-7, 14-10. אילו אמיתות, לא רק בנוגע לילדים, אלא לגבי האמונה בכלל, נפיק מסיפורים אלה? חישבו עד כמה חמורות נשמעו האזהרות הללו בזמן שישוע נתן אותן. מדוע עלינו לרעוד בחיל ובפחד לנוכח אזהרות אלה?

4

בילדים יש כנות מיוחדת במינה שישוע דיבר עליה כשלימד על מלכותו. האמיתיות, הטבעיות, הכנות, הענווה, התלות והתמימות של הילדים מתמצתות את מהות החיים המשיחיים. על כולנו לערוג לפשטות ולאמון הללו בחיי האמונה.

כדי לעשות תלמידים למשיח בימינו, עלינו ללמוד לקח נוסף: ילדים אינם חייבים לזנוח את תמימותם הילדית כשהם מתבגרים. ילדים שזכו לחינוך הולם, עשויים לשאת איתם את תמימותם ואמנם אל תוך בגרות. מובן שכשילדים גדלים ומתבגרים, הם מפקפקים בדברים, מתמודדים עם קשיים ומתחבטים בספקות ותהיות שלא קיבלו עליהן מענה, בדיוק כמו כולנו. אך אמונה תמימה כשל ילד היא תמיד רצויה. כהורים או כמבוגרים, עלינו לעשות כמיטב יכולתנו כדי להחדיר בילדינו ידע על ה' ולגרום להם לדעת את אהבתו. לא ניתן לעשות זאת טוב יותר מאשר על ידי הפגנת אהבת ה' כלפיהם דרך אהבתנו, אדיבותנו, חמלתנו ודאגתנו אליהם. אנחנו יכולים להטיף וללמד עד מחר, אבל בסופו של דבר, כמו בנוגע לאנשים בוגרים, הדרך הטובה ביותר ללמד ולחנך ילדים היא לשמש להם דוגמה מופתית, ולהפגין בפניהם את אהבת ה' בחיינו. המעשים הנפשעים, הקרים והמחרידים שמתבצעים נגד ילדים – במיוחד בפעילויות בחסות הכנסייה – עלולים להרוס את אמון הילד בקהילה, ובדרך כלל גם באלוהים. זעם נוראי מחכה ודאי לאנשים הממשיכים במעשים הנפשעים הללו, ולאלה שמגנים עליהם. המשיח ומסר השלום שלו נוסכים בנו ביטחון ואמון. אז כיצד מעז ארגון אנושי כלשהו להעמיד בסכנה את אמונת הילדים התמימה עקב אי עמידה על המשמר?

מה עושה קהילתכם, לא רק כדי לטפח את ילדי הקהילה, אלא גם כדי לוודא שהם מוגנים ובטוחים בכל דרך שהיא? הגו במשמעות דברי ישוע כאשר הזהיר את תלמידיו לגבי היחס לילדים, ואמר להם: "הַמְלָאכִים שֶׁלָּהֶם בְּשִׁמִּים רֹאִים תְּמִיד אֶת פְּנֵי אָבִי שָׁבָ" שָׁמַיִם." (מתי י"ח 10). מדוע אמור הדבר לגרום לכל אדם הפוגע בילד לרעוד ולפחד?

”הִנִּיחוּ לַיְלָדִים לָבוֹא אֵלַי, אֶל תִּמְנְעוּ בְּעַדָּם”

קיראו את מרקוס י' 13-16. כיצד קבלת ישוע את הילדים מקלה עליהם לקבל אותו בלבם? כיצד עלינו להבין את האזהרה הזו שישוע נתן לתלמידיו? מהו הלקח שעלינו להפיק מסיפור זה לגבי עצמנו ויחסנו לילדים?

4

אין ספק שבמקרה זה, כוונתם של תלמידי המשיח היתה טובה, חרף בורותם והעובדה שלא הבינו את טעותם. הם ניסו להגן על זמנו היקר של המשיח, ולעזור לו לשמור על כוחו ומרצו לעניינים ”חשובים” יותר. עד כמה הם שגו בהבנת הדבר שישוע חפץ שידעו!

דמיינו איך הרגישו הילדים כאשר מבוגרים חמורי סבר גערו בהם קשות, ומיד לאחר מכן הם מצאו את עצמם בחיקו האוהב והרחום של ישוע. לא פלא שהם חיבקו אותו בחזרה. סיפור זה מעניק לנו דוגמה יקרת ערך לדרך שבה אנשים המבקשים לעשות תלמידים למשיח אמורים לנהוג בילדים.

”ישוע ראה בילדים שהובאו אליו, גברים ונשים העתידיים לנחול את חסדו ולהיות נתיני מלכותו, וחלק מהם יהפכו לקדושים שימותו על קידוש שמו. הוא ידע שילדים אלה יקשיבו לו ויקבלו אותו כמושיעם בקלות רבה יותר מאנשים בוגרים, שרבים מהם היו קשי לב ובעלי חוכמה ארצית. כשלימד את תורתו לילדים, הוא דיבר אליהם בגובה העיניים. הוא, מלך מלכי המלכים בתפארת מלכותו בשמיים, לא דחה בבוז את שאלותיהם של הילדים; הוא השיב עליהן ופישט את לקחיו החשובים כדי להקל עליהם להבין. הוא נטע בלבם את זרעי האמת, שמקץ שנים ינבטו, יצמחו ויניבו פרי לחיי נצח.” (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 512-515).

באיזו תכיפות אנו פוגשים אנשים החווים כאב גדול, קשיים רבים וכאב לב עצום על דברים שקרו להם בילדותם? מה אמור הדבר ללמדנו על מידת העדינות, הזהירות והאהבה הרבה שבה עלינו לנהוג בילדים? מה אמור הדבר ללמדנו על כך שעלינו להתפלל ולהתחנן תמיד בעבורם?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק "Blessing the Children", עמ' 511-517; ואת הפרק "The Temple Cleansed Again", עמ' 592; בספרה Testimonies for the Church, את הפרק "Baptism", כך, עמ' 93-95; ובספרה Education, את הפרק "Bible Teaching and Study", עמ' 185, 186.

"זה עדיין נכון שילדים הם נוחים להשפעה בנוגע לתורת הבשורה; לבם פתוח להשפעה אלוהית, והוא חזק דיו כדי לנצור את התורות והלקחים שקיבלו. ילדים קטנים עשויים להיות משיחים בעלי ניסיון בהתאם לשנות חייהם. עליהם לרכוש השכלה ודעת בדברים רוחניים. ועל הוריהם לתת להם את כל ההיתרונות והזכויות, וזאת כדי שיעצבו את אופיים בדמיון רב לאופיו של המשיח. "אבות ואימהות אמורים לראות בילדיהם חברים צעירים במשפחת האלוהים, ולתת להם חינוך לשם שמיים. עלינו להעביר לילדינו את הלקחים שלמדנו בעצמנו מן המשיח, ככל שמוחם הצעיר עשוי לקלוט, ולחשוף לפנייהם בהדרגה את יופיים של עקרונות השמיים." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 515).

שאלות לדיון:

- 1 מדוע לדעתכם אנשים רבים מקבלים את המשיח בצעירותם ולא בגיל מבוגר יותר? ספקנים עשויים לטעון שהדבר נובע מכך שהם נאיביים או בורים מכדי להבין את האיוולת הטמונה בצעד זה. מאידך, האם ייתכן שזה קורה מפני שהם עדיין לא הפכו קשי לב ונגועים בציניות וספקנות כמו רבים מן המבוגרים? כלומר, האם ממימונם ופתיחותם מקלות עליהם להיות נוחים יותר להשפעת רוח הקודש המדברת אל רוחם? דונו בסוגיה.
- 2 כיצד תתארגן הקהילה בימינו כדי לנהוג על פי המופת של המשיח ביחסה לילדים ובבישור בקרבם? כיצד יוכלו חברי הקהילה להיות ידידותיים יותר כלפי בני נוער שאימצו אופנות מוזרות, שהטעם המוזיקלי שלהם חריג או שלפעמים הם מתנהגים בצורה מוזרה? כיצד תוכל הקהילה להיות אנרגטית ומוססת יותר, ובכך למשוך אליה את בני הנוער?
- 3 אילו צעדים יוכלו חברי הקהילה לנקוט כדי לתת מענה לצעירים המפגינים עניין באמונה, ומבקשים להיטבל ולהתחייב למשיח לכל ימי חייהם?
- 4 הגו לעומק בתכונות ובמעלות המאפיינות ילדים, שגרמו לישוע לומר: "אמן אומר אני לכם, אם לא תשובו ותהיו כילדים לא תפנסו למלכות השמים." (מתי י"ח 3). מה משמעות הפסוק? בעת ובעונה אחת, מה אין משמעותו?

לעשות תלמידים בקרב החולים

שבת אחר הצהריים

5

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: ישעיהו ל"ג, 4, מתי ח' 17, מרקוס ב' 1-12, פיל' ד' 9-4, יוח"א ג' 22-20, יוחנן י"א 44-37.

פסוק לשינון: "בָּאוּ אֵלָיו הַמּוֹן עִם רַב וְאַתֶּם פְּסָחִים, נָכִים, עֲזָרִים, אֱלֹמִים וְרָבִים אַחֲרֵים שֶׁהָנְחוּ לְרַגְלֵי, וְהוּא רָפָא אוֹתָם. כָּרְאוֹת הָעַם אֱלֹמִים מִדְּבָרִים, נָכִים בְּרִיאִים, פְּסָחִים מִהֲלָכִים וְעֲזָרִים רוֹאִים, נִתְמַלְאוּ בְּלִיאָה וְשִׁבְחוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל." (מתי ט"ו 30, 31).

"במהלך שירותו הציבורי, ישוע הקדיש זמן רב יותר לריפוי מאשר להטפה. הנסים שחולל העידו על אמיתות דבריו, על כך שהוא לא בא להרוס אלא להושיע. הבשורות על חסדו הלכו לפניו והגיעו לכל מקום שעבר בו. בכל מקום שהגיע אליו, החולים שנטה עליהם את חסדו, שמחו במזור ובבריאות שהעניק להם, ועשו לראשונה שימוש ביכולות ובכוחות החדשים שרכשו. המונים נאספו סביבם כדי לשמוע מפייהם על המעשים שחולל המשיח. קולו של המושיע היה הצליל הראשון שרבים מהם שמעו מעודם, שמו היה השם הראשון שהגו על שפתותיהם, פניו היו הפנים הראשונות שחזו בהם. מדוע לא יאהבו את ישוע, ישבחו אותו ויהללו את שמו? בזמן שהמשיח עבר בין הכפרים והערים, הוא היה כמעטין שוטף שופע חיים, המפיץ סביבו חיים ושמחה." (אלן ג'. ווייט, The Ministry of Healing, עמ' 19, 20).

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-1 בפברואר.

המשיח מביא מרפא ומזור

קיראו את ישעיהו נ"ג 4, מתי ח' 17 ויוחנן ט' 1-3. כיצד עלינו להבין את הפסוקים הללו? אילו שאלות הם מעוררים? איזו תקווה נוכל לשאוב מהם?

5

בימי קדם, חולי נחשב לעונש על חטאים ועל מעשים רעים. (ואפילו כיום, מי מאיתנו לא תהה, ולו לרגע קט, אם מחלתו או מחלת יקיריו לא באה עליהם כעונש על חטא שביצעו?) בספר איוב נאמר שחבריו של איוב טענו כי ביש מזל, שכלל מחלה קשה שלקה בה, היה פרי הבאוושים של חטאים נסתרים; הם התכוונו לכך שטבעו החוטא של איוב הוא שהמיט עליו את צרותיו ואת מצבו הקשה. בדומה, תלמידי ישוע ראו בעיוורון עונש על חטאו של אדם עיוור או עונש על חטאי הוריו. מכאן, שכדי להשיג מזור לחולי, לא היה צורך באבחון או בתרופה אלא בכפרה. מתי מצטט בבשורתו את נבואת ישעיהו על המשיח, וזאת כדי להכריז על התגשמותה ועל המרפא שניתן למצוא במשיח.

מספר מסורות אליליות קדומות ייחסו לאלילים מסוימים כוחות ריפוי, אך אף אחת מהן לא גרסה כי האלים נשאו את החולי על עצמם. ישעיהו ניבא שהגואל יישא את חוליינו, מכאובינו וחטאינו. ככתוב: "חֲלֵינוּ הוּא נָשָׂא וּמְקַאֲבֵינוּ סָבֵלָם." (ישעיהו נ"ג 4). היו מסורות ודתות עתיקות שסיפקו אמצעי כפרה למעמד המלוכה. קורבן חלופי הוקרב במקומו של המלך כדי לפייס את האלים, להפר את תוכניותיהם נגדו, ולהעביר את העונש שהושת עליו לאדם אחר. ואולם, בשום מקום לא היו מסורות שהעידו על מלכים שמתו כקורבן תמורה בעבור נתיניהם. אבל זה בדיוק הדבר שאמר ישעיהו, ואושש בידי מתי: מלך מלכי המלכים נושא את חוליי האנושות ומתייסר בהם. פירוש המילה "חוליינו" בישעיהו נ"ג 4 הוא "החוליים והמחלות המיועדים לנו".

ישוע הכיר בכך שתכלית שליחותו היתה לבשר גאולה ולרפא את שבורי הלב (לוקס ד' - 17-19). הוא משך אליו אנשים רבים דרך הגבורה שנבעה מאופיו ומאהבתו. חלק מחסידי הלכו אחריו משום שהעריצו את תורתו הפשוטה. אחרים הפכו לתלמידיו כשראו את הדרך שבה נהג בעניים. אולם, רבים הלכו בעקבותיו שכן הוא נגע בהם וריפא את לבם השבור.

כולנו שבורי לב בתחומים רבים בחיינו. כיצד נלמד לעשות תלמידים למשיח דרך הפגנת אהדה לאנשים שבורים אחרים - שאת לבם השבור אנו מסוגלים להבין היטב מתוך לבנו השבור?

ריפוי הגוף

לימדו את מרקוס ב' 12-1. מה נלמד מן הכתוב על הקשר בין מחלה פיזית לבין חטא? אילו לקחים עלינו לא להפיק מסיפור זה?

בניגוד לתורת המקרא, הפילוסופיה היוונית הקדומה הפרידה בין הממד הרוחני (נפש) לבין הממד הגופני (גוף) בקיום האנושי. מתוך אמונה שנפש האדם היא אלמותית, יוונים רבים המעיטו בערכו של הגוף. משום שגופם היה זמני ובר חלוף, הם החשיבו אותו פחות ערך מנפשם האלמותית.

למעשה, באחד הטקסטים המפורסמים ביותר מן העת העתיקה, אפלטון מתאר את סוקרטס מורה, העומד לנוכח המוות שיגאל אותו מגופו הרע והמושחת; בשעת המוות, נפשו האלמותית תשתחרר סוף סוף מכבלי הגוף ומכול מגבלותיו.

מובן שכתבי הקודש מציגים רעיון שונה בתכלית. גוף האדם נברא בידי ה'; הבורא יצר אותו באופן נפלא ומדהים (תהל' קל"ט 15). יתרה מכך, הגוף והנפש אינם נבדלים זה מזו. גוף, נפש ורוח הם פשוט היבטים שונים בקיום האנושי, ואינם מהווים ישויות עצמאיות. לפיכך, כל מה שמשפיע על הגוף משפיע על הנפש והרוח – שני הפנים הנוספים באישיות. לכן, בכל פעם שישוע ריפא, הוא לא רק חיסל את מחלת הסרטן או ריפא מחלת לב, אלא אף חולל שינוי גופני, נפשי ורוחני אצל החולה.

המשיח לא רק ריפא את הגוף. הוא תמיד ריפא את האדם כולו, דהיינו את הגוף, הנפש והרוח. גישתו ההוליסטית דגלה בעיקרון של "נפש בריאה בגוף בריא". בעיניו, בריאות הגוף היתה בלתי נפרדת מבריאות רוחנית. דרך ריפוי הגוף, הוא חולל מהפך רוחני אצל החולה. זו היתה, במידה רבה, התכלית שלשמה הוא ריפא. אחרי הכול, מדוע לרפא אנשים שימותו וישמדו באחרית הימים?

על אף שחולי עלול להיגרם על ידי הרגלים רעים או חטאים, ישנם אנשים, ואפילו ילדים קטנים, אשר נופלים למשכב לעיתים קרובות משום סיבה נראית לעין. זולת זו שהם חיים בעולם השרוי בחטא, שכולנו קורבנותיו. מדוע חשוב כל כך שנשמור בלבנו את האמיתה המצערת הזו בבואנו לשרת חולה או אדם הכואב את מחלת יקיריו?

ריפוי הגוף והנפש

ישוע עשה תלמידים דרך ריפוי פיזי ונפשי. לעיתים קרובות, החולים שבאו אליו סבלו ממחלות פיזיות ונפשיות כאחד. החזרתם לאיתנם לא היתה תכליתו הסופית של המשיח. המטרה האולטימטיבית שלו היתה תמיד לעשותם לתלמידיו. ריפוי עשוי היה להוסיף על שנותיהם עשרים, חמישים או אפילו שבעים וחמש שנות בריאות. אך תלמידות העניקה להם חיי נצח בחברת המשיח.

על פי לוקס ח' 26-39, לאחר ריפוי של האיש אחוז השדים מ"חָבֵל אֶרֶץ הַגִּרְגָּשִׁים", הוא הפציר בישוע להתלוות אליו. ישוע סירב, והורה לו ללכת ולבשר את הבשורה לבני משפחתו ולאנשי עירו. לאחר שנרפא ושוחזר מאחיזת השדים בדרך נס, יכול היה לשמש עד רב עוצמה למען ישוע.

5

לימדו את מתי ו' 19-34, פטר"א ה' 7, קור"ב ד' 7-10, פיל' ד' 9-4 ויוח"א ג' 20-22. כיצד עשויים העקרונות שהובעו בפסוקים אלה להקל על תחושות חרדה, אשמה ובושה המסתתרות מתחת למחלות נפשיות רבות?

מחלה גופנית נגרמת לעיתים קרובות על ידי גורם נפשי. הקשר בין גוף לנפש ידוע ומבוסס היטב במדע הרפואה. חרדה גורמת לאנשים מסוימים בעיות עיכול. דאגה מדירה שינה מעיניהם של אנשים רבים. כעס בלתי נשלט עלול לגרום למחלת לב. בבואנו ללמד אנשים את עקרונות הבריאות הנפשית, עלינו להדגיש בפניהם את חשיבות האמון בה', להובילם בטבעיות לנטילת מחויבות רוחנית אישית ולהכשירם לתלמידות.

"כל יום מביא עימו את צרותיו, דאגותיו וקשייו; בשעת מפגש עם חברים, אנו מוכנים ומזומנים לספר להם על הקשיים, הצרות והמבחנים שלנו. אנו מדברים על דאגות רבות שלא לצורך, מספרים על פחדים רבים הטורדים את שלוותנו ועל חרדה עמוקה כל כך, עד שאפשר יהיה לחשוב שאין לנו מושע אוהב ורחמן המוכן לשמוע את כל בקשותינו ולהיות לנו לעזר בשעת צרה." (אלן ג'י. וייט, Steps to Christ, עמ' 121).

על אף שהליכה בעקבות ה' וקרבה יתרה אליו אינם מהווים ערובה לבריאות טובה, אין ספק ששלמות נפש הנובעת מידיעת ה' עשויה להשפיע לטובה על בריאותנו הגופנית. כיצד ניישם את העקרונות שלמדנו בשיעור היום, במיוחד אם אנו מרבים לדאוג?

התחייה והחיים

בעולם שבו למוות יש תמיד את המילה האחרונה, לפחות בינתיים, איזו תקווה גדולה נשאב מן הפסוקים להלן? (לוקס ז' 17-11, מרקוס ה' 43-21, יוחנן י"א 44-37).

פוליטיקאים, שחקנים, מוזיקאים וספורטאים, חייבים להציע משהו כדי לייצר לעצמם מעריצים או להגיע לקהל. פוליטיקאים משתמשים לשם כך באומנות הרטוריקה המהפנטת ובהפרחת אינספור הבטחות מדהימות. אנשי עולם הבידור משתמשים בכישורונותיהם כדי להגיע ללבם של מעריציהם או לעורר בקהל הזדהות. ספורטאים מפליאים את הקהל הגודש את האצטדיונים ביכולות ובמיומנויות הגופניות שלהם. הצופה המביט בהם בקנאה, משתוקק שלו עצמו יהיו כישורונות כאלה.

ומה מציע ישוע? להפחית את האבטלה? משכורות שמנות יותר? מיומנויות טובות יותר? יכולת קולית מדהימה? ביצועי משחק סוחטי דמעות? להפך, ישוע מציע לנו דבר מה שאיש אינו יכול להציע לנו: חיי נצח בעולם חדש. בהשוואה אליהם, מה עוד חשוב בכלל? בזמן שערוצי הקניות עולבים באינטליגנציה שלנו עם המבצעים ה"חלומיים" שהם מציעים לנו, ישוע גובר עליהם בעסקת החבילה המדהימה שהוא מציע לנו לכל החיים: חיי נצח חיים אין כסף, שקבלתם אינם כרוכה בדמי אריזה ומשלוח!

ספקנים ודאי ילעגו להצעה חסרת תקדים זו. מתחרים יספקו חיקויים זולים (כגון הרעיון של השטן בדבר נשמה אלמותית). קונים פוטנציאליים יבדקו בזהירות את טענות שני הצדדים. לפיכך, ישוע סיפק שלוש הוכחות חותכות כדי להפריך את טיעוני הספקנים, לחשוף חיקויים וזיופים ולספק מענה למחפשים הכנים. בתו של יאיר, בנה של האלמנה ואלעזר (שישוע הקים לתחייה), הוכיחו כי הצעתו המדהימה של ישוע היתה אמיתית. "ידן" של מחלות ואסונות עשויה להיות בתחילה "על העליונה", אך חיי הנצח יגברו עליהן לבסוף. ריפוי לא יינתן בכל פעם שאנשים יתפללו לקבלת מזור, אך חיי נצח מובטחים לכל אדם שקיבל את ישוע כמושיעו.

הדבר נכון לגבינו כיום. כידוע, פעמים רבות, המזור שביקשנו אינו ניתן לנו בדרך שייחלנו לה. אנשים מחכים, לפעמים שנים רבות, כדי לקבל שחרור ממחלות מייסרות ומתושות, שבמקום להיעלם, רק הולכות ומחמירות. אנשים אחרים מתים מן המחלות שלקו בהן, על אף שנמשחו בשמן והתפללו עליהם. אין בידנו תשובה מדוע, במספר מקרים, מרפא מתרחש מיד, ואילו במקרים אחרים לא.

אבל מה שכן יש בידנו טוב בהרבה מריפוי בדרך נס: בידנו ההבטחה שנקום לתחייה וננחל חיי נצח באחרית הימים, כשישוע ישוב אלינו. או אז, "קְדוּשֵׁי עֲלִיּוֹן יִקְבְּלוּ אֶת הַמַּמְלָכָה, וְיִזְחֲקוּ בַּמַּמְלָכָה עַד עוֹלָם וְעַד עוֹלָמֵי עוֹלָמִים." (דניאל ז' 18).

מדוע הבטחה זו, הבטחת חיי הנצח, מכרעת וחשובה כל כך מבחינתנו? היכן היינו בלעדיה? איזו תקווה יש לנו בלעדיה?

מורשת הריפוי של המשיח

עיברו על מעשי השליחים ג' 1-19; ה' 12-16; ט' 36-42; כ' 7-10; קור"א י"ב 7, 28-31; יעקב ה' 13-16. כיצד אמורים המשיחיים בימינו להעריך את חשיבות שירות הריפוי בקרב הקהילה הקדומה?

5

תלמידי המשיח במאה הראשונה זכו לראות במו עיניהם את התגשמות ההבטחה שקיבלו מישוע: 'אתם תראו גְּדֻלּוֹת מְאֹלָה!' (יוחנן א' 50, השוו עם יוחנן ה' 20, י"ד 12). מראשית ימי הקהילה, מעשי ריפוי בדרך נס ותחיית המתים בוצעו בידי תלמידי המשיח הבולטים: כיפא ושאול. אירועים אלה אפיינו משמעותית את צמיחת הקהילה הקדומה. שכירת ה' הנצחית ששרתה בקרבם והופגנה בנסי ריפוי, השפיעה על אלפי מנהיגים דתיים לקבל את המשיח. לעיתים קרובות, צאן מרעיתם הלך גם הוא בעקבות המשיח.

לעיתים, תלמידים חדשים שגו בהבנת התכלית האלוהית. שמעון שניסה לרכוש כוחות ריפוי בכסף, חשף בכך את מניעיו האנוכיים (מה"ש ח' 25-9). ואולם, מרבית התלמידים הבינו את חשיבות הנסים והאותות הללו, שהיתה נעוצה בעובדה שהם חשפו קבל עם ועדה את שכירת ה' ששרתה בקרבם. נסים ואותות אלה שהפגינו את גבורת ה', הוכיחו כי אלוהים קיים, וכי הוא ראוי לשבח ולהלל.

על אף שישוע עלה לשמיים, המוני בני אדם קיבלו על עצמם את עולו של המשיח דרך שירות תלמידיו, שהמשיכו למלא את השליחות שישוע החל בה, והגשימו את החזון שהמשיח חלק עימם.

אין ספק שקהילת המשיח ראתה בבריאות הציבור ובשירות הריפוי חשיבות רבה, ולפיכך חוללה נסי ריפוי בקביעות. ריפוי נמנה על מתנות הרוח. הנחיות להרעפת חסד הריפוי האלוהי על החולים תועדו בכתבי הקודש. מתנות אלה יועילו למאמינים עד ביאת המשיח השנייה. או אז לא יהיה בהן עוד צורך, שכן המשיח ישכון בכבודו ובעצמו בקרב קהילתו. בתולדות הקהילה המשיחית תועדה מסירותם של תלמידי המשיח בשירות הריפוי לאורך תקופות קשות רבות. מובן שמתן הקלה לסבלות בני האדם היה מניע חשוב. ואולם, היו מאמינים שראו בריפוי צעד ראשון לקראת הכרת הבשורה כולה.

לימוד נוסף: קיראו את הפסוקים הבאים: לוקס י"ח 35-43; י"ג 10-17; י"ד 6-1; יוחנן ו' 1, 2; מרקוס ו' 5-7; ו' 54-56; ז' 31-37; ח' 22-26; מתי ח' 19-1. קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Ministry of Healing, את הפרק "Our Example", עמ' 17-21 ואת הפרק "Healing of the Soul", עמ' 73-85. בנוסף, קיראו בספרה, Medical Ministry, את הפרק "The Divine Plan", עמ' 25-29.

"האיש המשותק מצא במשיח מרפא לרוחו ולגופו כאחד. הוא נזקק לריפוי הנפש לפני שיוכל לקבל ולהוקיר את ריפוי הגוף. לפני מתן מזור למחלה גופנית, המשיח חייב להעניק הקלה ומרפא ללב ולנפש, ולטוהר את הנפש מן החטא. אין להתעלם מלקח חשוב זה. אלפי בני אדם סובלים בימינו ממחלות גופניות; הם כמהים, בדיוק כמו אותו משותק, לשמוע את המסר: 'חטאך נסלחו לך'. משה החטא המעיק, המעורר בלבם אי שקט, ותשוקותיהם שלא באו על סיפוקן, משמשים מצע למחלותיהם. אך הם לא ימצאו הקלה עד שיבואו אל רופא הנשמה הכביר. שלוות הנפש, שרק הוא לבדו יכול להעניק, תשיב את הגוף לאיתנו ותחייה את הנפש..."

"בביתו של המשותק שדרה שמחה גדולה בשעה ששב למשפחתו, בעודו נושא בידו בקלות את המשכב, שרק זמן קצר לפני כן גרר אותו בקושי ובאיטיות... תפילת הודיה מלאת שמחה נישאה מן הבית הזה, ואלוהים זכה לתהילה דרך בנו, אשר משיב תקווה לחסרי התקווה ומעניק כוח לחולים ולסובלים. אדם זה ובני משפחתו היו מוכנים ומזומנים למסור את חייהם למען ישוע." (אלן ג'י. ווייט, The Ministry of Healing, עמ' 77, 79).

שאלות לדין:

- 1 כיצד יצליח שירות הריפוי לפתוח את לבם של אנשים שסגרו את לבם לבשורה? כיצד יתגוננו המשיחיים מפני הטעות הטמונה ברעיון שריפוי הוא מטרה בפני עצמה?
- 2 כיצד יוכלו קהילות שאינן פעילות בבתי חולים, ליטול חלק בשירות הריפוי? כיצד ימנעו משיחיים העוסקים בשירות הריפוי מלהיות מזוהים בעיני הציבור עם מרפאים שרלטנים או "הילרים" המתיימרים לרפא דרך אמונה?
- 3 מה נאמר לאנשים העשויים להפוך לתלמידים, אשר קראו על נסי הריפוי בכתבי הקודש, ולפיכך הם מגיעים לקהילותינו או גוזשים את בתי החולים בחיפוש אחר המזור שהם מייחלים לו? אילו תשובות נוכל לתת להם? אילו תשובות נמצא לשאלותינו בבואנו להשיג תובנות על מצבים כאלה? אילו תשובות טמונות בכתבי הקודש, שסייעו לנו בזמנים ובמצבים כאלה?

לעשות תלמידים מ"אנשים מן השורה"

שבת אחר הצהריים

6

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס ב' 21-28; מתי ט"ו 32-39; מתי ט"ז 13-17; לוקס י"ב 6, 7; י"ג 5-1; יעקב ב' 9-1.

פסוק לשינון: "פֶּאֶשֶׁר הִלֵּךְ עַל שִׁפְתַי ים הַגִּלִּיל רָאָה אֶת שִׁמְעוֹן וְאֶת אַנְדֵּרִי אָחִי שִׁמְעוֹן פּוֹרְשִׁים רֶשֶׁתוֹת בָּיִם, כִּי דִיגִים הָיוּ. אָמַר לָהֶם יֵשׁוּעַ: 'לָכוּ אַחֲרַי וְאֶעֱשֶׂה אֶתְכֶם לְדִיגֵי אָנָשִׁים.' מִיָּד עָזְבוּ אֶת הַרְשָׁתוֹת וְהָלְכוּ אַחֲרָיו." (מרקוס א' 16-18).

מוות המשיח שימש בתור "שער השוויון" הכביר: המושיע הראה לנו כי כולנו חוטאים הזקוקים לחסד האל. לאורו של צלב המשיח, מחסומים אתניים, פוליטיים, כלכליים וחברתיים מתמוטטים. אך לפעמים, במאמצינו לעשות נפשות לאמונה, אנו שוכחים האמיתה החשובה הזו, ומבקשים לרכוש לאמונה אנשים הנחשבים "נכבדים" או "דגולים" בעיני העולם. לא כך ישוע, שראה בגדולה ובכבוד שהעולם מעניק לבני האדם, ריקנות וחוסר משמעות. למעשה, במקרים רבים, דווקא האנשים "המצליחים" ביותר, כגון הפרושים בעלי העמדות הבכירות, הצדוקים בעלי הממון ואנשי האריסטוקרטיה הרומית, היו אלה שהציקו לישוע יותר מיתר בני האדם. לעומתם, אנשים פשוטים "מן השורה", כגון נגרים, דייגים, איכרים, עקרות בית, רועים, חיילים ומשרתים, נהרו אחרי ישוע וקיבלו אותו בזרועות פתוחות.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-8 בפברואר.

התחלה צנועה

קיראו את לוקס ב' 21-28, מרקוס ו' 2-4, ויקרא י"ב 8. מה נלמד מפסוקים אלה על מעמדה החברתי ומצבה הכלכלי של משפחת ישוע בשעת לידתו? כיצד השפיע מצבה הכלכלי של משפחתו על שירותו הציבורי?

מצבם הכלכלי הירוד של מרים ויוסף עולה בבירור ממנחת הטהרה שהעלו לה'. על פי תורת משה, משפחת היולדת נדרשה להביא לה' שה כקורבן חטאת (ויקרא י"ב 8). ואולם, בחמלת ה', התורה העניקה מצווה יוצאת דופן למען העניים. מי שידם לא השיגה לרכוש שה, הורשו להביא במקומו "שתי תורים או שני בני יונה", וזאת כדי לקבל כפרה ולהיטהר. לפיכך, מתיאור לידתו של ישוע באבוס וסיפור העלאת מנחת היונים בידי הוריו, עולה שהמשיח בחר ללבוש בשר ודם ולהיוולד למשפחה דלה של אנשים "מן השורה". למעשה, מראיות ארכיאולוגיות עולה כי נצרת, העיר בה גדל ישוע, היתה ענייה למדי וחסרת חשיבות. בנוסף, על אף שמקצוע הנגרות נחשב מכובד, הוא ודאי לא מיקם את ישוע בקרב ה"עילית".

"הורי ישוע היו עניים, והתפרנסו ממלאכת יומם. ישוע ידע דלות, מחסור והתכחשות עצמית. חוויה זו שימשה לו אמצעי הגנה. עמלו וחריצותו לא הותירו לו רגעי בטלה מזמיני פיתוי. הוא לא בילה שעות באפס מעשה, אשר סוללות את הדרך לקשרים משחיתים. הוא הקפיד לסגור את הדלת בפני המפתה. לא הנאה ולא רווח, לא שבחים ולא ביקורת, יכלו לפתותו לעשות את הרע. הוא היה חכם: היה לו כושר הבחנה בין רע לטוב, והוא התנגד בתוקף לרע." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 72).

מלך המלכים ובורא הבריאה כולה (ראו יוחנן א' 3-1) בא לעולם לא רק כמו כל אדם (כלומר כחינוק: עובדה מזדהימה כשלעצמה), אלא אף נולד למשפחה ענייה יחסית! כיצד עלינו להגיב על דבר כל כך בלתי ייאמן? מהי הדרך היחידה להגיב על כך?

לשנות את ה"רגיל"

קיראו את יוחנן ב' 11-1, ואת מתי ט"ו 32-39. כיצד השתמש ישוע במאווים ובצרכים היומיומיים של בני האדם כדי לעשות תלמידים ולחולל שינוי בחייהם?

6

לאנשים "רגילים" יש רצונות ותשוקות גופניים, רגשיים וחברתיים טבעיים. הם זקוקים למזון, לתחושת חשיבות עצמית ולקשרי ידידות. ישוע הבין זאת, ולכן נקלע מיוזמתו למצבים חברתיים שסיפקו לו הזדמנויות לגעת בלבם של אנשים דרך מילוי רצונותיהם ותשוקותיהם הטבעיים.

בין אם ישוע הפך מים ליין, או דייגים פשוטים למבשרים ומורים (מרקוס א' 16-18), הוא התמחה בהפיכת הרגיל לבלתי רגיל. אנשים שצפו בו תהו לפעמים לגבי הכשרתו, הסמכותו ומקור חוכמתו (מרקוס ו' 3). הם תהו מדוע הוא אינו נוהג בראויותנות והתפארות עצמית. משום שכמהו לבלתי רגיל, הם התעלמו ממה שהחשיבו לרגיל, ועשו זאת תוך סיכון חיי הנצח שלהם. ישוע חיפש לעיתים קרובות אחר אנשים מן השורה, שכן בהעדר ביטחון עצמי, אנשים כאלה מוכנים לבטוח בה' לחלוטין. אנשים המאוהבים בכישרונותיהם, ביכולותיהם ובהישגיהם אינם מסוגלים בדרך כלל לזהות את צורכיהם בדבר נשגב וכביר מהם. איזו הולכת שולל עצמית נוראה! רבים מבני דורו של ישוע היו מלומדים ממנו, בעלי מעמד חברתי גבוה ממנו או בעלי רכוש רב משלו. ועם זאת, שמותיהם נשכחו מזמן. ואולם, שמותיהם של אנשים מן השורה: חוואים, דייגים, נגרים, רועים, קדרים, משרתים ועקרות בית – אשר עברו מהפך והפכו לעדים מדהימים של המשיח – זכורים עד עצם היום הזה.

כולנו נוטים להיות חוקרים מאנשים מצליחים או בעלי ממון. נכון? האם גם אתם נגועים בגישה כזו? באיזו מידה? כיצד תלמדו לזכור את ערכם האמיתי של כל בני האדם, בלא הבדל מהו מעמדם, פרסומם או עושרם?

קריאתו של דיג לא יוצלח

בברית החדשה, כיפא בולט כאחד התלמידים המשפיעים ביותר בקרב תלמידי ישוע. למעשה, הוא הפך לאחד האנשים המשפיעים ביותר בכל תולדות האנושות. אם כבר מדברים על הפיכת ה"רגיל" ל"בלתי רגיל"!

קראו את הפסוקים שלהלן. כיצד הם תורמים להבנתנו את השינוי הקיצוני שהתחולל בכיפא, חרף מגרעותיו הרבות?

לוקס ה' 11-1. מה אומר כאן כיפא, המעיד על היותו מודע לצורך שלו בישוע? מודע תכונה זו חיונית כל כך, ומדוע עלינו לטפחה בחיינו?

מתי ט"ז 17-13. מה נלמד מפסוקים אלה על כיפא ועל פתיחותו לרוח הקודש?

מתי כ"ו 75. מה אנו רואים כאן, שאף מעניק לנו תובנות לגבי כיפא והדרך שבה ה' השתמש בו?

אין ספק שישוע בילה זמן רב בחברת כיפא, ושכיפא חווה חוויות עוצמתיות בחברת ישוע. על אף שכיפא היה אך ורק דיג "מן השורה", בעל חסרונות ופגמים רבים, בזכות הזמן הרב שבילה בחברת ישוע, הוא עבר שינוי קיצוני והפך לחסיד מושבע, וזאת על אף שעשה כמה טעויות חמורות, כולל התכחשות לישוע (שלוש פעמים), בדיק כפי שישוע חזה שיקרה. על אף הנקודות החשובות הרבות העולות מסיפורו של כיפא, ברגע שהוא קלט מיהו ישוע, הוא נעשה מודע למגרעותיו והודה בהן. לפיכך, בעזרת סבלנות ואורך רוח, ישוע הצליח לשנות את אופיו הפגום של כיפא ולהפוך אותו לאדם דגול שתרגם רבות למהפך ששינה את פני ההיסטוריה.

מדוע עלינו להיות זהירים כל כך בשפיטת אנשים, שלדעתנו לא יוכלו להיושע לעולם? מדוע קל כל כך לשפוט אנשים כאלה?

הערכה שמיימית

מבשר אחד התנפאר בכך שאנשים איכותיים בני המעמד הגבוה נוכחים בסמינרים שהוא מעביר. (יש לקוות ששמח באותה במידה על נוכחותם של אנשים מן השורה...) ואולם, בעיני המשיח לא היו הבדלי מעמדות; איש לא נחשב בעיניו "אדם מן השורה"; כל אחד ואחת היה אדם יוצא דופן. אין זה מפתיע, שכן ישוע נגע בלבם של ההמונים כשדיבר אליהם בפשטות ובישירות, והציג בפניהם דוגמאות והמחשות מוכרות מחיי היומיום. דבר בהתנהגותו לא העיד על כך שהוא הוציא מן הכלל אנשים מסוימים. משיחיים העוסקים בעשיית תלמידים בימינו חייבים לעמוד על המשמר פן יתנו את הרושם שהם מבכרים אנשים מסוימים על פני אחרים במלאכת הבישור שלהם.

קיראו את לוקס י"ב 6, 7; י"ג 4-5; מתי ו' 25-30. מה נלמד מפסוקים אלה על ערכו של כל אדם ואדם? מובן שקל לנו לומר שאנו מאמינים בזה, אך כיצד אנו עלולים להיות אשמים בהנצחת ההבדלים, אשר צלב המשיח שנועד לכל בני האדם עקר לנצח?

דרורים היו הציפורים הזולות ביותר שנמכרו בשווקי הארץ. לדברי ישוע, "חֲמֵשׁ צֶפְרִים" נמכרו "בִּשְׁנֵי אֶפְרִים". איסר היה מטבע נחושת בעל הערך הפחות ביותר. ועם זאת, אפילו הדרורים חסרי החשיבות, לא נשכחו מלבו של אבינו שבשמיים. על אחת כמה וכמה כשמדובר בבני האדם, שהמשיח מת בעבורם! המשיח מת בעבורנו, לא בעבור ציפורים. צלב המשיח הוכיח, מבחינות הנשגבות מבינתנו, את ה"ערך הנצחי" (ביטוי שאין ג'. ווייט מרבה להשתמש בו) של כל אדם ואדם, יהיה אשר יהיה מעמדו בעולם. מעמד בדוי זה נקבע על פי מושגים ותכונות שאין להם שום משמעות בשמיים, או שהם אפילו מנוגדים לעקרונות מלכות השמיים.

אלן ג'. ווייט כתבה: "המשיח היה מת ולו בעבור נשמה אחת, כדי שאדם זה יחיה לנצח." (Testimonies for the Church, כרך 8, עמ' 73). נשמה אחת! הגו במשמעויות ובהשלכות של רעיון מדהים זה. כיצד הוא אמור להשפיע על השקפתנו, לא רק על הזולת, אלא גם על עצמנו?

חברה ללא מעמדות

ייתכן שהמאפיין החברתי המושך ביותר במשיחיות הקדומה היה העדר הבדלי מעמדות. חומות הפרדה התמוטטו תחת כובד הבשורה החשובה. האדם הפשוט נחל ניצחון בזכות המשיח. המשיח שינה את הרגיל והפך אותו לבלתי רגיל. נגרים, מוכסים, סתתים, כוהנים, משרתים, מלכים, מלכות, יוונים, רומים, גברים, נשים, עשירים, עניים – כולם הפכו שווים במלכות החסד של המשיח. למעשה, הקהילה המשיחית נועדה להיות חברה שוויונית, "חברה נטולת מעמדות".

מה נלמד מכל אחד מן הפסוקים שלהלן על אודות האנושות? בהתחשב בהבדלים התרבותיים שרווחו בעת העתיקה, ובקרב מחברי כתבי הקודש עצמם, מדוע הם התקשו להבין ולקבל את הרעיון החשוב הזה?

גלט' ג' 28, 29

יעקב ב' 9-1

פטר"א א' 17, ב' 9

יוח"א ג' 16-19

קיראו את מעשי השליחים ב' 43-47, ד' 32-37. כיצד יישמו המשיחיים הראשונים את עקרונות השוויון והקבלה האוניברסליים? כיצד תרם הרעיון שאלוהים אוהב את בני האדם הפשוטים, לגידול המספרי העצום שחל בתנועה המשיחית הקדומה? בעת ובעונה אחת, עלינו לשאול את עצמנו באיזו מידה אנו מטיבים, כפרטים וכקהילה, ליישם את העקרונות הללו בשירותנו לעולם? אילו דברים מונעים מאיתנו לנחול הצלחה רבה יותר בתחום חשוב זה?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, Education, את הפרק, The Lifework, עמ' 269-270, ובספרה, Evangelism, את הפרק Laboring for the Middle Class, עמ' 564-566.

"שדה נרחב עומד לפנינו במלאכת בישור אחרונה זו; אפילו יותר מאי פעם, מלאכה זו דורשת גיוס עוזרים מקרב האנשים הפשוטים. צעירים ומבוגרים כאחד ייקראו מן השדות, הכרמים וסדנאות העבודה, ויישלחו על ידי האדון כדי לשאת את בשורתו. לרבים מהם לא היתה הזדמנות לרכוש השכלה; אך המשיח מוצא בהם כישורים שיאפשרו להם להגשים את תכליתו. כל עוד הם עושים את מלאכתם נאמנה בכל לבם ומאודם, וממשיכים ללמוד ממנו, הוא יכשירם לעמול בעבורו." (אלן ג'י. ווייט, Education, עמ' 269-270).

שאלות לדין:

6

- ① מדוע נחל ישוע הצלחה רבה בעשיית תלמידים בקרב בני העם הפשוטים? מדוע המסר שלו לא התקבל בהתלהבות רבה בקרב העשירים ואנשי העילית? כיצד עשוי הרקע הצנוע שבו גדל ישוע לתרום לכך שהצליח לגעת בלבם של האנשים הפשוטים? באיזו מידה הוא היה מצליח להגיע ללבו של האדם הממוצע, אילו בא אל העם כמלך או כבעל אדמות אמיד?
- ② קיראו בכיתה את קור"א א' 26-29. מהן נקודות המפתח כאן? קיראו בתשומת לב את המילים: "אֱלֹהִים בָּחַר ... בְּחֻלְשִׁים אֲשֶׁר בְּעוֹלָם כְּדִי לְבַיֵּשׁ אֶת הַחֲזָקִים." למה התכוון שאל בדבריו אלה? כיצד עלינו להבין, בהקשר המשיחי, את הרעיון המרתק הזה? כיצד מפגינים פסוקים אלה את מידת העיוות והמסואבות של דרכי העולם? כיצד נוודא שאיננו שקועים במעשים ומנהגים מסואבים אלה?
- ③ כיצד חוגי התנ"ך שלנו יהיו "ידידותיים יותר" לאנשים פשוטים? כיצד עשוי הדבר להשפיע על בחירתנו בתרגום הולם של כתבי הקודש? מדוע אמורה עשיית תלמידים להתמקד בנושאים מעשיים ולא בנושאים תיאולוגיים, במיוחד כשאנו מושיטים תחילה יד לסובלים או לנזקקים?

יחסו של ישוע למנוודים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי כ"א 28-32, יוחנן ח' 1-11, מרקוס ה' 1-5, יוחנן ד' 5-32, מתי ט' 9-13.

פסוקים לשינון: "עֲזָבָה הָאִשָּׁה אֶת מֶדֶה, הִלְכָה הָעִירָה וְאָמְרָה לְאֲנָשִׁים: 'בּוֹאוּ וְרֵאוּ אִישׁ שֶׁאָמַר לִי כֹל מָה שֶׁעָשִׂיתִי; הָאֵם לֹא זָהוּ הַמְּשִׁיחִים?' (יוחנן ד' 28-29).

אישה צעירה שבאה מרקע קשה ביותר (שכלל שני ילדים מחוץ לנישואים שילדה בגיל חמש עשרה), יושבה בכלא והמתונה למשפטה על רצח עובד סוציאלי שבא לקחת את תינוקה, בן האנוש היחיד שהחזיר לה אהבה.

ללא אם, אב, בעל, קרוב משפחה או אפילו חברה, ריצתה הנאשמת את עונש המאסר הארוך שנגזר עליה, ללא איש בעולם שתמך בה. אבל בזכות ביקוריו של רועה קהילה, הצעירה חסרת התקווה למדה כי חרף הטעויות שעשתה, חרף הנואשות שבמצבה והגורל המר הצפוי לה, המשיח אהב אותה אהבה עזה ומחל לה. לא משנה כיצד החברה ראתה אותה, היא עצמה חוותה על בשרה את אהבתו הנצחית של ה'. אישה מנוודה זו, שהחברה הקיאה מתוכה, מצאה משמעות ותכלית במושיע אדונה, שאהבתו אליה וקבלתו אותה התעלו מעל כל הנורמות והמנהגים החברתיים, אפילו "הטובים" שבהם.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-15 בפברואר.

דרי התחתיות

כל חברה בנויה על היררכיה. אנשים עשירים או בעלי ההשכלה משיגים בדרך כלל את המשרות הרמות ביותר; אנשים "מן השורה" טובים ושומרי חוק, נמצאים לרוב באמצע הסולם החברתי; וזה משאיר לנו את האנשים שבתחתית הסולם: העבריינים, המכורים, הזונות, חסרי הבית, הקבצנים ועוד. בימי ישוע, רשימה זו כללה גם מצורעים ומוכסים.

קראו את מתי כ"א 28-31, ואת לוקס ט"ו 10-11. מה נלמד מפסוקים אלה על יחסו של המשיח למנודי החברה?

7

מה גרם למנודי החברה לעלות במעמדם על הצדיקים בעיני עצמם? מה גילו דרי התחתיות שאנשי העילית החמיצו? מדוע נחל ישוע הצלחה רבה יותר בקרב השכבות הנמוכות מאשר בעשירונים העליונים?

על אף שלבם של המנודים הפך קשה עקב חטאיהם, על אף שהם אטמו לפעמים את עצמם כלפי חוץ, מאז ומתמיד המנודים היו פתוחים יותר, והיה קל יותר להגיע ללבם מאשר אל לבם של בני העילית החברתית הגאים, היהירים והצדקניים.

לעיתים קרובות, במיוחד בגיל הנעורים, אנשים יהירים אלה מורדים בעזות מצח ויוצאים מגדרם בניסיון לכוון לעצמם זהות אישית כדי לפצות על תחושות חוסר הביטחון וחוסר הערך. זהות כזו מנוגדת בעליל למשאלות לבם של דמויות סמכותיות בחייהם (לרוב ההורים).

ישוע לא עשה דבר העלול להחמיר את תחושת הדימוי העצמי הנמוך של בני האדם. אדרבה, הוא יצר בלבם תחושה חדשה של ערך עצמי. הוא כוון את הבסיס הזה על ידי הפגנת קבלה ואהבה כלפי המנודים, שליבם נמס מן החום, החיבה והאהבה שהמשיח רחש להם.

מהו יחסכם למנודים בחברה בארץ? היו כנים: האם במקרים רבים אינכם חשים עליונות עליהם במידת מה? אם הדבר נכון מבחינתכם, הגו בהשלכותיו של רגש זה.

האישה שנתפסה "בִּשְׁעַת מַעֲשֶׂה"

קיראו את יוחנן ח' 1-11. מה אנו למדים מן הקטע על ישוע ועל יחסו למנודים בחברה בארץ?

לאחר שהתייחד עם ה' על הר הזיתים, התחזק והתרענן רוחנית, שב ישוע לבית המקדש. המונים נאספו סביבו. בשעה שלימד, הפרושים גררו אישה שנתפסה בניאוף והביאו אותה לפניו. הם חקרו את המשיח בנוגע למצוות התורה על ניאוף, הגוזרת עליה דין מוות. ישוע ידע ששאלתם לא היתה כנה. תכליתה היתה לטמון לו פח וללכוד אותו, לא לחפש אחר האמת. בתי הדין העבריים חדלו לפסוק עונש מוות. מנהיגי הדת סברו שחסידיו של המשיח יסתייגו ממנו, אם יגנה בפומבי את סקילת האישה. מאידך, אם ישוע יעודד הוצאה להורג, הם עצמם יוכלו להאשימו בהפרת סמכות השלטון הרומי.

אישה אומללה ואשמה זו מצאה את עצמה לכודה בקרב התככים הפוליטיים של מנהיגי העם. משום שלא הכירה את ישוע ולא שמעה על שירותו הציבורי, היא לא ידעה כי לבו מלא חמלה. באופן אירוני, הוא היה האיש שבא להכריז את גזר דין המוות שלה, ואולם, בטרם חרץ את דינה, הגה את המילים הבלתי נשכחות הבאות: "מִי מֵכֶם נָקִי מִחַטָּא, שְׁיָהָא הוּא רִאשׁוֹן לְהַשְׁלִיךְ עָלֶיהָ אֶבֶן!"

מילים אלה ביטלו את האשמה שהועלתה נגדה, והרגיעו את הרוחות הסוערות. לאנשים חפים מפשע היתה סמכות להוציא לפועל עונש מוות ללא הפגנת רחמים. ואולם, אנשים חוטאים היו מחויבים, מבחינה מסוימת, להפגין רחמים. אך זולת ישוע, לא נכחו במקום אנשים חפים מחטא. אחד אחד קמו מנהיגי הדת ועזבו את המקום, ואילו האישה המנוודה, אשמה ככל שהיתה, זכתה לקבל חסד ורחמים.

"דרך המחילה שהעניק לאישה החוטאת, והעידוד שנתן לה לחיות בדרך טובה יותר, אופיו של המשיח זרח ביפי צדקתו כלילת השלמות. בזמן שהמשיח אינו מקל בחטא ואינו מפחית את תחושת האשמה, הוא אינו מבקש להרשיע אלא להושיע. לאנשי העולם הזה היו אך ורק דברי בוז ולעג בעבור חוטאת זו; אך ישוע העניק לה דברי נחמה, עידוד ותקווה." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 462).

על אף שאלן ג'י. ווייט שופכת אור נוסף על התככים שאישה זו נקלעה אליהם, עדיין מדובר בנואפת שנתפסה "על חמ". תכנותם של מנהיגי הדת לא שינתה את העובדה הזו. ובכל זאת, האם עדיין נמחל לה? כיצד נלמד להפגין חסד וחמלה, אפילו כלפי אנשים אשמים, ובעת ובעונה אחת, לא "להקל" בחטאם?

הפחותים שבפחותים

קיראו את מרקוס ה' 20-1. השוו בין מצבו של אדם זה למצבם הביש של חסרי הבית בימינו. השוו בין תיאורו של האיש אחוז השדים לתיאורם של חולי נפש. אילו קווי דמיון ואילו הבדלים קיימים בשני המקרים? כיצד נוהגת החברה בימינו באנשים הסובלים ממחלת נפש? מה מסביר את דרישתו של המשיח לפרסם ברבים את המקרה הזה (של גירוש השדים), על אף שיעץ בעקביות ליתר האנשים שריפא לשמור על סודיות?

7

מזווית הראייה של אנשים רבים בימינו, קשה לדמיין אדם השרוי במצב נורא כל כך, שמאלץ אותו לחיות בבית קברות. על אף שיש הטוענים שהוא היה משוגע ותו לא, על פי כתבי הקודש, הוא היה אחוז שדים. (וחוץ מזה, אילו היה משוגע, מה פשר הדבר שקרה לחזירים?) הנקודה החשובה מבחינתנו בסיפור היא, שאין להתעלם מאיש, לא משנה מהי מידת מופרעותו, בין אם הוא אחוז שדים, לוקה בנפשו, מכור לסמים וכו'. כמשיחיים, עלינו לזכור שהמשיח מת בעבור כל בני האדם, ושאפילו אנשים שנראה לנו שאין בידינו לעזור להם, עדיין ראויים למידת החסד, הרחמים, הכבוד והאדיבות הרבים ביותר. וחוץ מזה, מי אנחנו שנשפוט ונחליט שאדם מסוים הוא מקרה אבוד, ושנבצר מה' להצילו? מזווית הראיה שלנו, דברים עלולים להיראות בכי רע, אך מזווית הראיה של אלוהים, כל אדם הוא בעל ערך נצחי. אלמלא צלב המשיח, כולנו היינו מקרה אבוד – נקודה חשובה שראוי לזכור לנוכח אנשים מופרעים או משוגעים.

הגו באנשים שאתם מכירים שמצבם ביש, בין אם נפשית, רוחנית או גופנית, יהיו אשר יהיו הסיבות לכך. נסו לראותם מזווית הראייה של אלוהים, אשר אוהב אותם ללא תנאים. מה תוכלו לעשות, חוץ מלהתפלל בעבורם, כדי לשרתם, למלא את צרכיהם ולתת להם טעום מאהבת ה'?

האישה על יד הבאר

לימדו את יוחנן ד' 32-5, והשיבו על השאלות הבאות:

- ① אילו מנהגים חברתיים הפר ישוע? מדוע? מה אמור הדבר ללמדנו על "מוסכמות חברתיות", ועל הדרך שבה עלינו לראותן כשהן מקשות עלינו להעיד על המשיח? אילו מוסכמות חברתיות עלולות לחסום את עדותכם בפני אחרים?

- ② כיצד עימת ישוע את האישה השומרונית עם חייה גדושי החטא? אילו לקחים נפיק מגישתו זו?

- ③ כיצד חושף הסיפור את הדעות הקדומות שהיו לתלמידי ישוע? ושוב, עלינו לשאול את עצמנו, כיצד גם אנו עלולים להיות אשמים בטיפוח דעות קדומות?

- ④ על אף שברור שהאישה השומרונית התרשמה מאוד מן העובדה שישוע ידע על מתירנותה המינית, מה היא אמרה בעדותה, שהוכיח שעדיין היו לה תהיות באשר לזהותו של ישוע? אילו לקחים נפיק מכך על הצורך להתאזר בסבלנות במאמצינו לעשות תלמידים למשיח?

מוכסים וחוטאים

קשה לדמיין כיצד היה נראה עולמנו ללא חטא. יופיו של הטבע, אפילו באחרית הימים, עדיין מעיד על גבורתו, טובו וריבונותו של אלוהים. נבצר ממוחנו שכה עקב החטא להבין כיצד היתה נראית האנושות, ומה היו טיבן של מערכות היחסים בין בני האדם בעולם נטול חטא. אבל בדבר אחד אנחנו יכולים להיות בטוחים והוא, שהבדלי מעמדות, דעות קדומות ומחסומים תרבותיים ואתניים, המשפיעים על כל חברה וכל תרבות בעולמנו, לא היו קיימים כלל.

לדאבונו, לא נראה סביר שלפני שיבת המשיח מחסומים אלה ייעלמו. להפך, ככל שעולמנו נעשה גרוע יותר, אין שום ספק שגם המחסומים הללו מחמירים ומתרבים. ואולם, כמשיחיים עלינו לעשות כמיטב יכולתנו, בכל דרך אפשרית, כדי לנסות להתעלות מעל המחסומים הללו, המסבים כאב לב, סבל וצער רב כל כך בעולמנו, במיוחד בקרב אנשים שנדחו בידי החברה, הרואה בהם מנודים ומוקצים.

קיראו את מתי ט' 13-9. כיצד נחשפת כאן תמצית המשיחיות האמיתית, לא רק בדברי ישוע, אלא גם במעשיו? התמקדו במיוחד בדברי ישוע שצוטטו מן התנ"ך: "חֲסֵד וְחַסְדִּי וְלֹא זֶבַח" (הושע ו' 6). בהתחשב בהקשר זה, מדוע עלינו לעמוד תמיד על המשמר פן נהפוך אשמים בטיפוח אותה גישה שישוע גינה כאן חמורות – במיוחד לאור העובדה שאישיותו של כל אדם ואדם עוצבה במידת מה על ידי החברה שבה גדל, ולפיכך כולנו הושפענו מן הדעות הקדומות והמחסומים החברתיים המושרשים בכל חברה?

"הפרושים ראו את המשיח מסב לסעודה עם מוכסים וחוטאים. הוא היה רגוע, אדיב, מנומס וידידותי והפגין שליטה עצמית; אך במקום להתפעל ממראה עיניהם, הם לא יכלו לשאת את המחזה, שהיה מנוגד כל כך לדרך שבה הם התנהלו. הפרושים היהירים רוממו את עצמם, אך זלזלו באנשים שלא בורכו בזכויות יתר ובמידת האור שהם זכו לקבל. הם שנאו את המוכסים והחוטאים ובזו להם. ואולם בעיני ה', אשמתם היתה גדולה יותר. אור השמיים זרח על נתיבם והכריז: 'זו הדרך, לכו בה!'; אך ברוב יוהרתם, הם דחו בבוז את מתנתו." (אלן ג'. וייט, The SDA Bible Commentary, כרך 5, עמ' 1088).

לימוד נוסף: קראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק "At Jacob's Well", עמ' 183-195, את הפרק "Peace, Be Still", עמ' 333-341; ואת הפרק "Among Snares", עמ' 460-462; ובספרה The Ministry of Healing, את הפרק "the Tempted", עמ' 164-169, את הפרק "Working for the Intemperate", עמ' 171-182, ואת הפרק "Help for the Unemployed and the Homeless", עמ' 183-200.

"הקבוצה היחידה שהמשיח מעולם לא עודד היתה מורכבת מאנשים בדלנים ויהירים, שהתגאו בעצמם ובזו לאנשים אחרים..."

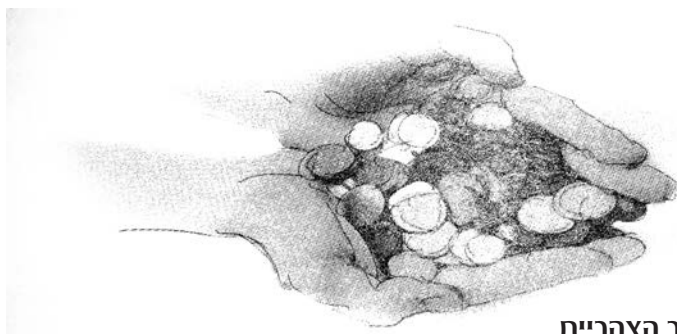
"יש לסייע לחוטאים להבין שהם יכולים עדיין להיות ככל האדם. המשיח העריך את בני האדם ובטח בהם, ובכך חלק להם כבוד. הוא התייחס בכבוד אפילו לאנשים שחטאו והגיעו למקומות הנמוכים ביותר. בכל פעם שהמשיח נתקל בשנאה, יריבות, שחיתות וחוסר טהרה, הוא סבל וכאב; אך הוא לעולם לא הביע, ולו בביטוי אחד, דבר שהעיד על פגיעה ברגשותיו המעודנים או בטעמו המעודן. יהיו אשר יהיו ההרגלים הרעים, הדעות הקדומות הנחושות או תשוקותיהם העזות של בני האדם, הוא נהג בכולם בחמלה וברוך. בעודנו נוטלים חלק ברוח קודשו, עלינו להתייחס אל כל בני האדם כאל אחינו, המתנסים כמונו במבחנים ופיתויים, המועדים ונופלים בחטא לעיתים קרובות ונאבקים כדי לגבור עליהם, המתמודדים עם אכזבות וקשיים וכמהים לאהדה ולעזרה. רק אז נוכל לפגוש בהם ולהעניק להם מענה שלא ירפה את ידיהם או ידחה אותם, אלא יפיח תקווה בלבם." (אלן ג'י. ווייט, The Ministry of Healing, עמ' 164, 165).

7

שאלות לדיון:

- 1 אילו גישות עליכם לשנות כדי להפוך עדים יעילים יותר של המשיח בפני מנודי החברה? אילו מנהגים חברתיים על קהילתכם לשנות כדי לבצע את מלאכת הבישור ביעילות רבה יותר? כיצד אמורים המשיחיים בימינו לכונן ציפיות סבירות בזמן שהם משרתים בני אדם הנחשבים למקרים קשים ביותר?
- 2 כיצד נמנע ישוע הן מהצדקת החטא והן מהרשעת החוטאים? כיצד השתמש באמון, עידוד וביטחון כדי להפוך על פיהו את מעמדם הנחות של מנודי החברה? היות שמנודי החברה הם בדרך כלל חשדניים כלפי מנהיגי הדת, כיצד גרם ישוע לתלמידים פוטנציאליים אלה לחוש בנוח בחברתו?
- 3 אילו מחסומים עומדים בין מנודי החברה לבין קהילתכם? כיצד ניתן למוטט אותם?

ישוע בחברת העשירים והמפורסמים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: דברים ח' 17, 18; בראשית י"ג 5, 6; יוחנן ג' 1-15; לוקס י"ט 10-18; מרקוס ד' 18, 19; מתי י"ט 26-16.

פסוק לשינון: "הלא שָׂדֵשׁ כָּל הָרְעוּת הוּא אֶהְבֵּת הַכֶּסֶף, וַיֵּשׁ לְהוֹטִים אַחֲרָיו שֶׁסֶטוּ מִן הָאֲמוֹנָה וְגִרְמוּ לְעִצְמָם מִכְאוּבִים רַבִּים." (טימ"א ו' 10).

8

אומרים ש"אנשים מבזבזים כספים שאין להם, כדי להרשים אנשים שהם אינם אוהבים". ניתן להתווכח על מידת האמת הטמונה באמירה זו, אבל מה שאינו נתון לוויכוח הוא העובדה שלכסף יכולה להיות השפעה עזה על כולנו. משום שהתנהלות כלכלית מעידה בגדול על ערכי האדם, כסף מהווה למעשה סולם רוחני. אין ספק שמסיבה זו, כתבי הקודש מקדישים זמן רב לדיון בממון.

בנוסף, יש לזכור שפרסום מתלווה לעיתים קרובות לעושר. כוכבי קולנוע, ספורטאים מצטיינים ופוליטיקאים בכירים, נהנים לרוב משניהם. אנשים מפורסמים הם בעלי השפעה, והשפעה היא סוג של כוח. ואולם, ישוע לא התרשם מעושרו או מכוחו של איש. הוא פשוט ביקש לגעת בלבם של בעלי השררה ובעלי הממון מאותה סיבה בדיוק שגרמה לו לעשות כל דבר אחר: הוא רצה שהם ינחלו אוצרות שלא ניתן לרכוש בכסף.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-22 בפברואר.

מבורכים ובשפע

בבני אנוש חוטאים, כולנו נוטים לקנא, במיוחד באנשים שכספם רב משלנו (בלא הבדל כמה כסף צברנו). ואולם, כתבי הקודש אינם מזלזלים בעושר או בעשירים. כמו בכל היבט אחר בחיים, בעיות אינן נובעות מעצם הדברים, אלא מהתנהלותנו או יחסנו כלפיהם.

איזו עצה בנוגע לעושר מעניקים לנו כתבי הקודש? (דברים ח' 17, 18; בראשית י"ג 5, 6; מ"א 43-41; איוב א' 3-1; דניאל ד' 28-31). מדוע חשוב כל כך שעם ישראל, לא ישכח לעולם מי מרעיף עליו את ברכותיו?

אין ספק שחלק מגיבורי התנ"ך, כגון אברהם, יוסף, מרדכי, אסתר, חזקיה, יאשיהו ויהושפט היו אנשים עשירים, ובעת ובעונה אחת, אנשים רוחניים. ואולם, מן הדוגמה של נבוכדנצר אנו למדים על הסכנה הנובעת מהפיכת העושר לאליל, צעד שכל אדם עלול בקלות לעשות. לעומת זאת, כשבני ישראל הכירו בנדיבותו של ה' שהעניק להם את עושרם, שפע של ברכות רוחניות וחומריות הורעפו עליהם. הם הוזהרו מפורשות פן ישכחו מי הרעיף עליהם את הברכות הללו (לקח חשוב בעבור כולנו, נכון?).

בקצרה, עושר כשלעצמו, אינו מעיד על דלות רוחנית או על אדישות. מאז ומתמיד היו עשירים יראי ה' ומסורים לה', ומנגד עשירים רשעים ונבזים. בכל מקרה, עלינו לא להפוך את התשוקה לכסף לאובססיה, ואף לא לבוז לעשירים. העשירים זקוקים לגאולה בדיוק כמו כל אדם אחר.

מה אתם חשים כלפי העשירים? קל להתקנא בהם, נכון? כיצד תלמדו להתעלות מעל רגשות אלה ולראות בעשירים אנשים ככל האדם - נשמות הזקוקות לדעת את המשיח וגאולתו?

מפגש לילי

העשירים, בעלי השררה והמפורסמים, לא הפחידו את ישוע. הוא לא התרעם על אנשי העילית, אך גם לא חלק להם כבוד. המושיע הבין ששגשוג כלכלי אינו ערובה לשלוות נפש, לסיפוק אישי, ליחסים משמעותיים או לתכלית עמוקה. בעלי הנכסים רבי ההשפעה יכלו בקלות להיות בודדים יותר, ריקניים יותר וזועמים יותר מן המשיחי הפשוט ביותר, הדל ביותר והעני ביותר.

נתחו את המפגש בין ישוע לנקדימון (יוחנן ג' 15-11). אילו אירועים גרמו לו ככל הנראה להתעניין במסר של ישוע? (רמז: עיברו ברפרוף על פרק ב' פסוקים 13-25). איזו משמעות נודעת לחושך במסר זה? מהו המסר המרכזי שהעביר ישוע לנקדימון?

נקדימון חזה בגבורת ה' ובסמכותו, שהתגלו דרך שירותו של ישוע, ולפיכך ביקש להיפגש איתו, אך בחשאי. ישוע יכול היה לסרב לניסיון ההיברות החשאי הזה. ואולם, משום שהמושיע לא חפץ שיאבד איש, הוא נענה בשמחה לבקשה, וראה בכך הזדמנות לקרב את נקדימון למלכות ה', ולו בצעד אחד. דלותו הרוחנית של נקדימון לא נבעה ממחסור חומרי. אדרבה, חרף עושרו, נכסיו הרבים ומעמדו הרם, הוא גווע ברעב רוחני.

נקדימון דחה את הרעיון שאנשים מסוגו, הבקאים בכתובים ומלמדים את התורה, נזקקים לשינוי הלב. אך ישוע עמד על שלו והציג בפני נקדימון את הבחירה הנצחית בין משפט לגאולה. נקדימון, שחש מפני הוקעה ולעג מצד החברה, סירב להצעת ישוע. המפגש נכשל. ואולם, הזרע הרוחני שנטמן עמוק בלבו של נקדימון, נבט בתוכו לאיטו.

"לאחר עליית האדון השמימיה, כשהתלמידים נפוצו לכל עבר עקב רדיפות, נקדימון יצא בגלוי ובעוז למען הבשורה. הוא השתמש בעושרו כדי לקיים את הקהילה, שהיתה אז בחיתוליה, שחלק מן העם ציפה שתיעלם לאחר מות המשיח. בשעת סכנה, אדם זה שהיה זהיר כל כך, שהטיל ספק ושאל שאלות רבות כל כך, עמד עכשיו איתן כסלע. הוא חיזק את אמונתם של התלמידים, וסיפק להם אמצעים לקידום מלאכת הבשורה. הוא נדרך והושם ללעג ולקלס בידי האנשים שחלקו לו כבוד בעבר. על אף שמשאביו החומריים הידלדלו, הוא לא פקפק באמונה שנזרעה בלבו בליל המפגש עם ישוע." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 177).

עשיר אך בזוי

מכובדות לא תמיד מתלווה לעושר. למרות שאנשים רבים מרוויחים את הונם ביושר, בחריצות ובעבודה קשה (ולפיכך ה' מברך אותם בשפע), ישנם עשירים שהם נוכלים או פושעים גמורים. וגרוע מכך, ישנם אנשים העושים את הונם באופן חוקי אך לא מוסרי, שכן כידוע, לא כל דבר שאינו מוסרי אינו חוקי.

השוו בין מתי ט' 10-13 לבין לוקס ה' 27-32; י"ט 1-10. מה גרם לביקורת שהוטחה נגד ישוע? כיצד מלמדת תגובת ישוע לביקורת נגדו, על חסדו?

יריחו, עירו של זכי, שימשה מרכז מסחרי חשוב בישראל הקדומה. בנוסף, ארמונו של הורדוס שכן בה. בשל מיקומה הגיאוגרפי, התנהלה בה רשות מסים אזורית. זכי שהיה מוכס ראשי, יכול היה להתעשר בקלות ובאופן חוקי מגביית המסים. ואולם, חמדנותו גרמה לו לחרוג מגבולות החוק. באותם ימים, קנאים פטריויטים בזו לגובי מסים ישרים וראו בהם כלי שרת של הכובש הרומי, אך הם בזו אפילו יותר למוכסים רמאים כמו זכי. מוכס ראשי נוסף היה מתי (לוי), שהוצב בלשכת המכס בכפר נחום בראשות הורדוס. בעיקרון, משום שהמוכסים שימשו כסוכני הממשל הרומי, העם ראה בהם בוגדים, או גרוע מכך, בוגדים גנבים.

ואולם, עובדה זו לא הרתיעה את המשיח. הוא סירב לציית למוסכמות חברתיות, ולכן סעד בחברתם של המוכסים. הדבר הפך אותו מטרה לחצי ביקורת מצד הכוהנים ופשוטי העם כאחד. בזכות ידידותו עם המוכסים הבזויים, בסופו של דבר הם קיבלו על עצמם את עולו, ומתי המוכס לא רק הפך אחד משנים עשר השליחים, אלא אף למחבר של אחת הבשורות בברית החדשה! כאמור, עלינו להיזהר בבואנו לשפוט את הזולת. על אף שלא כל החטאים נחשבים חמורים באותה מידה, חלקם ודאי חמורים יותר מבחינה חברתית (ובצדק). עלינו לזכור שכולנו שווים בעיני ה', וכולנו זקוקים לצדקת המשיח.

חישבו על אנשים ידועים אך בזויים בעיני החברה בארצנו. דמיינו כיצד היה נראה מפגש ביניכם, אילו הזדמן לכם להתוודע לאדם כזה ולהעיד בפניו על המשיח. האם תרצו בכלל לעשות זאת? מה תאמרו לו?

מסר לעשירים

נתחו את הקטעים הבאים: מרקוס ד' 18, 19; לוקס א' 51-53; ו' 22-25; י"ב 16-21; ט"ז 13. איזו עצה מעשית טמונה בפסוקים אלה? אילו אזהרות רוחניות טמונות בהם? כיצד נוכל להשתמש בהן כדי לעשות תלמידים למשיח בקרב העשירים?

טוענים שאין לנו בעלות על רכושנו; להפך, לרכוש יש בעלות עלינו. כמה קל לעבוד את הממון ולכלות את כוחנו וזמננו בעשיית רווחים; לפיכך, ישוע מזהירנו מפני "מִמּוֹן הַמְּרָמָה". חישבו לעומק כמה קל לכסף או למרדף אחר הכסף לעוות את עינינו. חשוב שנשמור את האמיתות הזו לנגד עינינו בזמן שננסה לגעת בלבם של אנשים שהעושר כבר עיוור את עיניהם. בעת ובעונה אחת, כולנו זקוקים לחשבון נפש. ישנם אנשים החיים את חייהם כאילו השאלה היחידה שתוצג לפנייהם ביום הדין תהיה: "כמה כסף הרווחתם?"

המשיח משנה את סדר העדיפויות המשובש שלנו. על אף שאין שום איסור על החזקת נכסים, עלינו להציב את נכסינו וכספנו במקום הנכון בסדר העדיפויות שלנו. רכוש חומרי נועד לשמש כלי שרת ביד ה' לתועלת האנושות. כסף ונכסים מביאים תועלת והופכים מקור לברכות כאשר חולקים אותם עם אנשים אחרים, ולא כשאוגרים אותם. כשאוגרים או צוברים אותם, הם הופכים לקללה.

אנשים חומריים, בין אם הם עשירים או עניים, מצויים בסכנה של הקרבת רווחתם הנצחית על מזבח הנאותיהם הזמניות. אושר וסיפוק נצחיים יחליפו את הרכוש והחפצים הנאים אך הזמניים שצברנו: הללו מתקלקלים או יוצאים מן האופנה. בני האדם עובדים את אלוהים או את הממון, לעולם לא את שניהם. כל אדם, הן עשיר והן עני, צריך לזכור תמיד את דברי המשיח: "מִה תוֹעֵלֶת תִּצְמַח לְאָדָם אִם יִרְיֹחַ אֶת כָּל הָעוֹלָם וַיִּפְסֵד אֶת נַפְשׁוֹ?" (מרקוס ח' 36).

אזהרה זו על החומרנות חשובה לכל המאמינים באשר הם, לא רק לתועלת נשמתם, אלא גם לתועלת הבישור. אחרי הכול, כיצד נזהיר את העשירים מפני הסכנות הרוחניות הפוטנציאליות הטמונות בעושרם, אם אנו בעצמנו שקועים בחומרנות?

סכנות ומכשולים רוחניים

לימדו את מתי י"ט 26-16. אילו סכנות רוחניות נחשפות בקטע זה? כיצד יוכלו המאמינים לעזור ל"צעירים עשירים וכבדים" בימינו?

היו לו כישורים, תעודות, המלצות, שפע של משאבים חומריים והערכה עצמית גבוהה. מבחינה מוסרית, הוא היה ללא דופי וללא רבב. הצעיר הנכבד, ששאף ללכת בעקבות האדון, ביקש לקבל מן המושיע את נוסחת הגאולה. האם הדבר החניף לישוע? האם ישוע חשב לעצמו: "סוף סוף הצלחתי לגעת בלבם של בני המעמדות העליונים!" ברור שמחשבה "משמחת" כזו, לא חלפה מעולם במוחו של המשיח.

חשוב לציין כאן, שהמשיח כונן את עשרת הדברות כקני המידה המינימליים לציות. לכן, כשהשר הצעיר שמע מפי ישוע כי עליו לשמור את מצוות התורה, הוא ודאי ראה בעצמו בר מזל; דווקא משום שהקפיד בקיום המצוות, סבר שעבר את המשוכה הראשונה בדרך לחיי הנצח. ואולם, במקרה אחר, המשיח דרש מן האנשים שביקשו ללכת אחריו להפגין צדקה שתעלה על צדקת מנהיגי הדת. האם ישוע ינמיך את ציפיותיו ויגמיש את קני המידה שלו כדי לקבל לשורותיו את השר הצעיר? יהודה איש קריות היה ודאי מתלהב מכך, והתלמיד הממונה על קשרי הציבור, היה ודאי שמח מאוד. תארו לעצמכם איזו תדמית היתה למשיח אילו היו בקרב תלמידיו תומכים עשירים.

ואולם, לא ניתן להתעלם ממגרעות רוחניות או להקל בהן, שכן שליחות המשיח היא קדושה. אין מקום לפשרה. יש להכניע כל תשוקה אנוכית. המשיח הציג בפני השר הצעיר תהליך בן שלושה שלבים: "מִכֹּר אֶת כָּל אֲשֶׁר לָךְ וְחָלַק לְעֲנִיִּים... אַחֵר כֶּן בּוֹא וְלָךְ אַחֲרַי." הצעיר העשיר צעד על קרקע רוחנית מסוכנת. על אף שהיה צעיר, הוא צבר הון לא קטן. בתי פאר, כרמים נאים, שדות מניבים, בגדים אופנתיים, תכשיטים יקרים, משרתים ושפחות, צאן ובקר ואולי אפילו מרכבות מהירות – כל אלה ודאי חלפו במוחו בשעה ששמע את מה שהמשיח דרש ממנו. תנאיו של ה' לא היו גמישים. התמקחות או משא ומתן, לא יועילו להפחתת המחיר: עליו לוותר על הכול למען ישוע; עליו לוותר על גדולה ועושר ארציים בתמורה לאוצר בשמיים.

"אנשים רבים ודאי באו למשיח כשהם מוכנים ומזומנים לפעול למענו. בדומה לשר הצעיר העשיר, הם חפצו בכל לבם ומאודם לנחול חיי עולם! אך כששמעו את המחיר שייאלצו לשלם – לוותר על הכול: בתים ואדמות, אישה וילדים, שלא לדבר על חייהם שלהם, שהיו יקרים כל כך בעיניהם – הם עזבו בצער. הם חפצו באוצרות השמיים ובחיי עולם בחברת ה', אך לא היו מוכנים לוותר על אוצרותיהם בעולם הזה. הם לא היו מוכנים להכניע הכול כדי להשיג את כתר החיים." (אלן ג'י. ווייט, The Advent Review and Sabbath Herald, באפריל, 1898).

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק "Nicodemus", עמ' 167-177; את הפרק "Levi-Matthew", עמ' 272-280; את הפרק "One Thing Thou Lackest", עמ' 518-523; את הפרק "Zacchaeus", עמ' 552-555; ובספרה, The Ministry of Healing, את הפרק "Ministry to the Rich", עמ' 209-216.

"רבות נאמר על חובתנו לעניים הזנוחים; ואולם, האם אין עלינו להפנות חלק מתשומת לבנו אל העשירים הזנוחים? רבים רואים באנשי המעמד הגבוה אנשים אבודים וחסרי תקנה, ואינם פועלים רבות כדי לפקוח את עיניהם של אלה שהוכו בסנוורים מזוהר התהילה הארצית, ולפיכך לקו בעיוורון ואיבדו את חיי הנצח במהלך החישובים שערכו בעולם הזה. רבבות עשירים הלכו אל קברם מבלי שהוזהרו. אך עלאף שהעשירים נראים אדישים, רבים מהם סובלים ממועקות נפשיות רבות. 'אוהב כסף לא ישבע כסף, ומי אוהב בהמון לא תבואה.' [כלומר, הלהוט אחרי רכוש רב לא יפיק ממנו תועלת]. אדם האומר לזהב טהור: 'מבטחי' אתה, מתכחש 'לא למממל'. 'אח לא פדה יפדה איש, לא ייתן לה' כפרו: (ויקר פדיון נפשם וחדל לעולם)... [כלומר, העשיר לא יוכל לפדות ממוות אפילו את יקיריו; הפדיון הדרוש לכך יקר מאוד, לכן הוא יחדל מן הניסיון לפדות את אחיו]. 'אין בכוחם של עושר וכבוד ארציים להעניק סיפוק לנשמה. רבים בקרב העשירים כמהים למעט עידוד מה' ולתקווה רוחנית. רבים כמהים לדבר מה שיביא את הקץ לחדגוניות קיומם חסר התכלית. אנשי ציבור רבים חשים שהם נזקקים לדבר מה החסר להם. רק מעטים מהם מבקרים בקהילה המשיחית, שכן הם מפיקים מכך תועלת מועטה בלבד. הדרשות שהם שומעים בקהילה אינן נוגעות בלבם. האם לא נפנה אליהם באופן אישי?" (אלן ג'י. ווייט, The Ministry of Healing, עמ' 210). [ציטטות מהתנ"ך: קהלת ה' 9, איוב ל"א 24, תהילים מ"ט 8, 9]

שאלות לדיון:

- לעשירים שהפכו לתלמידי המשיח היה תפקיד חשוב במתן תמיכה כלכלית לתנועה המשיחית הקדומה שהיתה בחיתוליה. זולת מספר מקרים בודדים ויוצאי דופן, נתינה מתוך הקרבה עצמית אפיינה את המאמינים האמידים. מלכות ה' מורכבת מאנשים ישרים וכנים מכל שכבות החברה. משיחיים אינם צריכים לפחד מן העשירים ואף לא להעריץ אותם, אלא להכריז בפניהם ללא חת את התגלות ה' כדי שיוכלו להיושע. בהבינו כי אין להתפשר על תיאולוגיה ועל עיקרי האמונה, אילו שינויים תוכל קהילתכם לבצע כדי להקל על העשירים למצוא בה התחברות ורעות? איזו אסטרטגיית בישור נוקטת קהילתכם כדי לעשות תלמידים בקרב העשירים? אילו צעדים ספציפיים תוכל קהילתכם לנקוט כדי להגיע ללבם של העשירים?
- בחנו את הפסוקים שצוטטו בידי אלן ג'י. ווייט בדבריה בשיעור ביום ו'. מהי תמצית דבריה? כיצד נסייע לאנשים הסבורים שאושרם טמון בעושר ונכסים חומריים, להיווכח שהם נמצאים בנתיב שגוי?

לעשות תלמידים בקרב בעלי השררה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: רומ' י"ג 7-1, מרק' ב' -23, מתי ח' 13-5, כ"ו 57-68, כ"ז 11-14, מה"ש ד' 12-1.

פסוק לשינון: "דבר אלהים שגשג ומספר התלמידים בירושלים גדל מאוד וגם המון רב מן הפהלים נשמעו לאמונה." (מה"ש ו' 7).

"התלמידים לא ניחנו באומץ ובגבורה המאפיינים קדושים מעונים, עד לרגע שבו נזקקו לתכונות הללו וקיבלו אותן בחסד ה'. או אז התמלאה הבטחת המושיע. כשכיפא ויוחנן העידו לפני הסנהדרין, אנשי הסנהדרין 'תמהו. הם זהו אותם, שבעבר היו יחד עם ישוע.' [מה"ש ד' 13]. על סטפנוס נכתב: 'הביטו בו כל היושבים בסנהדרין וראו את פניו כפני מלאך.' [מה"ש ו' 15]. הם 'לא יכלו לעמד נגד החקמה והרוח אשר בעזרתן דבר.' [מה"ש ו' 10]. כששאל מתאר את משפטו שנערך בחצר הקיסר, הוא אומר: 'כשקמתי להגנתי בפעם הראשונה, איש לא עמד לצדי, כי כלם עזבוני... אבל האדון עמד אתי וחזקני, כדי שתקרא על ידי הבשורה במלואה וישמעו כל הגויים, ואכן נצלת מפי האריה.' [טימ"ב ד' 16, 17]. (אלן ג'י. וויט, The Desire of Ages, עמ' 354, 355).

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-29 בפברואר.

כבוד לסמכות

לאורך דורות רבים, בני האדם התקשו להבין את תפקידה ותפקודה של הממשלה, וכיצד האזרחים אמורים להתייחס אליה. מה נותן לשליטים את זכות השלטון? מהי צורת הממשל הטובה ביותר? האם האזרח חייב תמיד להישמע לרשויות? ואם לא, מדוע לא? אלו הן רק מקצת מן הסוגיות שכולנו עדיין מתחבטים בהן בימינו.

קיראו את פרק י"ג פסוקים 7-1 באיגרת אל הרומים. איזה מסר חשוב טמון כאן בעבורנו? כיצד ניתן לעשות שימוש לרעה בפסוקים אלה ובמסר הטמון בהם? אילו דוגמאות מן ההיסטוריה מעידות על שימוש כזה? כיצד נלמד, כקהילה, מן הטעויות הללו, ואפילו מהטעויות שבוצעו במהלך תולדות תנועתנו, כמו גם מטעויותיה של הקהילה המשיחית הכלל עולמית?

דיכוי, אלימות ואכזריות אפיינו את האימפריה הרומית בתקופת ישוע. הצבאות הרומיים הטילו את חתנתם על עמי העולם הנאור, כבשו אותם וסיפחו אותם לאימפריה בכוח הזרוע. רבבות בני אדם נושלו, נאסרו ונרצחו. בארצות הכיבוש כוננה "ממשלת בובות" בחסות רומי, שנהגה ככל הנראה באופן מחפיר יותר מרומי עצמה. ואולם, מעניין לציין שישוע מעולם לא עודד מרד נגד ממשלה זו, או אפילו תמך באי תשלום מסים לממשל (ראו לוקס כ' 25). הצעד היחיד שעשה ישוע, שהביע מרי אזרחי, היה הפיכת שולחנות חלפני הכספים בשערי המקדש – צעד שהפגין את שאט הנפש שלו מחילול הקודש ומלאכת הקודש. צעד זה לא כוון נגד רומי עצמה. "אנשי האלוהים אמורים לראות ברשות השלטונית תקנה שכוננה בידי ה', ולדעת שציות לה הוא חובה קדושה כל עוד היא מתנהלת לפי החוק. אך כאשר דרישותיה מנוגדות למצוות ה', עליהם להכיר בדבר ה' כבעל סמכות עליונה הנמצא מעל לכל החוקים שנחקקו ביד אדם. אין לבטל את מצוות ה' ולהישמע למצוות המדינה. אין להחליף את המילים 'כה אמר ה'' ב'כה אמרה הקהילה' או 'כה אמרה המדינה'. יש לרומם את נזר המשיח מעל כל כתרי השליטים הארציים." (אלן ג'. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 6, עמ' 402).

"הָאֵם מַעֲוֹדָכֶם לֹא קָרְאתֶם...?"

לרוע המזל, כמה מן האנשים החזקים והמשפיעים ביותר שישוע פגש היו מנהיגי הדת בימיו. רבים מהם הפגינו כלפיו עוינות גלויה.

ואולם, גם כשנפגש עימם פנים אל פנים, הוא ניסה להושיעם. הוא לא חיפש ויכוחים והתנצחויות; הוא ביקש להושיע את כל בני האדם, אפילו את בעלי השררה ובעלי ההשפעה, שלבסוף הרשיעו אותו וגזרו עליו דין מוות.

קיראו את מרקוס ב' 23-28, ג' 6-11, מתי י"ב 1-16. כיצד ניתן לראות מפסוקים אלה, שישוע, חרף העוינות הגלויה כלפיו במפגשים הללו, ניסה להגיע ללבם של האנשים שדיבר עימם? מה אמר להם ומה עשה, שעשוי היה לגעת בלבבותיהם, אלמלא היו נוקשים וסגורים כל כך?

מעניין לציין שבמגעיו עם אנשים אלה, ישוע התייחס לכתובים ואפילו להיסטוריה הקדושה של אבות האומה ונביאיה – מקורות שהיו אמורים לדבר אל לבם של מנהיגי הדת. הוא דן בנושאים שהעסיקו גם אותם. לדוגמה, הוא ציטט מן הכתובים כשדיבר על חשיבות החסד העולה בחשיבותו על זבח ופולחן. בעשותו זאת, הוא ביקש להעניק למנהיגים הללו תובנות עמוקות יותר לגבי התורה, שאותה הם התיימרו לכבד ולקיים בלהט ובמסירות.

בדברו על חילון בהמה שנפלה לבור ביום השבת, הוא פנה ללבם, לרגשי המוסריות שלהם, ולהגינות ולאדיבות בסיסיות שהכול היו אמורים להבין. אך הבעיה היתה שמרירותם, טינתם ושנאתם כלפי ישוע ערפלו את הבנתם.

לבסוף, הנסים שישוע חולל היו אמורים להעיד בקול רם יותר בפני מנהיגים בעלי השפעה אלה על האדם הבלתי רגיל שחי בקרבם.

מעמדתנו כיום, קל לנו להביט בפליאה בקשיות הלב ובעיוורונם של אנשים אלה. ואולם, כיצד נוודא שאנחנו בעצמנו איננו סוגרים את לבנו לאור רב יותר מה', ייתכן שמתוך ניסיון להגן על דבר מה שאין ברצוננו לוותר עליו? מדוע קל יותר לעשות זאת מכפי שנדמה לנו?

שר המאה

בזמן שחלק ממפגשיו של המשיח עם בעלי השררה הסתיימו בטון מריר, היו גם מפגשים יוצאי דופן, כגון המפגש עם נקדימון. מפגש חיובי נוסף היה עם שר מאה רומי (קצין בכיר בצבא הרומי).

קיראו את מתי ח' 13-5 ואת לוקס ז' 10-1. מה נלמד מסיפורים אלה על מתן עדות עוצמתית?

כשנודע לשר מאה זה שישוע עומד להגיע, הוא שלח אחדים מידידיו כדי להניא אותו מלבוא אליו. מתוך הכבוד הרב שרחש לדת העברית ולרוחניותו של ישוע, הוא חש בלתי ראוי להימצא בנוכחות המשיח. לבסוף, ממש לפני שישוע הגיע, הוא העז להתקרב אליו. הוא הסביר לו את מצבו, והביע אמונה שלמה בכך שמילה אחת מפי המשיח תשיב את משרתו החולה לאיתנו. מתוך ניסיונו הצבאי הרב, הוא הבין שמכות מהי. הוא עצמו ציית לקצין הממונה עליו, ואנשי הצבא הכפופים למרותו צייתו לו. מדהים שאדם בעל שררה והשפעה זה (שגם היה רומאי) הפגין אמונה חזקה כל כך, בשעה שאנשים רבים שזכו לזכויות ויתרונות רוחניים רבים כל כך בזו לישוע.

מן הראוי שנערוך עתה חשבון נפש. עלינו לשאול את עצמנו את השאלות הבאות: האם הפכנו שאננים ושבעי רצון מעצמנו? והאם אנחנו פשוט מחזיקים בתורות הנכונות במקום לחיות באמונה? האם מאמינים חדשים יותר, המצוידים פחות מאיתנו לחיים המשיחיים, מפגינים אמונה חזקה יותר ממאמינים שנולדו וחוננו על ברכי האמונה המשיחית? האם יתרונותינו הרוחניים משמשים בסיס לביטחוננו בעצמנו? האם החמצנו הזדמנויות רוחניות שנקרו על דרכנו בלי שהבחנו בהן? אם השבנו בחיוב על אחת השאלות הללו, המשיח הוא התשובה שלנו. כל אדם יכול ליהנות מחוויה כמו זו שהיתה לשר המאה הרומי. סיפור זה אמור לעודד את אלה מאיתנו המבשרים לאנשים בעמדות בכירות. כמה שרי מאה כאלה ישנם היום במאה העשרים ואחת? מי ייתן שאמונתם השלמה תחזק את אמונתנו.

בשירות המאופיין בהקרבה עצמית וחוסר אנוכיות טמונה עוצמה שבכוחה לגעת בלבו של כל אדם, יהיו אשר יהיו דרגתו או מעמדו. האם גם אנחנו מפגינים תכונות כאלה בחיינו ובעדותנו למען המשיח?

יום הדין

קיראו את מתי כ"ו 57-68; כ"ז 11-14; לוקס כ"ג 1-12; יוחנן י"ח 19-23, 31-40;
 י"ט 8-12. מה נוכל ללמוד מעדותו של ישוע לפני אנשי שררה אלה?

בתמונות אלה בחיינו של ישוע עלי אדמות, זכו תלמידי המשיח למבט חטוף על מחירה הכבד של נאמנות מוחלטת. ממעצרו ועד לצליבתו, המשיח נושא את עדותו לפני האנשים החזקים ביותר בארץ: שליטים, נציבים וכוהנים. אחד אחד הוא בוחן את האנשים הללו, שהיו מסוחררים מעוצמתם הארצית. על פניו, דומה שהם שולטים בו. חיילים מטלטלים את ישוע בין מועצותיהם, ארמונותיהם, חצרותיהם ולשכות המשפט שלהם, בלי לדעת שהוא בורא העולם הזה, והכול שייך לו. כל גזר דין שהם גוזרים על המשיח הוא בסופו של דבר גזר הדין שהם מכריזים על עצמם.

כשהמשיח העיד על מלכות השמיים במטרה לעשות תלמידים, לפעמים התוצאה היתה שונה לגמרי ממה שהוא עצמו ייחל לה. ישוע היה שש אילו פילטוס, הורדוס, קיפא ואנשים אחרים היו מכניעים את לבם לפני ה' וחוזרים בתשובה. אבל הללו הקשו את לבם, סירבו בעקשנות להפצרותיו והתעלמו בקשיחות מן ההזמנה האחרונה וההזדמנות האחרונה שלהם להיושע.

בדומה, תלמידי המשיח במאה העשרים ואחת אמורים להבין שכאשר הם מעידים על המושיע כדי לעשות תלמידים, התוצאה תהיה לפעמים שונה בתכלית ממה שהם ציפו, ייחלו ופיללו. מאמצייהם לא תמיד ילוו בהצלחה גורפת. הדבר אינו אמור לרפות את ידיהם או לעצור את מאמצי הבישור והעדות שלהם. על תלמיד אמיתי להיות נאמן לישוע עד מותו, לא עד שהוא נוחל אכזבה. כשאנשים שומעים מפינו את הבשורה ונוטלים החלטה למען המשיח, למעשה מתרחשת הפרדה בין החיטה למוץ. או אז, המוץ מושלך הצידה, השמיים מתפארים ושישי בחיטה, והקציר נמשך.

חרף כישלוננו של המשיח לגרום לאנשי השררה הללו להאמין, קרה דבר נפלא, שכן על פי מעשי השליחים ו' 7, לא רק שמספר המאמינים גדל מאוד, אלא "גם המון רב מן הפקנים נשָׁמְעוּ לְאִמּוֹנָה". רק אלוהים יודע כמה מכוהנים אלו צפו בישוע ושמעו את דבריו בשעותיו האחרונות.

הקהילה הקדומה הולכת וגדלה

תלמידי המשיח הראשונים הפיצו את הבשורה ללא לאות בכל רחבי העולם הנאור. בתים, בתי כנסת, אצטדיונים, בתי משפט, ארמונות והיכלים, הפכו לבימות שעליהן הוכרזה בשורת המלכות. ואולם, ישוע ניבא שעל תלמידיו יבואו רדיפות, מעצרים, משפטים וקשיים, ושהם יעידו גם בפני מושלים ומלכים עוינים (מתי י' 16-20). לרוע המזל, בעלי השררה הללו, שהיו שיכורים מעוצמתם, לא מיהרו לקבל את עולו של המשיח.

קיראו את הפסוקים הבאים: מה"ש ד' 1-12; י"ג 12-5, 50; כ"ג 6-1; כ"ה - 23 כ"ו 28. ייתכן שבקריאת הפסוקים הללו מתקבל הרושם שאנשים רבים אלה נושעו באופן מידי. אך לא זה מה שקרה באמת. משהו קדם למהפכים הקיצוניים הללו בטרם נראו לעין. נסיבות ועובדות רבות הסתתרו מתחת לפני השטח, כי כידוע, זריעה קודמת לקציר. המשיח לא חדל להכריז את הבשורה, ומבשרים מטעמו העידו ובישרו בכל רחבי יהודה. גם ראשוני המאמינים סייעו ללא ספק בהפצת מסר הבשורה. אך כאשר המשיח גבר על המוות וקם לתחייה, ובכך אימת את מסר הבשורה, אלפי בני אדם ש"ישבו על הגדר" צעדו היישר לתוך המלכות. לפני תחייתו, הם הלכו בעקבותיו בחשאי. לבם נענה להזמנתו, אך עכבות ומחסומים תרבותיים, לחץ מצד המשפחה והחשש לאבד את משלח ידם האטו את תגובתם כלפי חוץ. תחיית המשיח מוטטה את הגדר ואילצה אותם ליטול החלטה.

ואז נכנס שאול השליח לתמונה. ואולם, עדותו לא התקבלה בברכה בעולם כולו. לפעמים הוא נרדף וגורש בידי אנשי השררה. הוא נסקל באבנים, הולקה, נאסר ועבר השפלות ועינויים אחרים – לרוב כתוצאה מהסתתם של אנשי השררה. מניעים פוליטיים היו לעיתים קרובות התשתית של עמדתם העוינת לגבי האמונה המשיחית.

פליקס הנציב עצר וכלא את שאול כדי לפייס את מתנגדיו הדתיים של שאול. פסטוס שמשל אחריו היה הוגן יותר, אך עדיין לא העז לשחרר את שאול. במהלך ביקורם של המלך אגריפס ואחותו ברניקה (צאצאי שושלת הורדוס), ביקש אגריפס לפגוש את שאול. לרוע המזל, כאבותיהם, אף הם דחו את הזמנת הגאולה. למרות שמשיחי המאה העשרים ואחת צפויים לחוות דחייה ורדיפות דומות, עליהם לדבוק באמונה ולהתמיד בדרכם, בדיוק כפי שעשו התלמידים הראשונים.

כיצד יוכלו מאמינים העושים נפשות לאמונה בקרב אנשי הדת והממשל, למנוע מן הדחייה שהם חווים לעיתים קרובות לרפות את ידיהם? בכל מקום שבו עומלים תלמידי המשיח בעבור בעלי השררה, מי עוד עשוי להיות מושפע מעדותם?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק "The Centurion", עמ' 315-318; את הפרק "Before Annas and the Court of Caiaphas", עמ' 698-715; ואת הפרק "In Pilate's Judgment Hall", עמ' 723-740; בספרה, The Ministry of Healing, את הפרק "Ministry to the Rich", עמ' 209-216; ובספרה, The Acts of the Apostles, את הפרק "Almost Thou Persuadest Me", עמ' 433-438.

"לא ניתן לגעת בלבם של עשירי העולם, אוהבי העולם והסוגדים לעולם דרך מגע מקרי, ארצי, ולרכוש אותם למשיח. לרוב קשה להגיע ללבם של אנשים כאלה. משיחיים חדורי רוח בישור, שלא יתייאשו ולא יאכזבו, אמורים להשקיע בהם מאמץ אישי.

"ישנם מאמינים המתאימים במיוחד לבשר לבני המעמדות העליונים." (אלן ג'י. ווייט, The Ministry of Healing, עמ' 213).

שאלות לדין:

1 כל אימת שישוע העיד לאנשי השררה, אנשים אחרים שמו לב לכך. חלקם היו בעלי עמדות בכירות, חלקם אנשים מן השורה. בדומה לנקדימון וליוסף מן הרמתיים, רבים בקרב הכוהנים המשכילים קיבלו את האמונה בהדרגה. חלק מן האנשים שצפו בעימותים של ישוע עם מנהיגי הדת אף הם באו לאמונה. לרוב, התפרצות געשית טמונה מתחת לכיפת הר הגעש. לכן קשה לאמוד בעין את עוצמת ההתפרצות. מדידה מדויקת של פעילות געשית דורשת כלי מדידה מיוחדים. בדומה, הפוטנציאל הנפיץ שהיה טמון בתנועת ישוע נותר חבוי במהלך שירותו הארצי. ואולם, לאחר תחיית המשיח, המלכות פרצה וסחפה אחריה המוני מאמינים חדשים, אפילו בקרב בעלי השררה וההשפעה. הזריעה הנאמנה הניבה לבסוף שפע של תבואה. מה אמורות עובדות אלה ללמדנו עד כמה חשוב שלא נתייאש כשייראה לנו שעדותנו אינה יעילה או אינה מניבה פרי כפי שהיינו רוצים שתהיה, במיוחד בקרב אנשי העילית?

2 אלן ג'י. ווייט כתבה בציטוט שלעיל: "ישנם מאמינים המתאימים במיוחד לבשר לבני המעמדות העליונים." מה עשויים להיות חלק מן הכישורים של מאמינים כאלה? בעת ובעונה אחת, מדוע עלינו להיזהר שלא להגביל מאמינים, שלדעתנו לא ניחנו בכישורים הללו?

לעשות את העמים לתלמידים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: ישעיהו נ"ו 6-8; מתי י"א 20-24; יוחנן י"ב 32-20; רומ' ט"ו 12; מוה"ש א' 7, 8.

פסוק לשינון: "כִּי בֵּיתִי, בֵּית תַּפְלָה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים." (ישעיהו נ"ו 7).

בשורת המשיח נועדה מראשיתה לכל בני האדם באשר הם. מראשית מלאכת הבישור, הבשורה נחלה הצלחה בכל רחבי העולם, וזאת משום שהיא ניתנת ליישום בעולם כולו. אין ספק שרעיון זה איתגר את תלמידי ישוע. לדוגמה, תגובתם הראשונית לשיחה של ישוע עם האישה השומרונית, ממחישה את האתגר שעמד לפניהם. הם סברו שישוע המשיח הוא התגלמות והתגשמות הנבואות והתקוות של עם ישראל בלבד. כך הם החמיצו או פירשו בטעות את דברי הנביאים, במיוחד את דברי ישעיהו, שנבואותיו ומסריו נועדו לכל העמים. ישוע המשיח, שכל העמים מייחלים לו, לא נועד לקבוצה אחת או לעם אחד. הישועה אומנם נובעת מעם ישראל, אך היא נועדה לכל בני האדם. תלמידי המשיח אמורים להתעלות מעל למחסומים לאומיים, לסכסוכים בינלאומיים, להבדלי שפות וקשיים אחרים, שכן המשיח בכבודו ובעצמו סלל את הדרך לבישור כלל תרבותי וכלל עולמי.

כאדוונטיסטים, אנו מזהים את הקריאה הזו בספר ההתגלות י"ד 6: "רְאֵיתִי מֵלֶאךָ אַחֵר מְעוֹפֵף בְּאֶמְצֵעַ הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר לוֹ בְּשׁוֹרֵת עוֹלָם לְבָשׁוֹר לְיוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְלִכָּל אֲמָה וְשִׁבְט וְלָשׁוֹן וְעַם."

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-8 במארס.

נבואות נביאי ישראל

נביאי ישראל ניבאו את קבלתם של עמי הגויים את האמונה התנ"כית. על פי חזונו – אלילים, עבודת אלילים ואורחות חיים הרסניים יקרו ויתמוטטו בכניעה חסרת פשרות ואמונה בה', אלוהי ישראל. אויבי ישראל ינהרו לירושלים כשהם רעבים וצמאים לידע רוחני, ויתחננו להתקבל לפני ה'. השליחות שהוטלה על עם ישראל היתה להפיץ את הזמנתו חובקת העולם של אלוהים בקרב העמים השכנים.

לרוע המזל, להט הבישור של ישראל הקדומה דעך עקב דאגות ארציות. לפעמים, החזון הכביר נקבר מתחת לתחושת שאננות. בואו של המשיח עורר והחייה את החזון הזה, לפחות לזמן מה.

קראו את ישעיהו נ"ו 8-6; מיכה ד' 1, 2; יונה ג' 10-7; ד' 1. מה אנו למדים מפסוקים אלה על בישור אוניברסלי, ועל כך שחלק מעם ישראל לא הבין את הרעיון לאשורו?

ישראל נועדה לשמש אור לגויים. כשאומות הגויים יראו את הברכות והזכויות הנפלאות שנפלו בחלקו של עם ישראל, הם יבקשו לדעת על אמונת ישראל באל אחד, וכך רבים מן הגויים יאמינו באלוהי ישראל – אל האמת האחד והיחיד.

לרוע המזל, זה לא קרה, שכן ישראל התמקדה בעצמה, זנחה את התכלית הכבירה שיועדה לה, ולעיתים קרובות שכחה את ה' אלוהיה שהעניק לה ברכות רבות כל כך.

המשיחיים בימינו מתמודדים עם אתגר דומה. האם הם ישקיעו את עצמם מתוך הקרבה עצמית לשם קידום הבישור, או שמא יתמקדו בעצמם וישכחו את התכלית הכבירה שיועדה להם? קל ליפול למלכודת הזו הרבה ממה שנדמה לנו.

"בשם ה', הבה נישא את קולנו בהלל ובשבח על תוצאות מלאכת הבישור בחוץ לארץ. המצביא שלנו, שאינו שוגה לעולם, שב ואומר לנו: 'קדימה, היכנסו לשטח חדש. הניפו את הדגל בכל ארץ וארץ. 'קומי עורי, כי בא אורך, וכבוד ה' עליך זרח'.

"סיסמתנו אמורה להיות: קדימה! תמיד קדימה! מלאכי ה' ילכו לפנינו כדי לסלול את הדרך בעבורנו. לא נוכל להניח את המשא שלנו בעבור 'מחוזות רחוקים', עד שהעולם כולו יואר בכבוד ה'." (אלן ג'י. וייט, Testimonies for the Church, כרך 6, עמ' 28, 29).

"אוי קך...!"

קיראו את מתי י"א 20-24, לוקס ד' 25-30, י"ז 11-19, יוחנן י' 16. איזה מסר טמון בפסוקים אלה? כיצד ניישם אותו בחיינו ובהקשר של ימינו? איזה עיקרון נחשף כאן, שמן הראוי לנקוט זהירות רבה לגביו?

המשיח חפץ שעמו, שזכה ליתרונות ולזכויות יתר רבות כל כך, יתעורר ויבין את ייעודו האמיתי ואת תכליתו האמיתית. הוא רצה שעם ישראל, גם בתור עם הבחירה, יבין שלא ניתן לנחול גאולה מבטן ומלידה. גאולה אינה עוברת בירושה דרך גנים או מתוקף זכות הבכורה. על המאמין ליטול בחירה מודעת ולקבל בכל ליבו ומאודו את גאולת המשיח – בחירה שאפילו אנשים שלא היו מבני ישראל יכלו ליטול, ואף נטלו.

מאמנים מאתגרים לפעמים את הספורטאים שלהם על ידי השוואתם לספורטאים אחרים מקבוצות יריבות. "אם תתאמנו בקביעות, במלוא המרץ ובאינטנסיביות כמוהם, תנחלו הצלחה." מובן שהמניע של המאמן הוא לעורר השראה ולחזק את כוח הרצון של הספורטאים, לא להחלישו.

בדומה, ישוע רצה שבני עמו ייהנו ממתנת הגאולה השלמה, בדיוק כשם שאנשים מסוימים שלא נמנו על עם ישראל נהנו ממנה. אין ספק שדבריו פגעו ברגשות של חלק מהם וקוממו אותם, שכן הטפותיו ותוכחותיו לא היו הדברים שהם רצו לשמוע, וזאת על אף שהיה עליהם לדעת ולהבין את האמיתות הללו לאור בקיאותם הרבה בכתובים.

ייתכן מאוד שאנשים מסוימים נהנים מזכויות יתר רוחניות רבות יותר מאחרים. אך מי שניחנו בזכויות כאלה חייבים להבין שיהיו אשר יהיו הזכויות הללו, כל מה שהם קיבלו הוא מתנה מה', ולכן יש להשתמש בה לתהילת ה' ולא לתהילתם.

ומה איתנו? מה בנוגע לזכויות שקיבלנו, כקהילת המשיח, מאת ה' מדוע חשוב, ראשית, לזהות את היתרונות הללו; ושנית, להבין ולקבל בענווה את המחויבויות הנלוות להם?

”רוצים אנו לראות את ישוע.”

קיראו את יוחנן י"ב 20-32. כיצד נחשפת האוניברסליות של הבשורה בפסוקים אלה?

ירושלים רחשה שמועות. כניסת הניצחון של המשיח בשערי עיר הקודש אירעה זה מכבר. אך קריאות ה"הושענא" התחלפו במהרה בשאלות ובתהיות. מה עומד לקרות? האם ישוע יוכתר למלך ישראל?

בקרב עולי הרגל שהגיעו לעיר לקראת חג הפסח היו עובדי ה' יוונים. שימו לב לדברים שהם אמרו לפיליפוס: "אָדוֹן, רוצים אנו לראות את ישוע." הם רצו לראות את ישוע, לפגוש אותו, להימצא בחברתו, ללמוד ממנו. איזו עדות כבירה לאוניברסליות של המשיח ובשורתו! כמה מצער שהאנשים שהיו אמורים להביע בקשה דומה, היו דווקא אלה שרצו להיפטר ממנו. היוונים ודאי ניגשו לפיליפוס בגלל שמו היווני. פיליפוס היה מ"בית צידא שִׁבְגָּלִיל", מרכז סחר בדגים, ולפיכך כור היתוך תרבותי. קרוב לוודאי שפיליפוס גם דיבר בשפתם. מן הכתוב עולה שישוע לא היה נוכח במפגש. ייתכן שעבד את ה' בקרבת מקום, באתרים הקדושים לעם ישראל.

אך מאוחר יותר חבר ישוע לתלמידיו וליוונים ששוחחו עימם בחצר החיצונה של המקדש, ואז מילא את מבוקשם. שימו לב שהוא אמר להם: "אִישׁ אֵם יִשְׂרָאֵל אוֹתִי..." דהיינו, כל גבר וכל אישה, בין אם הם יהודים, יוונים או גויים, החפצים ללכת בעקבות ישוע, יכולים לעשות זאת, אך הדבר כרוך במחיר.

מה היה מחיר זה? כיצד עלינו להבין את משמעותו? (ראו יוחנן י"ב 25).

10

ואז, בנוכחות אותם זרים, השמיים רעמו כאות אישוש למסר המשפט והניצחון. ישוע אמר להם: "לֹא לְמַעַנִי הִיָּה הַקּוֹל הַזֶּה, אֲלָא לְמַעַנְכֶם." הקול שרעם מן השמיים נועד ליהודים וליוונים כאחד, כדי לחזק את אמונתם. הדברים שאמר המשיח מיד לאחר מכן, איששו את העובדה שמוותו נועד בעבור העולם כולו.

לשבור מחסומים

קיראו את יוחנן ז' 35, ח' 48 ואת לוקס י' 27-37. כיצד מבהירים פסוקים אלה מדוע למחסומים אזוריים, לאומיים, אתניים ואחרים אין מקום בקרב המשיחיים בבואם לעשות תלמידים מכל העמים?

חלק מן הבוז שמנהיגי הדת רחשו לישוע לא ידע גבולות. ושוב, האירוניה הנוראה היתה שדווקא אלה שהיו אמורים לעמוד בראש המחנה ולקבל את המשיח ובשורתו בברכה, נלחמו נגדו בכל הכוח. כוהני ישראל לעגו לבן האלוהים ודחו אותו בבוז, בזמן שאנשים מקרב הגויים קיבלו אותו כמשיחם. לקח עוצמתי, מטלטל ופוקח עיניים טמון כאן בעבור אנשים הסבורים שהם ניחנו בזכויות ויתרונות רוחניים! (למרות שלפעמים ייתכן שיש לכך הצדקה כלשהי). כשמתנגדי ישוע האשימו והרשיעו אותו, הם לא רק כינו אותו אחוז שד, אלא אף הגדילו לעשות כשכינו אותו שומרוני. הם אפילו לעגו לו על כך שהעיד ליוונים, וכך הפגינו בגלוי את הבוז שרחשו לאנשים שלא היו מאומתם ודתם. מנהיגי ישראל סברו שאין להעלות על הדעת שישוע אפילו ישקול ללמד יוונים. ישוע הגיב על כך כשהדגיש שאופי חשוב יותר מן המוצא. בנוסף, מעניין לציין שישוע השתמש בסיפור הלקוח מן החיים על אדם שומרוני, וזאת כדי ללמד לקח רוחני עוצמתי על הדרך האמיתית לקיום מצוות תורת ה'. מנהיגי הדת, שללא ספק שגו בהבנת תורת הלוויים ותורת הטומאה, חלפו על פני האיש הפצוע והמשיכו בדרכם. אבל הזר הבזוי שהיה שומרוני, התעלה מעל דעות קדומות והציל את חייו של הפצוע. איזו תוכחה נוקבת לכל אלה שלועגים ובזים לאדם הנתון בצרה, רק משום שאינו נמנה על החוג החברתי, התרבותי או האתני שלהם.

חישובו על הפעם האחרונה שבה לא הושטתם יד לאדם שנקלע לצרה. באילו תירוצים השתמשתם כדי לא להושיט עזרה? בדיעבד, כיצד היה עליכם לפעול?

השליחות הגדולה

קיראו את רומ' ט"ו 12; מה"ש א' 7, 8; יוחנן י"א 52, 53; מתי כ"ח 19, 20. איזה מסר מרכזי טמון כאן? כיצד הוא עולה בקנה אחד עם המסרים של שלושת המלאכים, שתועדו בפרק י"ד בספר ההתגלות?

מלאכתו הסופית של ה' לא תושלם עד שהבשורה הנצחית, שהובעה במסר של שלושת המלאכים (על פי פרק י"ד בספר ההתגלות), תגיע לכל אומה וגזע ולכל אזור גאוגרפי. מבלי לחשוף את המועד המדויק, כתבי הקודש מכריזים חד משמעית שבשורה זו תגיע לכל קצוות תבל. ניצחון ה' והכרזת ניצחונו מובטחים.

הכתובים מנבאים את קבלת המסר הזה בידי האומות. זה חייב לקרות, אבל מי יהיו אלה שיסכימו לשמש ערוץ להעברת חסד ה'? מי יחבור למשיח כדי למוטט את מחסומי התרבות, הגזע והשפה, המעכבים את התקדמות הפצת הבשורה? מי ירוקנו את ארנקיהם למען הבשורה? מי יקריבו את הנאותיהם, נוחותם ומשפחותיהם כדי לקדם את מטרות השמיים? כולנו חייבים לשאול את עצמנו את השאלות הללו. מה אנו עושים כדי להגיע לאנשים אחרים, יהיו אשר יהיו? מצער מאוד שישנם משיחיים המניחים לדעות קדומות תרבותיות, לגזענות ולמחסומים חברתיים שהוצבו בידי השטן, להניא אותם מלהכריז בעוז את הבשורה, בשעה שמשחיים אחרים מפוזרים ברחבי העולם ומקדישים את חייהם לבישור ולהפצת הבשורה.

"הצלחתנו בבישור עולה בקנה אחד עם מאמצינו, הקרבתנו העצמית והתכחשותנו העצמית. רק אלוהים יכול לאמוד את המלאכה שבוצעה לאחר שהבשורה הוכרזה מפורשות ובבהירות. שדות בישור חדשים צצו, ומלאכה מאומצת נעשתה. זרעי האמת נזרעו, אור זרח על לבם של אנשים רבים והביא עימו תמונה רחבה יותר על ה' והערכה מדויקת יותר של האופי שה' יעצב בהם. אלפים הובאו לידיעת האמת על פי המשיח. האמונה, הפועלת דרך האהבה ומטהרת את הנשמה, הוחדרה בלבם." (אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 6, עמ' 28).

10

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, את הפרק, "The Great Commission", עמ' 25-34, ואת הפרק "Pentecost", עמ' 35-46; ובספרה The Desire of Ages, את הפרק, "In the Outer Court", עמ' 621-626, ואת הפרק, "The Good Samaritan", עמ' 497-505.

"שומרוני אחד נתקל בדרכו באדם פצוע. כשראה אותו, נכמרו רחמיו עליו. הוא לא תהה אם הזר הוא יהודי או גוי..."

"לכן, השאלה 'מיהו רעי?' נענית כאן פעם אחת ולתמיד. המשיח הראה לנו ש'רע' אין פירושו רק אחד מבני הקהילה או האמונה שאליה אנו משתייכים. אין לכך שום קשר לגזע, צבע עור או הבדלי מעמדות. רענו הוא כל אדם הזקוק לעזרתנו. רענו הוא כל נשמה חבולה ופצועה הנתונה בידי השטן, אויב נשמותינו. רענו הוא כל אדם השייך לאלוהים." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 503).

שאלות לדיון:

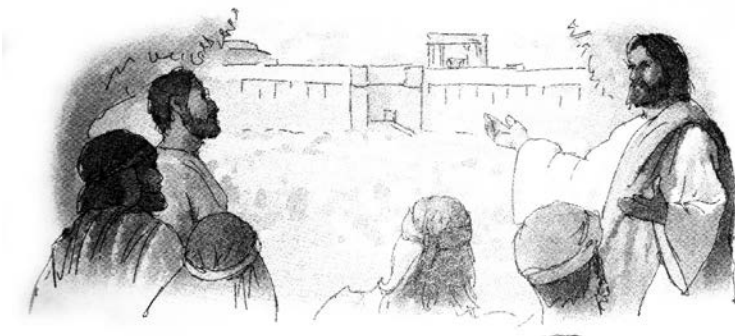
① מה מעידה תמיכתנו הכספית במלאכת הבישור של הקהילה ברחבי העולם על מחויבותנו האמיתית לשליחות הבישור? מדוע מעורבותנו אמורה להיות מעל ומעבר לתמיכה כספית? כיצד ניתן להעביר כספים שהוקצו לקיומה של הקהילה למטרת בישור ברחבי העולם?

② "בל נחשוב שמלאכת הבישור תלויה בעיקר ברועה הקהילה. ה' נתן לכל אדם מלאכה שעליו לבצע לשם קידום מלכותו. כל מי שמכריז את שם המשיח אמור להיות עובד רציני, נלהב וחסר עניין אישי, המוכן ומזומן להגן על עקרונות הצדק והצדקה. כל נשמה אמורה ליטול חלק פעיל בקידום מטרותיו של ה'. יהיה אשר יהיה ייעודנו, כמשיחיים עלינו לעמול כדי להכיר לעולם את המשיח. עלינו לשמש שליחים, ולשים בראש מעייננו את השאיפה לעשות נפשות לאמונה." (אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך 6, עמ' 427). דונו במשמעות הכתוב, וכייתה, בידקו מה עוד תוכלו לעשות כדי לסייע בהשלמת המלאכה שהוטלה עלינו.

③ הגו לעומק בדברי ישוע שתועדו ביוחנן י"ב 25. מה פירוש הדבר "לשנוא את נפשונו" או את חיינו "בעולם הזה"? כיצד אנחנו אמורים להביע את ה"שנאה" הזו?

לעשות תלמידים בקרוב מנהיגים רוחניים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס ו' 12-16, יוחנן ט"ז 7-14, לוקס ו' 20-49, ירמיהו נ' 31, ישעיהו נ"ז 15, מה"ש א'.

פסוק לשינון: "באותם ימים יצא אל ההר להתפלל. לילה שלם התמיד בתפלה לאלהים, ועם אור הבקר קרא אליו את תלמידיו ובחר מהם שינים עשר בכנותו אותם שליחים." (לוקס ו' 12, 13).

בזמן שישוע פעל ללא לאות בעשיית תלמידים, הוא ידע שמסעו עלי אדמות יהיה קצר. לכן, הוא הקדיש את עצמו להכשרת תלמידים, שימשיכו את דרכו ואת פועלו לאחר עזיבתו את העולם. הוא היה הן רבם ואדונם, והן המורה שהכשיר אותם. אומנם, ברור שלמוד והכשרה כרוכים יחדיו, אך הוראה קשורה בדרך כלל להעברת ידע, בשעה שהכשרה פירושה הקניית מיומנויות, פיתוח תכונות או יצירת כישורים דרך אימון וחינוך למשמעת.

אין ספק שהכשרתם של התלמידים למנהיגות היתה כרוכה בהעברת ידע, אך לצמיחתם הרוחנית נודעה חשיבות עליונה. הם נזקקו להתנסות בענייני הרוח, באמונה, במבחנים, בקשיים, בהתקדשות ובהקרבה עצמית. במקביל, היה עליהם לרכוש ידע שכלי ותובנות על משנתו ותורתו של המשיח. לא היה די בידע בלבד כדי להכשירם לאתגרים הקשים הצפויים להם. ישוע סיפק להם הן הכשרה והן ידע.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-15 במארכ.

מנהיגות מתחילה כאן ועכשיו

מסעו של ישוע עלי אדמות היה קצר יחסית. לפיכך, הכשרת תלמידיו לשם עשיית תלמידים היתה צו השעה. מי יהיו התלמידים שייבחרו? כמה מהם ייבחרו? אין ספק שלישוע היו אלפי תלמידים. האם עליו להכשיר את כולם בו זמנית? המשיח הבין שניתן לטפח מנהיגות ביעילות רבה יותר בקבוצות קטנות, במקום להכשיר את ההמונים שהלכו אחריו דרך הטפות ודרשות. מספר מצומצם של תלמידים ייבחר בידי המשיח כדי שיכשיר אותם לעשות תלמידים.

קיראו את לוקס ו' 12-16. מה עשה ישוע לפני שבחר את תלמידיו הקרובים, ומדוע היה זה חשוב כל כך?

בחירה נכונה דרשה חוכמה עילאית. ישוע פנה בתפילה אל אביו שבשמיים כדי לקבל את החוכמה הזו. בדומה, תפילה אמורה לבוא לפני בחירת מועמדים למנהיגות, בהכשרה שהקהילה מספקת במאה העשרים ואחת. מכיוון שהמשיח האמין שהוא זקוק לתפילה נוספת כדי לממש את החוכמה הזו, על אחת כמה וכמה אמורים המשיחיים בימינו לשתטח לפני ה' את בקשתם לקבל חוכמה אלוהית כשהם בוחרים אנשים שיהיו אמונים על פיקוח התקדמות השליחות הכבירה.

לאחר שישוע בחר שנים עשר תלמידים, הוא ייעד אותם לשמש שליחים, והסמיכם לנציגיו עלי אדמות בכך שהעניק להם סמכות רוחנית. קבוצת התלמידים המורחבת היתה עדה להסמכתם של שנים עשר השליחים, אך לא גילתה שום קנאה או רגש שלילי כלשהו. בשלב מאוחר יותר, ישוע עתיד למנות תלמידים לשליחים בקבוצות גדולות של שבעים ושניים איש, ואולי אף במספרים גדולים יותר שלא תועדו בכתובים. ואולם, שנים עשר השליחים נותרו תלמידיו הקרובים ביותר; הם נשאו על כתפם את האחריות הכבדה ביותר ואת המחויבויות הכבדות ביותר, שדרשו לפיכך הכשרה נרחבת ומחויבות עצומה. הסדר זה מעיד בבירור על מבנה ארגוני פנימי מובהק בקרב המשיחיים הקדומים. ישוע הסמיך רוחנית את מנהיגי התנועה המשיחית הראשונה, והעניק להם הכשרה ויכולות התואמות את המשימות שהטיל עליהם.

הגו לעומק במשמעויות ובהשלכות העולות מן הזמן הרב שישוע הקדיש לתפילה. מה אמור הדבר ללמדנו על חיי התפילה שלנו? מה מחוללת בכך התפילה?

ידע והתנסות: חלק א'

במסר של ישוע, מידע הוא רכיב חשוב ביותר שאין לו תחליף. אומנם, אין די במידע כדי לחולל שינוי, אך כל שינוי כרוך ברכישת ידע. מובן שלרעיונות כשלעצמם אין את הכוח לחולל שינוי; אך רוח ה', הפועלת בלב בני האדם, משמשת בתור אותו יסוד שאין לו תחליף, הנדרש כדי לחולל שינוי בלב האדם.

קיראו את יוחנן ט"ז 14-7. מה אומר כאן ישוע, העשוי לסייע לנו להבין כמה מוגבל הוא ידע שכלי כשלעצמו, אם ברצוננו להבין ולחוות משיחיות אמיתית?

ידע של כתבי הקודש בשילוב עם רוח קודשו של ה' יוצרים צירוף רוחני המחולל שינוי בבני אדם ובחברות. לכן, על תלמיד המשיח לדבוק באמונה, להתמיד בלימודיו ולהתאמץ כדי לרכוש בקיאות בכתובים ולקבל את רוח הקודש.

האמונה המשיחית מייחסת ערך רב לאינטליגנציה, לחשיבה ולדמיון. החשיבה ההגיונית המאפיינת את כתבי הקודש, הכבוד הרב שחולקים לרבנים ולמורים ביהדות, תשומת הלב המוחלטת שהקדישו הסופרים לשימור כתבי הקודש העתיקים – כל אלה מעידים על חשיבות הידע ביהדות ובאמונה המשיחית.

האמונה המשיחית אינה אמונה חסרת היגיון. ואף על פי כן, קיימים מספר גורמים בקרב המשיחיות שמרוממים את הרגש והחווייה מעל ידע. על פי הלך רוח זה, לדברים שאדם מאמין בהם אין חשיבות רבה, שכן רק החוויה היא החשובה. ציות למצוות ה' ודבקות באמיתות מסוימות נחשבים פחות, ואילו רגש וריגוש דתי משמשים קנה מידה לרוחניות אמיתית.

עצם קיומם של כתבי הקודש מפרך את הלך הרוח הטיפשי הזה, המבליט ומרומם את החוויה האישית. חוויה ללא ידע הופכת לטיל נפץ טעון שנע ללא כיוון. ולהפך, ידע ללא התנסות הוא ידע חסר חיים, שבדרך כלל הופך לדת לגליסטית. מנהיגים משיחיים אמיתיים הבינו את הצורך לטפח את שני היסודות הללו, לא רק בתוכם, אלא גם בקרב התלמידים שהם מלמדים ומכשירים.

11

הגו לעומק בכל הסיבות הטובות שהביאו אתכם להחזיק באמונתכם. בעת ובעונה אחת, איזה תפקיד היתה להתנסות בתהליך זה? מדוע אנו זקוקים הן לידע והן להתנסות?

ידע והתנסות: חלק ב'

קיראו את לוקס ו' 49-20. כיצד נחשפים הן ידע והן התנסות בקטע זה? כלומר, כיצד הם מתמזגים כאן בדרך המראה לנו מדוע שניהם חיוניים, לא רק בהליכתנו עם ה', אלא גם בעשיית תלמידים למשיח?

ידע רוחני הוא הכרחי לשינוי רוחני. המשיח בעצמו ובכבודו נחשב לרב בעל סמכות עליונה ולמורה דגול. ב"כיתות פתוחות" שקירותיהן עשויות חופים, הרים ויתר פלאי בריאת ה', המשיח העביר לתלמידיו ידע מחולל שינוי. רוח הקודש עוררה את לבם הקשה ואת מצפונם הרדום כדי שיקבלו את האמיתות הללו. עשיית תלמידים אינה שלמה ללא התנסות, אך התנסות חייבת להיות מכוונת על ידי ידע.

מאמינים העוסקים בעשיית תלמידים במאה העשרים ואחת חייבים להיות בקיאים בכתבי הקודש, המהווים מקור של מידע רוחני אותנטי. בדומה, עליהם להפיץ דוקטרינות ותורות בלי להתחשב בפופולריות שלהן, בנוחות או באי נוחות הקשורים בהפצתן. אלוהים מצפה ממאמינים בעלי ניסיון לא להירתע מלמסור את מסריהם, להדריך באורך רוח מאמינים שזה עתה קיבלו את האמונה אל תובנות רוחניות, וללמדם להעריך את האמיתות הנפלאות ומחוללות השינוי של האמונה המשיחית, במיוחד את האמיתות העכשוויות על מסר שלושת המלאכים.

בהקשר של עשיית תלמידים, מה אומר ישוע בלוקס ו' 39, שכל מי שמבקש לעשות תלמידים למשיח חייב לזכור זאת? כיצד נוודא שאיננו כמו אותם אנשים שישוע מזהיר כאן לגביהם?

בסופו של דבר, השילוב בין ידע להתנסות, המניב אהבה נטולת אנוכיות, מעצים כל מאמץ העושה תלמידים למשיח.

ראשוני המנהיגים

בבחירת מנהיגים, ישוע בחר באנשים הענווים ביותר והלא משכילים מקרב העם הפשוט. לעובדה זו נודעת חשיבות רבה. המשיח לא בחר במלומדים או ברהוטי הלשון מקרב הסנהדרין. הוא התעלם במכוון ממורי הדת הצדקניים, ובחר באנשים חסרי השכלה כדי להכריז דרכם את האמיתות שיהפכו את העולם על פיהו. כוונתו היתה להכשירם ולאמנם לשמש מנהיגים לקהילתו. הם עצמם אמורים לחנך ולהכשיר אנשים אחרים, ולשלוח אותם להפיץ את מסר הבשורה. "גבורת רוח הקודש ניתנה להם כדי שיצליחו במלאכתם. הבשורה לא היתה אמורה להיות מוכרזת דרך כוח אנוש או חוכמת אדם, אלא דרך גבורת ה'." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 17).

מה אנו למדים מן הפסוקים הבאים על הסיבה לכך שהמשיח בחר במי שבחר כדי שידריכו את קהילתו, ולא באנשים אחרים, שדומה שהיו להם את הכישורים הנחוצים למנהיגות? (צפניה ב' 3, מתי י"א 29, ירמיה נ' 31, ישעיה נ"ז 15).

בד בבד, עלינו להיזהר לא לקפוץ למסקנות שגויות באשר לסיבה שגרמה לישוע לבחור באנשים אלה. ישוע לא התנגד למשכילים ולמלומדים; הוא עצמו הפגין בקיאות רבה בכתובים כבר משחר נעוריו (לוקס ה' 46, 47). אלא שבדרך כלל, אנשים משכילים מאוד, עשירים מאוד או בעלי כוח והשפעה רבה אינם מוכנים להשפיל את עצמם, כפי שהאמין, במיוחד אם הוא מנהיג, נדרש לעשות כדי שה' יוכל להשתמש בו. מובן שזה לא תמיד נכון; ה' כן השתמש לפעמים באנשים כאלה. לדוגמה, היזכרו בנקדימון וביוסף מן הרמתיים (ראו גם מה"ש ו' 7). אך לדאבונו, לעיתים קרובות, אנשים כאלה נוטים לא להיות פתוחים להדרכת רוח הקודש.

קיראו את קור"א ט' 19 ואת אל הפיליפים ב' 3. אילו תכונות הוצגו כאן, ומדוע הן חיוניות כל כך, לא רק למנהיג המשיחי, אלא גם לכל מי שמכריז על אמונתו במשיח או מדבר בשם המשיח? כיצד נלמד לפתח תכונות כאלה בחיינו?

המורשת שנחלנו מישוע

הדורות הבאים יעידו על הצלחת מאמצי הדורות הקודמים. בכל פעם שמאמצים כאלה מניבים פרי טוב ותוצאות ברות קיימא, מן הראוי ללמוד את העקרונות העומדים בבסיסם וליישם. האם שיטת עשיית התלמידים של ישוע הניבה תוצאות משמעותיות? מובן שכן. היא חוללה מהפך בעולם. למעשה, איש מאיתנו לא היה קורא את מדריך שיעורי השבת הזה היום, מקץ למעלה מאלפיים שנה, אלמלא נחל המשיח הצלחה בהכשרת המנהיגים הראשונים של הקהילה הקדומה.

קיראו את פרק א' במעשי השליחים. כיצד מעיד הפרק, הדן בייסוד הקהילה הקדומה, על הצורך במנהיגים שהוסמכו בידי ה'? אילו תכונות הקהילה חיפשה במנהיג? (ראו פסוק 22). מה נוכל לאמץ ממופת זה בבואנו לבחור מנהיגים מתאימים?

ישוע כונן את מלכותו ושימש דוגמה ומופת לעקרונות שינציחו את צמיחת הקהילה. המשיח שסלל את הדרך המובילה מחושך לאור, בחר במנהיגים שמגרעותיהם ונקודות התורפה שלהם הוואפלו על ידי גבורתו, שכן הם היו תלויים בו לחלוטין. למרות שהם לא זכו להערכה רבה מצד מנהיגי הדת, ולמרות שהיו חסרי השכלה גבוהה, הם עלו על הפרושים מבחינות חשובות, כגון שקיפות, ענווה, תלות ואותנטיות. לכן, חשוב שכולנו, יהיה אשר יהיה מעמדנו בקהילה, נפגין תכונות כאלה. במשך הזמן הצטרפו לקהילה אנשים בעלי השכלה גבוהה ובני המעמדות העליונים.

"כנציגי המשיח, השליחים היו אמורים להטביע רושם עז על העולם. העובדה שהיו ענווים לא הפחיתה את השפעתם אלא דווקא הגבירה אותה, שכן כך, לבם ומוחם של מאזיניהם יינשא למושיע שימשיך לפעול בסתר בלבם. תורת השליחים הנפלאה ודברי העידוד והחיזוק שלהם, יבטיחו למאזיניהם שהם לא עמלו בכוחם שלהם, אלא בגבורת המשיח." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 22, 23).

אילו תכונות חשובות בעיניכם אצל מנהיגי הקהילה? מדוע? מהם שלושת הדברים החשובים ביותר שברצונכם לראות בהם? הביאו את תשובותיכם לשיעור בשבת, והשוו ביניהן.

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק "The First Evangelists", עמ' 349-358; את הפרק "The Last Journey From Galilee", עמ' 488-496; ואת הפרק "The Sermon on the Mount", עמ' 298-314; ובספרה The Acts of the Apostles, את הפרק "The Training of the Twelve", עמ' 17-24; את הפרק "The Great Commission", עמ' 25-34; ואת הפרק "The Seven Deacons", עמ' 87-96.

"לכל אורכו ורוחבו של שדה הקציר של המשיח התעוררו נשמות נזקקות שרעבו וצמאו לאמת. הגיעה השעה לשלוח את בשורת אהבתו לאותם לבבות עורגים. התלמידים יועדו להישלח אליהם בתור נציגיו. המאמינים יודרכו לראות בהם מורים שהוסמכו בידי ה', וכאשר המשיח יילקח מהם, הם לא ייוותרו ללא מורים.

"במסעם הראשון, התלמידים נדרשו ללכת למקומות שישוע ביקר בהם לפניו ועשה לעצמו חברים. ההכנה למסע היתה אמורה להיות פשוטה בתכלית. אסור שדבר יסיח את דעתם מן המלאכה הכבירה שנקראו לבצע, או שיעורר חלילה התנגדות נגדם שתסגור את הדלת למאמצי בישור עתידיים." (אלן ג'י ווייט, The Desire of Ages, עמ' 351).

שאלות לדיון:

- 1 זוננו בתשובות שנתתם לשאלה האחרונה בשיעור ביום חמישי. מה למדתם איש מתשובת רעהו?
- 2 קיראו את מה"ש ו' 6-1. מדוע אירוע זה חושף את אחת הסיבות לכך שהקהילה זקוקה למנהיגים טובים?
- 3 הגו לעומק ברעיון האיזון בין התנסות וידע בחיים המשיחיים. האם ייתכן שאנשים שונים זקוקים לאיזון שונה? כלומר, ישנם אנשים השמים דגש רב יותר על התנסות מאשר על ידע, ואילו אחרים שמים דגש רב יותר על ידע מאשר על התנסות. לפיכך, כיצד נלמד להיות רגישים להבדל זה במאמצינו לעשות תלמידים למשיח? כיצד נלמד שיתכן שאיננו זקוקים בדיוק למה שאנשים אחרים זקוקים לו? בנוסף, בחנו את הפסוק הבא: "הִנֵּה הֵיחָדִים מְבַקְּשִׁים אוֹתוֹ וְהַיִּנִּים מְחַפְּשִׁים חֻכָּהּ." (קור"א א' 22). כיצד חושף הפסוק את ההבדלים בין ידע להתנסות?

הקציר והקוצרים

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן א' 46-40, לוקס כ"ד 4-53, מה"ש א' 8-6, מתי ט' 38-36, לוקס ט"ו.

פסוק לשינון: "בִּזְאת יִפְאֵר אָבִי: שֶׁתַּעֲשֶׂוּ פְרִי לְרֵב וְתִהְיוּ לִי לְתַלְמִידִים." (יוחנן ט"ז 8).

מבחינות רבות, הלימוד השבוע מהווה המשך של השיעור הקודם. המשיח כונן מנהיגים רוחניים לתכלית מפורשת: הכרזת מלכות השמיים. העקרונות והשיטות שישוע השתמש בהם חייבים לשמש בסיס רוחני בהכשרת תלמידי המשיח גם בימינו.

במילים אחרות, אסור שתאיוריות העוסקות בפיתוח מנהיגות מודרנית יתפסו את מקומו של הבסיס שהמשיח כונן. כאשר יחצנות ופרסום מוגזם גוברים על צמיחה רוחנית, התוצאה תהיה רדידות ועקרות רוחנית. כאשר מאמצי עשיית נפשות תופסים את מקומם של חזרה בתשובה אמיתית, קבלת האמונה ומהפך רוחני – השליחות מחטיאה את מטרתה. כאשר מכשירים מנהיגים לערוך מבצעי קבלת חברים חדשים, לרדוף פרסום, לצאת במבצעי יחצנות ולכבוש את אמצעי התקשורת, במקום להכשיר אותם למלחמה רוחנית – זהו מתכון בדוק לכישלון ואסון. בישור אמיתי ועשיית תלמידים כנה מתמקדים בצעדים הבאים: 1. הכרה בהיותנו חוטאים, 2. חרטה עמוקה, 3. כניעה רוחנית מוחלטת לה', ו-4. דחף בלתי נשלט להפיץ את דבר ה' בעולם.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-22 במארס.

לחם זלות

לקראת עזיבתו את העולם, דאגתו העיקרית של המשיח התמקדה בתלמידיו, שאותם שירת באהבה עמוקה ונטולת אנוכיות. הם לא ייעזבו לנפשם. על אף שישוע עצמו ישוב לשמיים, רוח הקודש מונתה לספק לתלמידים את הקרבה הרוחנית היתרה שנהנו ממנה בחברתו. דברי המשיח בנוגע לפועלה של רוח הקודש היו חשובים כל כך, שיוחנן הקדיש מספר פרקים כדי להנציחם. אחד היסודות החשובים היה עדותה של רוח הקודש על המשיח, על אף שהיא לא תעיד עליו בגפה. חמושים ברוח הקודש, תלמידי המשיח יעידו על שירות הכהונה של ישוע. אלוהים יכול היה למנות מלאכים שיפיצו את הבשורה ללא עזרת אדם, אך הוא בחר למנות אנשים חוטאים, שוגים ובלתי צפויים לייעוד הקדוש.

קראו את יוחנן א' 40-46; ד' 28-30; ט"ו 26, 27; י"ט 35, 36. מה אנו למדים מפסוקים אלה על הדרכים שבהן בני האדם פועלים יחד עם ה' כדי לעשות נפשות לאמונה?

ישנה אימרה המגדירה את הבישור כ"קבצנים מספרים לקבצנים אחרים היכן למצוא לחם". אין ספק שאנדרי הצטיין בשירות בישור שכזה. כתביו של אחיו כיפא ייכללו יום אחד בכתבי הקודש, שירותו של כיפא תועד בספר מעשי השליחים, והמשיח ראה בו את אחד מרעיו קרובים ביותר. אך אנדרי לא זכה לכבוד הזה. ואף על פי כן, הוא קיבל הכרה מיוחדת על כך שציית למצוות המשיח הפשוטות על אודות הבישור, והנחה אנשים אליו.

מי יודע כמה מנהיגים דגולים, שנבחרו בידי ה' לשרת בתחומי בישור, ניהול או מנהיגות, הגיעו לאמונה במשיח דרך מאמינים מסורים שזהותם נשכחה מזמן? על אף שאותם מאמינים לא היו בולטים, מלאכת האל היתה נפגעת קשות אלמלא העידו במסירות על ישוע. המשיח הכשיר את תלמידיו למעשים כבירים, בכך שהעניק להם בתחילה משימות פשוטות לביצוע שהיו בהישג ידם. האישיה השומרנית, פיליפוס ואנדרי הפגינו איזה כוח עצום יש בעדויות פשוטות ובהזמנה הנובעת מקרב לב לנזקקים ולאובדים, לבוא ולנחול גאולה במשיח. כולנו נקראים לנהוג כמוהם.

12

ישוע דורש מתלמידיו אורך רוח

קיראו את לוקס כ"ד 47-53, מה"ש א' 6-8, ט"ז 10-6. מדוע המתנה לרוח הקודש היתה צו השעה? מה היה תפקידה של רוח הקודש במסעות הבישור של הקהילה הקדומה? איזה עידוד עשויים המשיחיים בימינו לשאוב מהתנסותו של שאול השליח בזמן שהתמודד עם תסכול ואכזבה? אילו לקחים על סבלנות והמתנה לעיתוי של ה' נפיק מפסוקים אלה?

דרך משנתנו ודוגמה אישית, ישוע לימד את תלמידיו על אורך רוח. המשיח הפגין אורך רוח והתמדה לנוכח קנאות עיוורת, בורות, חוסר הבנה וקשירת קשר נגדו. התמדה זו התבססה על תלותו המוחלטת ברוח קודשו של ה'. ישוע הבין שאלמלא תלמידיו ילמדו להיות תלויים ברוח הקודש כמותו, הדבר יסכן את קידום מלכות השמיים. אך אם הם ילמדו את הלקח הזה בראשית דרכם המשיחית, שירותם העתידי יניב פרי טוב למלכות השמיים. לפיכך, הצו שנתן להם בשעת עזיבתו היה: "שבּוּ בְּעִיר עַד תִּשָּׁלַכְשׁוּ עֵז מְקוֹרֵם." ובמילים אחרות: "חכו!"

המשיח חפץ שגם המשיחיים בימינו ילמדו את השיעור הזה. משיחיים בעלי כוונות טובות וביטחון עצמי, המסרבים להמתין בסבלנות להדרכת רוח הקודש, עלולים להביך את עצמם ואת מלכות ה'.

לשאול השליח היו תוכניות שאפתניות לקראת נסיעתו לביתיניה, אך על אף שהיה אדם עקשן, הוא היה רגיש מספיק להנחיית ה' וקיבל את הדרכת רוח הקודש במקום להתנגד לה. לפיכך, השליח עשה כמצוותה של רוח הקודש ונסע למקדוניה במקום לביתיניה. נסים רבים התחוללו שם בעקבות מאמצי הבישור שלו. אילו נחפז לבצע את תוכניותיו, שליחות הבישור לאירופה היתה מתעכבת לזמן בלתי מוגבל.

כדי נצליח להירגע ולהמתין בסבלנות להנחיית רוח הקודש? אילו צעדים מעשיים נוקטים המשיחיים בימינו כדי להתאזר באורך רוח כזה? מה מעידים אורך רוחנו, תפילותינו ואמונתנו בה' על הקשר שלנו עם ה'?

לתפעל סמכות

השוו בין הפסוקים הבאים: מרקוס ו' 13-7, מתי ט"ז 19-14, י"ח 20-17, כ"ח 18-20, יוחנן כ' 23-21. מה אנו למדים מקטעים אלה על סוג הסמכות שניתנה לתלמידי ישוע? מה משמעות הדבר מבחינתנו כיום?

כפיא הביע בפיו את האמיתה המשמשת בסיס לאמונת הקהילה, וישוע חלק לו כבוד כשהכריז שהוא מייצג את הקהילה. הוא אף אמר לו: 'אַתָּן לָךְ אֶת מַפְתָּחוֹת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם וְכָל מָה שֶׁתֵּאָסֵר עַל הָאָרֶץ יִהְיֶה אָסוּר בַּשָּׁמַיִם, וְכָל מָה שֶׁתִּתֵּיר עַל הָאָרֶץ יִהְיֶה מִתֵּיר בַּשָּׁמַיִם.' "מפתחות מלכות השמים" הם דבריו של ישוע. כל המילים בכתבי הקודש הם דברי ישוע. למילים הללו יש את הכוח לפתוח ולסגור את מלכות השמיים. הן מכריזות את התנאים שעל פיהם בני האדם מתקבלים למלכות או מודחים ממנה. לפיכך, מלאכתם של אנשים המטיפים את דבר ה' היא עניין של חיים ומוות: חיי נצח או מוות נצחי. שליחותם נושאת פרי נצחי. (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 413, 414).

כשם שאבינו שבשמים הטיל על המשיח את שליחותו, כך המשיח הטיל על תלמידיו את שליחותם ותפקידיהם. באמצעות רוח הקודש, אבינו שבשמיים אזר את המשיח בגבורתו. בדומה, באמצעות רוח הקודש, ישוע אזר את תלמידיו בגבורת ה', ההולמת את משימותיהם בעולם הזה. כל יחשוש איש מתלמידי המשיח שהמשיח גרע ממנו דבר מה, שכן המשיח חנן את תלמידיו בכל המיומנויות, הכישורונות, היכולות והכוח הדרושים להם לביצוע תפקידיהם. לפעמים, רועי קהילה אינם מזהים את העקרונות הפועלים כאן. כשרועה מטיל על מישו תפקיד בלי לתת לו סמכות וכוח, כישלון יהיה תוצאה בלתי נמנעת. לפעמים חוסר הביטחון של הרועה מתבטא בהתנהגות שתלטנית, המצמיחה את החשיבה, היצירתיות והאינדיווידואליות של צאן מרעיתו. לכן, תלמידים כנועים ומסורסים אלה, לא מצליחים לשאת פרי טוב למלכות ה'. התנהגות כזו מזכירה מנצח הדורש מכל המוזיקאים בתזמורת לנגן בו זמנית, במקום לנצח על הסימפוניה.

הדוגמה המופתית של ישוע מעידה כאלף עדים על עקרון זה. אם היתה למישהו אי פעם הזכות לא לתת לתלמידיו סמכות ולהכתוב להם את התנהגותם, ברור שהיה זה המשיח. ואולם, המשיח נתן לתלמידיו סמכות והטיל עליהם את השליחות לבשר, להעיד ולשרת את בני האדם כשהוא אינו נוכח עימם, ורק השפעתו, תורתו ודוגמתו האישית משמשים אור לרגלם.

12

פועלים לקציר

"כִּרְאוֹתָיו אֶת הַמְּזוּנִים נִתְּמָלֵא רַחֲמִים עֲלֵיהֶם, שֶׁכֵּן הָיוּ יֹגְעִים וְנִדְחִים כִּצְאֵן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה. אָמַר אֵל תִּלְמִידָיו: 'הַקָּצִיר רַב, אָבֵל הַפּוֹעֲלִים מְעֻטִּים. לָכֵן הִתְפַּלְּלוּ אֵל אֲדוֹן הַקָּצִיר שִׁישַׁלַח פּוֹעֲלִים לְקָצִירוֹ.' " (מתי ט' 36-38). איזה מסר חשוב נפיק מקטע זה בעבורנו, במיוחד לקראת המשימה העומדת לפנינו?

הקציר הרוחני היה רב, אך רק פועלים ספורים הגיעו למלאכת הקציר. אדמת הלב הוכשרה, זרעים רוחניים נזרעו, ושפע של מים ואור רב האיצו את נביטת הזרעים והניבו יכול עצום. נשמות בשלות המתינו לקציר, אך היכן היו הקוצרים? דרך תמונות ולקחים פשוטים מחיי היום יום, כגון משל זה, ישוע לימד את תלמידיו כדי לעורר בלבם להט מידבק.

לפעמים משיחיים מתקבצים יחדיו, מסתגרים בד' אמותיה של הקהילה, וברוב עיוורונם מתעלמים ממחפשי דרך שהבשילו לקציר. ייתכן שהם אינם קולטים את אחריותם לנשמות אובודות, ולכן הם טרודים בפעילויות הקהילה, בעבודותיהם, בביצוע תפקידיהם כאזרחים שומרי חוק ובמיזמים חשובים אחרים המוקדשים לשמירה על הקיים. אין ספק שאלה הן פעילויות טובות וראויות, אך חברי קהילה שכוונתם טובה, מפקפקים לפעמים בערכה של מלאכת הבישור, ומעירים לרועה: "כל העסק הזה של בישור הוא טוב ויפה, אבל האם איננו זקוקים לתוכניות ופעילויות בעבור חברי הקהילה?"

זוהי שאלה הוגנת למדי, אך עלינו גם לשאול: האם ישוע קונן מעודו על מחסור בשומרים שיגנו על גרעיני החיטה? להפך, הוא התחנן בתפילה והפציר בנו להתפלל ולבקש מה' לשלוח פועלים רבים יותר לקציר.

כיצד נמצא את האיזון הנכון בין שירות לחברי הקהילה לבין הושטת יד לזולת במסגרת שירות הבישור?

אבד ונמצא

דרך משנתו ודוגמה אישית, ישוע לימד את תלמידיו להתרועע עם אנשים חוטאים, ואפילו חוטאים גדולים כמו מוכסים ופרוצות. אחרת, כיצד יוכלו לעשות תלמידים בעולם כולו? לעיתים תורתו התמקדה בחוטאים הללו. העובדה שכינה אותם "אובדים" מפגינה את מידת הרחמים שלו. הוא יכול היה לכוונתם "בני מרי" (והם באמת היו כאלה) או "מושחתים", אבל הוא בחר לכנותם "אובדים".

המילה "אובד" אינה נושאת את אותן קונוטציות שליליות כמו המילים האחרות שצוינו לעיל. אדרבה, במקום לבקר בחומרה את בני האדם, עלינו ללכת בעקבות המופת של המשיח. המילה "אובד" מהווה תיאור נדיב ומלא חמלה, שכן המחויבות לחפש את האובדים מוטלת על המחפשים המוצאים אותם. דברי זלזול מברחים את האובדים, ואילו מילים חיוביות מעבירות מסר של קבלה ופותחות פתח ליצירת קשר. לפיכך, עלינו להיזהר לא רק במוצא פינו, אלא גם במילים שאנו הוגים, שכן מחשבותינו משפיעות רבות על יחסנו לזולת.

לכל אורכן של הבשורות, ישוע מעודד את המאמינים להיעשות מחפשים ולמצוא את האובדים. הוא חפץ שנושטי יד לאובדים ונאהב אותם, יהיו אשר יהיו סוג האנשים האלה או אורחות חייהם.

"זה השירות שאלוהים מבכר: 'פִּתְחֵן חֲרָצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגָדוֹת מוֹטָה; וְשַׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתְּקוּ. הֲלוֹא פָּרַס לְרַעַב לֶחֱמָךְ, וְעֲנִיִּים מְרֹדִים תִּבְיֵא בֵּית: כִּי תִרְאֶה עָרִם וְכִסִּיתוֹ, וּמִבְּשֹׁרֶךְ לֹא תִתְּעֶלֶם.' [ישע' נ"ח 6, 7]. כשתראו את עצמכם כחוטאים שנושעו אך ורק בזכות אהבת אבינו שבשמיים, יהיו בכם רחמים לאנשים המתייסרים בחטאיהם. לא תחוש עוד קנאה או ביקורת כשתתקלו באומללות או בחזרה בתשובה אצל הזולת. כשקרה האנוכיות יימס מעל לבכם, אתם תשתתפו ברגשי האהדה של אלוהים, ותחלקו את שמחתו על גאולת האובדים." (אלן ג'. וייט, Christ's Object Lessons, עמ' 210, 211).

לימדו את לוקס ט"ו. מהו המסר המרכזי המשותף לכל המשלים הללו? מה אנו אמורים ללמוד ממנו על האופן שבו ה' רואה את האובדים ועל מחויבותנו כלפיהם?

12

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, את הפרק, "The Last Journey From Galilee", עמ' 488-496; ואת הפרק "Who is the Greatest?", עמ' 436-440; ובספרה, The Acts of the Apostles, את הפרק "The Training of the Twelve", עמ' 17-24; את הפרק "The Great Commission", עמ' 25-34; את הפרק "Pentecost", עמ' 35-44 ואת הפרק, "The Gift of the Spirit", עמ' 47-56.

"התלמידים חשו בצורך הרוחני שלהם; הם זעקו לה' והפצירו בו להעניק להם את משיחת הקודש שתכשירם למלאכת גאולת הנשמות. הם לא ביקשו ברכה לעצמם בלבד. המשא הכבד של גאולת נשמות העיק על לבם. הם הבינו שיש להפיץ את הבשורה בעולם, ותבעו לקבל את הכוח שהמשיח הבטיח לתת להם." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 37).

שאלות לדין:

- 1 באילו עקרונות הלקוחים משיטתו של ישוע להכשרת תלמידים, יוכלו להשתמש מורים בימינו העושים תלמידים למשיח? דמיינו כיצד תיירא הכשרה כזו בקהילתכם.
- 2 בשיעור ביום חמישי בחנו את סוגיית השפה ואת אופן השימוש בשפה. הגו לעומק במילים ובמונחים שאנו, האדוונטיסטים, מרבים להשתמש בהם. על אף שיתכן שאנחנו רואים אותם בדרך מסוימת, חישבו כיצד אנשים שאינם מכירים אותם עלולים להבינם. כיצד ניזהר ונקפיד יותר בבחירת מילוחינו, במיוחד מול אנשים שאנו מבקשים להושיט להם יד ולקרבם לאמונה?
- 3 הגו לעומק בתמונה שציירנו קודם על "קבצנים המבשרים לקבצנים אחרים היכן למצוא לחם." כיצד מתארת תמונה זו בדיוק רב את משמעות מלאכת קירוב הלבבות ומתן עדות ובישור? מדוע חשוב שלא נשכח את התמונה הזו ואת משמעותה?
- 4 מה קורה בקהילתכם? האם קהילתכם מתמקדת יותר בעצמה ובצרכיה או בבישור? כיצד עשויה התמקדות בבישור לסייע לקהילה? או במילים אחרות, אילו קהילתכם התמקדה יותר במאמצי בישור ומתן עדות, האם היא היתה מודאגת פחות מצרכיה שלה? כיצד עשוי שירות הבישור לתת מענה לצרכי הקהילה?

מחיר התלמידות

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: לוקס י"ב 49-53; דברים כ"א 15; קור"א ט' 24-27; מתי י"ח 8, 9; יוחנן י"ד 3-1; עבר' י"א - 32 י"ב 4.

פסוק לשינון: "ותקונתנו על אודותיכם איתנה היא, בידענו כי קשם שאתם שתפים לצרות, בן גם שתפים אתם לנחמה." (קור"ב א' 7).

לאורך ההיסטוריה, מיליוני מאמינים אלמונים הקריבו מרצונם את חייהם למען המשיח. הם נאסרו, עונו ואפילו הוצאו להורג. מיליוני מאמינים פוטרו מעבודותיהם, סבלו מלעג והשפלה, גורשו ממשפחותיהם ועמדו איתנים במהלך רדיפות דתיות, ובלבד שידבקו במשיח. רק אלוהים יודע את מידת הסבל הגדול שחסידי סבלו וסובלים למען שמו.

שאל השליח הזהיר אותנו מראש: "ואמנם כל הרוצים להיות חיי חסידות במשיח ישוע, ידפּו." (טימ"ב ג' 12). כיפא אמר: "אכן לזאת נקראתם, כי גם המשיח סבל בעדכם והשאיר לכם מופת כדי שתלכו בעקבותיו." (פטר"א ב' 21).

חרף הבטחותיהם של מטיפי "תורת השגשוג", רכבי פאר ורווח כספי אינם נחלתם האוטומטית של תלמידי המשיח.

בסופו של דבר, נוכל להיות סמוכים ובטוחים, שיהיה אשר יהיה מחירה של התלמידות, בהתחשב בגמול הסופי, זהו מחיר זול יחסית.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-29 במארס.

מחשבים את המחיר: עדיפות ראשונה

קיראו את לוקס י"ב 49-53; י"ד 25, 26; מתי י' 37. כיצד עלינו להבין את המילים הנקבות הללו? מה ישוע אומר לנו כאן?

שדרני החדשות בימינו היו רוקחים שערורייה גדולה מן המילים הבאות: "היום, בדרשתו אחר הצהריים, מנהיג הדת המהולל, ישוע מנצרת, עודד שנאה בתוך המשפחה. אנליסטים מנתחים את הכרזותיו ומשווים אותן לאמירות קודמות שלו שעודדו יחסי אהבה ורעות עם שכנים ואויבים. פרשנים מלומדים תוהים האם הדבר מעיד על שינוי במדיניות. מקורות לא רשמיים מדווחים על ציטטות מפי הרב הדגול, המצדדות במכירת כל רכושם של חסידיו והעברת התמורה לתנועת ישוע. הישארו איתנו להתפתחויות נוספות בפרשה."

לימוד מעמיק בכתבי הקודש ובאופן השימוש בכתובים במילה "שנאה", יתרום להבהרת דבריו אלה של ישוע. בספר דברים כ"א 15 מופיעה מצוות התורה בנוגע לריבוי נשים: "כִּי תֵהֵיִן לְאִישׁ שְׁתֵּי נָשִׁים, הָאֶחָת אֶהְיֶה וְהָאֶחָת שְׂנוֹאָה..." הנקודה שמשה ביקש לחדד היא, שאם הבעל אוהב אישה אחת ומעדיף אותה על פני השנייה, אסור לו לתת לה יחס מועדף ולקפח את האחרת. נאמר כאן שאת האחת הוא אוהב ואת השנייה שונא. אך כפי הנראה, מדובר בחיבה יחסית. שנאה בהקשר זה עשויה לציין "אהבה פחותה". אין ספק שדברי ישוע במתי י' 37: "הָאוֹהֵב אֶת אָבִיו אוֹ אֶת אִמּוֹ יוֹתֵר מִמֶּנִּי..." מאששים את הרעיון הזה.

הנקודה שישוע מחדד היא פשוטה, אך עם זאת הרת משמעויות עמוקות. אם המאמין נותן עדיפות למשפחתו והמשיח הופך משני, ישוע חדל להיות אדונו. לא ניתן לשרת מספר אדונים. המשיח תמך לחלוטין בקשרי משפחה הדוקים. ואולם, חוזקם של קשרים כאלה נובע מיסודות איתנים. יסוד כזה פירושו לאהוב את ה' ללא שום סייגים, ולתת לו עדיפות עליונה. אלוהים דוחה על הסף כל מחסום, הפרעה או הסחת דעת. תלמידות גובה מחיר עילאי: מסירות מוחלטת למשיח.

כיצד ניתן לישוע עדיפות על פני כל דבר אחר ואדם אחר, כולל בני משפחה, במהלך חיי היומיום? מה זה אומר, ובאילו דרכים מעשיות נוכל לבצע זאת? מה עשויות להיות חלק מן ההשלכות?

לשאת את צלבנו

"מִי שְׁאִינוּ נוֹשֵׂא אֶת צֻלְבוֹ וְאִינוּ בָּא אַחֲרָי אֵינָנוּ יְכוּלִּים לְהִיטֵת תַּלְמִידִי." (לוקס י"ד 27).

תלמידות משמעה לקבל את המשיח כמושיע ואדון. הליכה בעקבות ישוע משמעה להיות מוכן ומזומן לשאת את אותם סבלים וייסורים שהמשיח חווה. לפיכך, עלינו להיות כנים באופן הצגת המסר שלנו. אין ספק שעלינו ללמד את האמיתות הנפלאות על צדקה דרך אמונה, על מחילת המשיח, על שובו הממשמש ובא של ישוע, על האותות והנסים המדהימים מיד ה', שאין שני להם, ועל חסדו של ה', שאיש אינו ראוי לו.

אך אם רוצים המשיחיים להכריז את דבר ה' בשלמותו, הם אינם יכולים להתעלם מנושא נשיאת הצלב. לדאבונו, ישנם משיחיים הסבורים בטעות שהטפה של מסר כלשהו, המדרבן את בני האדם לפעולה, זהה להטפה הקוראת להם להאמין בדת לגליסטית. הללו מכריזים בגאון: "חסד ה' יכול לבצע ולהגשים הכול, ואילו האדם אינו עושה דבר זולת קבלת חסדו." ואולם, ישוע אינו תמים דעים איתם.

קיראו את מתי ט"ז 21-25; לוקס כ"א 12-19; יוחנן ט"ז 17-20; ט"ז 1, 2. מה נשאב מפסוקים אלה על המחיר הכרוך בהליכה בעקבות ישוע?

לפני הטבילה, המאמין חייב להבין שהמשיח בכבודו ובעצמו הטיל עליו לשאת צלב, שבלעדיו לא יוכל להיות תלמידו. האם הדבר משבית את שמחתו על גאולתו? האם הבטחה לא מציאותית בדבר חיים נטולי דאגה תגביר את שמחתו? מובן שלא, שכן קבלת עולו של המשיח משחררת את המאמין מעולו של החטא, לא ממחויבויותיו כתלמיד המשיח. על ידי נטילת שם המשיח והפגנת בחירה במשיח דרך טבילה קבל עם ועדה, כל מאמין חייב להבין שתלמידות גובה מחיר. ואולם, האם במה שמציע לנו העולם, יש משהו שהופך את הצעת המשיח לא כדאית? ברור שלא!

מתי בפעם האחרונה נשאתם את צלבכם? מה היה טיבה של חוויה זו? איזה לקח הפקתם ממנה, העשוי לסייע לאדם אחר המתמודד עם אתגר דומה?

A series of horizontal lines for handwriting practice. Each row consists of a solid top line, a dashed midline, and a solid bottom line. There are five such rows in total, providing a guide for letter height and placement.

חייב להחזיק ברסן השליטה." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 311).

השוואת מחירים

תאגידים בוחנים את מידת רווחיותם של מיזמים עתידיים דרך ניתוח עלות מול תועלת. האם הצעות מסוימות כוללות את המרכיבים שיניבו הצלחות ורווחים נאים למשקיעים? האם התועלת עולה על העלות? קנה מידה שכיח נוסף הוא עמידות. האם הרעיון הוא בר קיימא? ניתן לאמוד את תגמולי התלמידות דרך "השוואת מחירים". מחירים אלה עלולים לכלול סבל נפשי, דחייה חברתית, עינויים גופניים, מחסור, שהות בכלא ואפילו מוות. כל אדם המקבל על עצמו את עולו של המשיח והופך לתלמיד, חייב תחילה לבחון בתשומת לב את עלות ההשקעה הכרוכה בתלמידות.

מה נלמד מן הפסוקים הבאים על חלק מן העלויות הכרוכות בתלמידות? (מתי י"ח 8, 9; לוקס ו' 35; פיל' ב' 3.)

מה נלמד מן הפסוקים הבאים על התועלת והברכות שיצמחו לנו מן התלמידות? (לוקס י"ח 28-30, יוחנן י"ד 1-3, התג' כ"ב 1-5.)

אין ספק שמחיר ההליכה בעקבות ישוע עשוי להיות גבוה; ייתכן שזה המחיר הגבוה ביותר שאדם יכול לשלם. ואכן, אדם החפץ ללכת בעקבות המשיח חייב לבחון את ממשות אמונתו ומחויבותו, שכן הדבר עלול לגבות ממנו מחיר רב, ואולי אפילו את הכול. אך דבר אחד בטוח: כל השיגינו ורווחינו בעולם הזה, הם אך ורק זמניים. הם לא יחזיקו מעמד. הם יכלו וייעלמו לנצח.

לעומת זאת, כל הרווחים שאנו מרוויחים דרך ישוע - חיי נצח בשמיים החדשים ובארץ החדשה - הם הרבה יותר כדאיים ורווחיים מכול דבר שהעולם יכול להציע לנו.

"תַּחֲיָה טוֹבָה יוֹתֵר"

קיראו את אל העברים י"א - 32"ב 4. מה אתם למדים מפסוקים אלה, באופן אישי, על המחיר והגמול של התלמידות?

שימו לב לרעיון העוצמתי הנחשף כאן, במיוחד בפסוק בו נאמר: "נָשִׁים קִבְּלוּ אֶת מִתְיָהוּ שִׁקְמוּ לְתַחֲיָה. אַחֲרֵים עָנוּ עַד מָוֶת וְלֹא הִסְמִימוּ לְהַנְצֵל, לְמַעַן יִשְׁיֻגוּ תַּחֲיָה טוֹבָה יוֹתֵר." (עבר' י"א 35).

מבחינה מסוימת, התועלת שתצמח לנו עקב היותנו תלמידי המשיח העושים תלמידים, מסתכמת למעשה בדבר אחד: "תַּחֲיָה טוֹבָה יוֹתֵר." אנו הולכים בעקבות המשיח מפני שאנו אוחזים בהבטחה ובתקווה לגאולה וחיים חדשים בעולם חדש ונטול חטא, סבל ומוות. בעת ובעונה אחת, משום שנחלנו את התקווה הזו – ההבטחה שהתאמתה דרך חייו, מותו, תקומתו ושירותו של ישוע ככוהן הגדול העליון שלנו – אנו מבקשים להצביע בפני הזולת על אותה תקווה ואותה הבטחה. בסופו של דבר, לפני תום העימות הגדול, אנו נחזה בתחייה הראשונה או בתחייה השנייה יחד עם הרשעים. אנו יודעים היטב מי מהן טובה יותר. דבר אינו חשוב יותר מלהיות נוכח בתחייה הזו, ולכן עלינו לעשות כמיטב יכולתנו כדי להדריך אנשים אליה. הקציר הבשיל; מיליוני אנשים מחכים לקריאה לתלמידות. בורכנו לא רק בבשורה, אלא גם באמיתה עכשווית ונצחית – "בְּשׂוֹרֵת עוֹלָם" – המסר של שלושת מלאכים בפרק י"ד בספר ההתגלות, המהווה את אזהרתו האחרונה של ה' לעולם.

כיצד נממש את האמיתות הללו, האהובות עלינו כל כך? לכן חשוב שנשאל: היכן הם הקוצרים? היכן הם אלה שמוכנים לבוא עם המשיח ולחלוק איתו את הסיכונים? האם תקבלו את הזמנת ה', לא רק להיות תלמידי המשיח, אלא גם לעשות תלמידים למשיח, יהיה אשר יהיה המחיר שתשלמו?

הגו לעומק במה שמשממע מן התחייה הראשונה ומן התחייה השנייה. לאור שתי אפשרויות אלו, מה עוד חשוב יותר חוץ מאשר להשיג "תחיה טובה יותר" ולעזור לאנשים אחרים להשיגה?

לימוד נוסף: קיראו בספרה של אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, את הפרק, Regions Beyond, עמ' 219, 220; ואת הפרק, Bera and Athens, עמ' 241, 242.

"אש יורדת משמיים מאת ה'. האדמה מתבקעת ומתפוררת. כלי הנשק הטמונים עמוק בלב האדמה, נחלצים החוצה. להבות מאכלות פורצות מכל תהום ומכל בקיע פעור. הסלעים עולים בלהבות. היום ה'בֶּעֶר פֶּתְנֹור' הגיע. יסודות האדמה נמסים בחום יוקד. הארץ וכל אשר עליה בוערים באש. [מלאכי ג' 19; פטר"ב ג' 10]. פני האדמה נראים כאבם אש ענקי, רותח וגועש. יום הדין הגיע, יום המשפט והאבדון של הרשעים. 'כִּי יוֹם נָקָם לַיהוָה, שְׁנַת שְׁלוֹמִים, לְרִיב צִיּוֹן.' [ישעיהו ל"ד 8].

"הרשעים מקבלים את גמולם על פני האדמה. '[הן צָדִיק, בְּאֶרֶץ יִשְׁלָם:] אִף כִּי רָשָׁע וְחוֹטֵא.' [משלי י"א 31]. 'כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא, בֶּעֶר פֶּתְנֹור; וְהָיוּ כָל יָדָיִם וְכָל עֲשֵׂה רָשָׁעָה, קָשׁ, וְלֹהֵט אֹתָם הַיּוֹם הַבֹּא אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת,' [מלאכי ג' 19]. חלק מן הרשעים יאבדו בן הרף, ואילו רשעים אחרים יסבלו במשך ימים רבים. הכול יענשו כגמולם. ככתוב: 'ושילמתי להם כפועלם וכמעשה ידיהם.' [אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 672, 673]. [הציטוט האחרון לקוח מירמיהו כ"ה 14].

שאלות לדיון:

- דיטריך בונהופר, שמת על קידוש אמונתו במשיח, כתב את הספר הנודע, The Cost of Discipleship (New York: Collier Books, 1963). להלן מספר ציטוטים מספרו. כיצד הם עולים בקנה אחד עם החומר שלמדנו השבוע?
 "חיי העבר נותרו מאחור והוכנעו כליל. תלמיד המשיח נוטש את הביטחון היחסי שממנו נהנה לטובת חיים של חוסר ביטחון מוחלט. (אך למעשה הוא נוחל את הביטחון המוחלט ואת השלום המוחלט המצויים בהתחברות עם ישוע)..."
 (עמ' 62, 63).
 "אם ברצוננו ללכת בעקבות ישוע, עלינו לעשות מספר צעדים מובהקים. הצעד הראשון, שבא מיד לאחר הקריאה לתלמידות, מנתק את התלמיד מקיומו הקודם." (עמ' 66, 67).
 "הצלב מוטל על כתפיו של כל משיח. ראשית סבלו של המשיח, שכל משיחי חייב לחוות, מתבטא בנטישת כל קשרי העבר, וכל דבר המושך אותו לעולם הזה... כשהמשיח קורא לאדם ללכת בעקבותיו, הוא מזמין אותו לבוא ולמות." (עמ' 99).

WEST-CENTRAL AFRICA DIVISION

